

WILLIAM EARL JOHNS

**BIGGLES LETÍ
KOLEM SVĚTA**

RIOPRESS PRAHA 1994

ISBN 80 – 85611 – 38 – 4

KAPITOLA PRVNÍ

Honba za zlatem

Když tropické slunce zvolna klesalo pod západní obzor, začal se vinout z klidného, nehybného močálu kolem kořenovníků se sukovitými kmeny, které vyrůstaly z bahniska, tenký závoj mlhy prosáklé chorobnými zárodky. Na jednom místě, které se nápadně lišilo od pochmurné opuštěnosti okolí, vykvetla na štíhlých, převislých větvích tříšť orchidejí podobných plamenům a zrcadlila svou rudou krásu v ebenově černém povrchu vodní hladiny pod sebou. Nic se nepohnulo; krajina byla bez života, asi tak jako nějaká malba. I vzduch, zatěžkaný zápachem hniloby a rozkladu, byl tichý, spočíval takřka hmatatelně nad celým okolím, zahaluje jeho pravěkou opuštěnost závojem chmur.

V hlubokém stínu na okraji bažiny vznášel se na vodě nehybný letoun a jeho nos se skoro dotýkal bujně rozrostlých hub s nachovými skvrnkami. Na první pohled se zdálo, že je to letadlo, ale blátem obalená kola, která se nyní tyčila do výše pod spodními křídly větry ošlehaného trupu, prozrazovala, že je to druh obojživelného letounu.

Odkudsi zcela nablízku prorazila rána z pušky skrze sluncem prosáklé ticho a jakoby v odpověď povstala pomalu na pilotově sedadle jakási postava a upřeně se zadívala směrem, odkud se ozval výstřel. Zároveň se objevilo několik předmětů, které se vznášely na vodě tak, jako by byly spojeny mezi sebou neviditelnými pouty, a vypadaly jako nějaké čluny, které se rychle zmenšovaly a zanechávaly za sebou slabě zčeřené vlnky, jež vyznačovaly jejich cestu.

„Rád bych věděl, co to dnes má,“ řekl muž v řidičské budce letadla ke komusi v kabině. Jeho hlas se nesl podivnou ozvěnou nad vodou bažiny. Osoba, s kterou muž

hovořil, se objevila v kabině a posadila se na kraj trupu nedaleko pilota.

„Já ti povídám, Algy,“ řekl ten člověk hlasem, v němž nebylo místa pro pochyby, „to bude zas nějaká ještěrka. Možná, že bude mít nyní pro změnu modré břicho, ale to na věci nic nemění, žluté, červené, zelené – to je všechno jedno. Za chvíli se objeví na kraji kalužiny Smyth: tamhle“ – letec ukázal na malou bahnitou výspu, vedle které bylo zakotveno letadlo – „a řekne nám: Je mi líto, pane, ale to je všechno, co jsem dnes mohl ulovit.“

„Nuže, bude to lepší než aligátor,“ odpověděl první letec. „Já už mám těch aligátorů až po krk. Nechci už do žádného ani kousnout.“

Major Jakub Bigglesworth, který před nedávnem sloužil u britského vojenského letectva, podíval se zlostně na svého společníka. „Jen si skoč někde do vody, a aligátoři to kousnutí provedou pro změnu za tebe,“ podotkl suše. „Tady se to těmi zvířaty jen hemží.“

Vtom se objevila celá zablácená postava třetího muže, který si pozorně klestil cestu mezi stromy k okraji bažiny. V pravé ruce držel pušku a v levé nesl velkou ještěrku, kterou držel za ocas.

Muž řekl: „Je mi líto, pane majore, ale to je všechno, co jsem dnes ulovil.“

„To není tak špatné. Copak jsi myslel, že ulovíš? Snad ne párek koroptví?“ ušklíbl se Bigglesworth, který býval svými přáteli nejraději nazýván Biggles. „Rozdělej oheň! Na nadávání bude dost času. až ještěrku budeme nuceni jíst syrovou. Mám totiž poslední dvě sirky.“

„Já syrové ještěrky nejím,“ zabručel s přesvědčivým posunkem Algy, jinak Algernon Montgomery Lacey, Bigglesův kamarád ze světové války.

„Jestli se ten člun zítra ráno neukáže, upláchnu odtud a naše petrolejářská společnost v Britské Guayaně mi může vlézt na záda a létat si sama.“ dodal zlostně Algy, uchopil

ještěrku, kterou Smyth stáhl, za ocas a vhodil ji usmažit na pánvičku, která byla celá černá od sazí.

Biggles přikývl. „Souhlasím s tebou. Opozдили se už o celý měsíc, jistě se jim někde něco přihodilo. Zítra si zaletíme dolů do Georgetownu a podíváme se, co se stalo. Nerad bych nechal tuto prácičku na půl nedodělanou, ale naši lidé od nás přece nemohou žádat, abychom odletěli bez zásob benzínu. Zbylo nám ho právě tolik, abychom se dostali do Georgetownu, přece ho nemohu všechen spotřebovat a pak odtud jít pěšky nazpět. Vždyť se nám zde vypaří, zůstaneme-li tady ještě dřepět a tak bude lépe, odletíme-li raději na pobřeží. Bude-li ten agent vyvádět proto, že tu spotřebujeme drahocenný benzín společnosti, řeknu mu, aby mi ihned vystavil šek na můj plat a aby si létal sám.“

Opravdu, závazek těchto tří letců byl velmi vážný. Po několika měsících nezaměstnanosti, když rozpustili firmu „Biggles a spol.“, v kteréžto době se jejich dar či odbytné scvrkalo s náramnou rychlostí, chytil se Biggles jakéhosi inserátu v novinách a byl přijat jako pilot do služeb petrolejářské společnosti v Britské Guayaně a měl za úkol fotografovat z letadla území, v němž by mohl být petrolej, a to ve vnitrozemí severovýchodní části tropické Jižní Ameriky.

Petrolejářská společnost mu dovolila, aby si vybral vlastní posádku a zařízení, a Biggles si vyhledal Algyho Laceye, který sloužil za války v jeho letce, jako druhého pilota a pak Smytha, svého posledního leteckého mechanika a rotmistra, který měl i nadále zůstat v jeho službách.

Po rozličných proměnách občanského života se chopili naši tři letci příležitosti, která se jím takto naskytla, a tak se stalo, že asi za šest měsíců nato bylo je možno spatřit, jak provádějí svůj úkol v obojživelném letadle značky Vickers Vandal, s kterým mohli přistávat na řekách a v kořenovníkových bažinách nedaleko pobřeží.

Jejich nynější místo schůzky bylo vybudováno v jakousi základnu, kde měli být zásobováni všim potřebným benzínem a olejem, a to zvláštním člunem, který jezdil z města Georgetownu, a jehož kapitánovi měli odevzdávat svá hlášení a také fotografické desky, které exponovali.

Po šest měsíců šlo všechno dobře, a člun připlouval podle ujednání zcela pravidelně. Ale pak nastala dlouhá přestávka, kdy museli omezovat dávky jídla, že div nehladověli, konečně se člun zase objevil, ale s mnohem menšími zásobami než obvykle. Dále jim nebyly jako až doposud dodány k podepsání šeky na jejich plat, aby je pak mohl zástupce společnosti proplatit v bance v Georgetownu. To již trvalo déle než dva měsíce a naši letci byli nyní odsouzeni k jakémusi zoufalému způsobu života, neboť si museli shánět živobytí v zemi, kde – jak se zdálo – byli jen hadi a hmyz. Ale naši letci byli obrnění filosofii, které nabyli ve strastech světové války, a proto byli trpěliví a denně očekávali příjezd člunu. I když nemluvili o příčině toho, že člun zapomněl připlout se zásobami, kterých už velmi potřebovali, přece rostlo v Bigglesovi zlé podezření.

Biggles měl zvláštní smysl, který ho vždy předem varoval, a každé podezření bývalo skoro vždy správné.

Nijak ho tedy nepřekvapilo, když mu následujícího večera jeho podezření potvrdil zástupce petrolejářské společnosti.

„Ano, majore Bigglesworthe,“ řekl mu, „naše společnost se octla v likvidaci před více než třemi měsíci – a to je vše, co vám mohu říci,“ dodal ještě zástupce s rozhodným výrazem v obličeji.

„Opravdu?“ otázal se Biggles a podíval se zlostně po očku na zástupce, malého to mulata, podobaného od neštovic. „Kdopak vám řekl, že je to všechno? A co bude s platem?“

Avšak mulat učinil posunek, který byl výmluvnější než slova.

„Rozumím,“ řekl Biggles pomalu, „peníze se rozkutálely, že ano? Vy jste to věděl, že jsme uvázli na proklatém, zimnicí zamořeném pobřeží, a při tom jste neměl tolik slušnosti, abyste nám řekl slovo o tom, že k nám člun nepošlete.“

„Snad si nemyslíte, že budu výlohy hradit sám –“

„Nikoli. Když jsem vás teď poznal, nemyslí bych to,“ odpověděl Biggles a zhluboka vydechl. „Proplatil jste naše poslední šeky?“

„Ano, ale –“

„No, tak co?“

„Na neštěstí nebylo v bance dostatečného úvěru, aby mohly být uhrazeny. Byly mi proto vráceny a mám je tady.“

„A co vaše šeky, ty byly proplaceny?“

„No – ano, pochopíte přece, že když je člověk na místě –“

„Vy jste prostě zadržel naše šeky, až byly proplaceny vaše, že ano? Nuže, co s tím teď hodláte podniknout?“

„Co s tím hodlám podniknout?“

„Nedělejte mi tady pitomého papouška, už toho mám dost! Slyšel jste přece, co jsem vám řekl. Jakkak se teď dostaneme domů?“

„Řekl bych, že to je vaše věc,“ odpověděl zástupce příkře a obrátil několik papírů na svém stole, tak jako kdyby byl rozhovor u konce.

„To se tedy náramně mýlíte,“ osopil se na něho Biggles a začal si svlékati blůzu.

„Copak chcete dělat?“ vzkřikl zástupce celý ulekaný a žlutá kůže v obličeji znatelně pobledla.

„Na to jsem se právě ptal vás,“ řekl Biggles drsně.

„Co si tedy přejete, abych udělal?“ otázal se zástupce.

„Pokud do toho mohu vidět, je pouze jedna věc, kterou můžete udělat,“ procedil Biggles skrze zuby a postoupil o krok dopředu, „a to je, abyste mi ihned místo platu odevzdal letadlo, které je teď v přístavu.“

„To je pošetilé. Já k tomu nemám práva –“

„Čert aby vzal vaše *právo*, vy přece máte plnou moc své společnosti. Dělejte honem a datujte odevzdací listinu o den dříve, než společnost podala žádost o likvidaci, váš písar může být svědkem. Jestli to neuděláte,“ pokračoval Biggles a začal pěsti, „zjednám si zadostiučinění tím, že vám zakroutím krk a hodím vás psům.“

Mulat otevřel ústa, aby něco promluvil, ale když se podíval pilotovi do obličeje, změnil svůj úmysl, vzal arch papíru s firmou a začal rychle psát.

Za pět minut nato měl již Biggles smlouvu v kapse a odcházel do přístavu, kde Algy a Smyth byli horlivě zaměstnáni drhnutím zabláceného letadla.

„Petrolejířská společnost se položila, nemá peníze, ale dostali jsme letadlo,“ řekl jim Biggles stručně.

„U čerta, copak nám prospěje letadlo? Copak v něm hodláš podniknout let do Londýna bez zastávky?“ osopil se Algy jízlivě na Biglesse a utřel si obličej umaštěným hadrem.

Bigless zavrtěl hlavou. „Nezbývalo mi nic jiného,“ řekl potom a pokrčil rameny. „Mohli bychom s ním snad podnikat zábavné lety s cestujícími, a tak se dostat až na pobřeží u Nového Orleansu nebo až na Jamajku, kde bychom mohli letadlo prodat a vydělat tak dostatečnou částku peněz, abychom si zaplatili cestu do Anglie.“

„Letecká dopravní společnost Džungle s r. o., zábavné lety pro černochoy, ohňostroje pro lidožrouty,“ zubil se Algy.

„Tak je to,“ souhlasil Biggles. „Můžeš vymyslet něco lepšího?“

„Nikoli, ledaže bychom si vypůjčili tady tohle.“ A Algy ukázal směrem na zbrusu novou bíle natřenou parní jachtu, která se kolébala na kotvách ve vzdálenosti asi jednoho sta metrů.

„Nemluv nesmysly!“ řekl mu Biggles netrpělivě. „Máme dost peněz, abychom za ně koupili trochu benzinu a

reklamních letáčků. Zkrátka se do toho pustíme a zařídíme to všechno zítra ráno.“

„Promiňte pánové!“

Biggles se otočil na podpatku, aby se podíval na člověka, který je oslovil a potom si ho zvědavě prohlédl, neboť na první pohled bylo nesnadné uhodnout národnost toho muže, který se vmísil do jejich hovoru. Mluvil americkou angličtinou, ale s oním váhavým šepotem, který je příznačný u orientálců, jeho obličej byl široký a spíše plochý, a z něho zářily výrazné oči – jako korálky, jak je popisoval později Algy.

„Prosím, co pro vás mohu udělat?“ otázal se Biggles zdvořile.

„Vy jste pilotem tohoto letadla, že ano? Rád bych s vámi mluvil soukromě,“ zněla rychlá odpověď.

„Prosím, pojďme!“ odpověděl Biggles, „jsme piloti a máme plno času.“

„Ale ne zde,“ odpověděl cizinec a rozhlédl se dokola. „Pojďte se mnou!“ řekl pak, obrátil se a odešel spěšně do postranní ulice.

„Jaký je to podivný brach!“ zabručel Algy, „ale přece si můžeme poslechnout, co má na srdci.“

Cizinec, jejich nový známý, věřil patrně ve staré přísloví „Stěny mají uši,“ neboť se proti jejich očekávání nezastavil u některé z tamních malých jídelen, nýbrž zmizel za hloučkem stromovitých kapradin na okraji města, kde jej našli, jak je očekává. Bigglesovi bylo nápadné, že cizinec vypadá nervózně a nějak chorobně, neboť mu trvalo několik vteřin, než mohl najít potřebná slova, aby se dal do řeči.

„Vy jste Angličané, že ano?“ řekl cizinec.

„Ano jsme,“ odpověděl Biggles. „Co jste si přál od nás vědět?“

„Myslím, že se vám může věřit,“ zabručel cizinec, který přehlédl jemnou uštěpačnost Bigglesovu. „Poslyšte,

mám jakési tajemství a vy byste mi mohli pomoci.“ Cizinec snížil hlas až k šepotu. Chtěli byste zlato – mnoho zlata?“

„Mnoho? Víc než kolik ho máte? Zlato je pěkná a hutná zátěž do letadla,“ zubil se Biggles, „Kdepak je máte?“

„I to vám řeknu – ale ne teď!“ zněla rychlá odpověď.

„Já jsem věděl, že je to chytačka,“ vzdychl Algy.

„Není to chytačka, mám mapu. Zlato je ve ztroskotané lodi, v jedné Drakeově lodi na pobřeží Jižní Ameriky u Karibského moře, řekl ten muž –“

„Kdopak vám to řekl?“ otázal se Biggles zvědavě.

„To nerozhoduje – já nevím,“ zabručel cizinec nervosně a Biglesse hned napadlo, že slova, „*řekl ten muž*“, uklouzla cizinci náhodou.

„Lodní vrak je na pobřeží. Mohl byste přistát se svým aeroplánem na břehu?“ vyzvídá cizinec a podíval se úzkostlivě na Bigglese, jehož zřejmě považoval za vůdce malé letecké společnosti.

„Mohl bych tam přistát,“ souhlasil pilot.

„Dobrá. Tedy se o ně rozdělíme, jeden díl já a druhý vy tři, ano?“

„To by bylo docela dobré,“ přikývl Biggles. „Kdepak je to zlato a kdy máme odletět? Nemá přece smyslu, abychom je tam nechali zrezivět.“

„Zítra ráno vám to ukáži – poletím s vámi.“

„Zítra ráno?“ opakoval po něm Biggles překvapeně. „Jak daleko je tento žlutý neřád?“

„Sto padesát kilometrů či snad ještě trochu dále.“

„To dnes nedokážeme,“ řekl Biggles smutně a zavrtěl hlavou. „Nemáme dosti benzinu a nemáme také peníze, abychom jej koupili.“

„Já mám peníze,“ odpověděl cizinec ihned, „já mám hodně peněz. Budete mít dosti benzinu, abyste mohli hned ráno za svítání odletět. Vezměte si však lopaty a potřebná náradí pro kopání!“

„Počkejte chvílku, abych to mohl správně pochopit,“ zabručel Biggles. „Vy přece víte, že zlato je ukryto v nějakém starém vraku?“

„Ano – ano.“

„A dáte nám polovinu, jestliže ho najdeme?“

„Ovšem – tak jsem to řekl.“

„Dobrá, jestli to zlato najdeme, rozdělíme je na dvě půlky, vy zaplatíte výlohy a my jsme ochotní vyrazit ráno za svítání. Je to tak?“

„Zajisté, přesně tak, ale zachovejte mlčení, neboť na stopě tomu zlatu jsou ještě jiní lidé. Ale jak se říká, kdo dřív přijde, ten dřív mele, že ano?“

„Ovšemže. Totiž, předpokládáme samozřejmě, že ta práce je v mezích zákona,“ řekl Biggles vážně a podíval se cizinci přímo do očí. „Nechci mít nic společného ani s vyloupením banky ani s nějakým podloudnictvím lihovin.“

„Ne, ne, všechno je zcela v pořádku! Tady máte, vezměte si to a přichystejte se k odletu za svítání. Přineste si náradí a potraviny. Zůstaneme venku jeden či dva dny.“ Cizinec vložil několik bankovek Bigglesovi do ruky a kvapně odešel směrem k městu.

„Pověz mi,“ zabručel Algy tiše, „zdálo se mi něco, nebo opravdu zítra odletíme hledat nějaký poklad?“

„Ovšemže poletíme,“ zubil se Biggles, „a nikdy se nám nenaskytne lepší příležitost. Já nejsem nijak oslněn tím naším zákazníkem, vypadá trochu podivně, ale napadlo mi, že dobře ví, o čem mluví. Pojd'me teď a podívejme se, zda bychom dostali benzin do letadla, za půl hodiny se setmí.“

„Už je to tady!“ Biggles se vyklonil z budky svého letadla na stranu a prohodil tato slova přes rameno směrem k Algymu, který upíral zrak do ranní mlhy na druhé straně letounu. Vtom přirazilo jakési kanoe, v kterém připádlouval černoch k plováku letadla, a jejich známý z předešlého

večera se vyškrábal na palubu. Pak shodil člunaři jakousi minci a obrátil se k Bigglesovi.

„Poletíme!“ řekl sykavě. „Neztrácejme času!“

Cizinec měl bledou tvář a prudce oddychoval, tak jako by sem byl běžel. Biggles se podíval významně na Laceye a usedl na své pilotní sedadlo.

„Smythe, roztoč vrtuli!“ řekl Biggles stroze ke svému mechanikovi. „Zapalování je vypjato.“

Mechanik zatahl za vrtuli, několikrátě jí otočil dokola a potom vlezl zase do kabinv a zvolal: „Kontakt!“ Pilot roztočil samočinný startér a už přehlušil ranní ticho mohutný rachot letadlového motoru. Biggles se naklonil dozadu, aby počkal, až se motor ohřeje, podíval se přes rameno na cizince a spatřil jak se starostlivě dívá z okna kabiny na břeh, kde se rychle tvořily skupiny domorodců.

„Udělal byste lépe, kdybyste si sedl vedle mne,“ zvolal naň Biggles, „budete mi muset ukazovat cestu.“

Cizinec poslušně přešel malými dvířky kabiny na prázdné sedadlo vedle pilota, na kterém obyčejně sedával Algy.

„Budeš nucen zůstat v kabině se S mythem,“ řekl k Biggles svému druhému pilotovi. Pak se podíval na teploměr a na chvíli přidal plynu, až se motor rozběhl vysokými otáčkami, a potom se rychle rozjel směrem na širé moře k nedalekému výjezdu z přístavu. Když spatřil, že má před sebou volnou cestu, postrčil plynovou páčku dopředu, takže rozevřel škrticí klapku naplno a uháněl vzhůru mezi křičící racky směrem k tyrkysově modré obloze. Několik minut kroužil stále v širokých obloucích, aby nabyl výšky a potom dloubl loktem svého společníka, který vyhlížel z letadla s výrazem překvapení a zároveň obavy v obličejí. „Kterým směrem?“ zařval Biggles.

Místo odpovědi vstrčil cizinec Biglessovi do ruky náčrtek jakési mapy. Pilot vyrovnal letadlo a ponechal mu na vůli, aby letělo bez řízení, a zatím zkoumal podrobně

mapu. S tamním pobřežím se již dostatečně obeznámil, takže mohl ihned rozeznat místo, o které šlo, bylo to deltovité ústí řeky Orinoko. V obrovských vodách tohoto mohutného ústí bylo jedno místo vyznačeno červeně. Biggles pohlédl na svého společníka, který ho starostlivě pozoroval, a svrástil tázavě obočí, při čemž ukázal prstem na místo na mapě. Cizinec přikývl. Biggles mu vrátil mapu, kterou už nepotřeboval a namířil kurs letadla na severozápad, aby mohl letět podél mořského pobřeží, které už teď dobře znal. Pak přiškrtil plyn na tři čtvrtiny a uvelebil se na svém sedadle, jsa připraven na dvouhodinový let.

Po pravici se rozprostírala hluboká zeleň Atlantického oceánu, která ubíhala daleko vpřed, až kdesi v nekonečně velké vzdálenosti splývala s obzorem. Dole pod ním naznačovala nepravidelná bílá čára dráhu mořského příboje, který vedl věčnou válku se širokým pásmem stříbřitého písku. Na levé straně se rozprostíral velký, temný les, kam dosud nevstoupila lidská noha, jako velikánská skvrna mezi mořem a oblohou, která nakonec přecházela do nachové mlhy zšeřelého pozadí. Nebylo valného nebezpečí, že by pilot mohl zbloudit s pravé cesty, a proto Biggles měl málo práce, ledaže občas přišlápl nožní řídicí páku, aby udržoval nos letadla na neklamně bílé čáře mořského příboje. Čas pomalu ubíhal, ale nakonec se začal mořský příboj čerit směrem k východu, a když se před letci objevilo mohutné ústí Orinoka, přiškrtil Biggles plyn a začal dlouze klouzat směrem k vodě, kde bylo místo jejich určení.

Když tam doletěl, zakroužil Biggles jednou dokola velmi nízko nad mořem, aby se přesvědčil, zda tam není nějaké překážky pro přistání a potom se zlehka snesl na tichou vodu a rozjel se ke stříbřitému písku do stínu hloučku kokosových palm. Pak vypjal zapalování, odsunul letecké brýle a přehodil nohy přes okraj pilotní budky. Nad nosem letadla přeletěl v mžiku kolibřík a potom se vrhl směrem k

trsu exotických květín, které se prodraly z hustého podrostu nedaleko lesního okraje.

„To je hezké místo,“ podotkl Biggles uznale, když se rozhlédl kolem sebe. „Kdepak máme začít s kopáním?“

Tropická krása onoho místa zřejmě unikala cizincově pozornosti, neboť sotvaže se kola letadla dotkla břehu, již vyskočil křepce na zem, rozběhl se podél pruhu pobřeží a dychtivě se rozhlížel doprava i doleva. Pak se náhle zastavil a vítězoslavně kývl na naše tři letce.

„Tady je to!“ vzkřikl.

Letci se rozběhli k onomu místu a začali pochybovačně zjišťovat příčinu cizincova vzrušení. Byl to kus zuhelnatělého dřeva, který vyčníval z písku. Několik podobných kousků dřeva tvořilo přibližně jakýsi oblouk.

„To jsou pozůstatky lodi, o tom není vůbec pochyby. Vyhořela až k vodní čáře, jak to vypadá,“ podotkl Biggles. „Chopíme se rýčů!“

Za dvě hodiny nato ustal Biggles v práci, aby si setřel pot s obličeje a vyhrkl: „Fuj! Budeme muset zmírnit trochu tempo. Tady je víc písku, než by se zdálo.“

Algy si narovnával ztrnulá záda. „Odkudpak se ten všechen písek bere? Nikdy bych nevěřil, že na světě je tolik písku,“ podotkl zasmušile.

Jediný pohled na místo jejich lopoty prozradil pravdivost Biglesových slov. Kopali totiž dvě hodiny a odhazovali zuřivě a bez přestávek písek stranou sotvaže promluvili slovo, ale jediný viditelný výsledek jejich roboty byly čtyři velké díry, v kterých bylo vidět ještě mnohem více písku. Ona lodní žebra, kolem kterých kopali, se jen trochu vynořila z písku, a to také bylo všecko.

„Nechme toho na chvíli!“ navrhl Biggles. Tenhle krám tady leží už pět set let, takže nám nějaká minuta nebo dvě už neublíží.“

Letci se vrátili k svému aeroplánu, vybalili něco ze svých zásob potravin a s námahou přemluvili svého

společníka, aby ustal v práci a dal se s nimi také do jejich střídmeho jídla. Za několik minut nato se zase chopili všichni práce a kopali zimničně do vydatného, ale těžkého písku. Při západu slunce byly díry už značně prohloubeny, ale dosud nebylo ani potuchy po něčem jiném než po písku.

„Haló! Copak je to?“ Algy se dychtivě shýbl a uchopil malý, okrouhlý předmět, který ležel u jeho nohou. Druzí letci se ihned kolem něho shlukli a začali zkoumat s náramným zájmem jeho nález.

Algy otřel kotouček důkladně na sedací části svých kalhot a potom jej zase zdvihl k očím, aby si jej prohlédl. Byla to beze vší pochyby jakási mince a nápis na ní byl slabě čitelný.

„Filipo IV, jeden šest dva jeden,“ četl Algy pomalu a obrátil minci v ruce. Ve změti jakýchsi hieroglyfů bylo možno zřetelně rozeznat dva zámky. „U čerta, copak je to?“ otázal se letec.

„Je tam osmička, to je osm reálů – stříbrná mince, která byla ražena v Peru roku tisíc šest set dvacet jedna,“ vysvětloval cizinec ochotně.

„Zdá se, že vy o tom víte všechno,“ řekl Biggles chvatně. „Já už jsem je viděl dříve.“

„Dobrá, hledejme tedy dále, stříbro je přece lepší než nic,“ podotkl pilot a uchopil zase svůj rýč.

Ale vtom zapadlo slunce s tropickou rychlostí za obzor, a tak neměli naši zlatokopi jiné volby než se vrátit k letadlu a připravit se k přenocování. V tichém vzduchu se náhle ozval slabounký bzukot, který pomalu sílil.

„Tady přichází nepřítel!“ řekl Biggles suše.

„Nepřítel? Kdepak je?“ Cizinec skočil celý ulekaný na nohy a upřel zrak ven na širé moře.

„Myslíte snad, že přijde odtamtud?“ otázal se ho Biggles nakonec. „Já jsem mluvil o moskytech,“ dodal pak uštěpačně. „Bylo by lépe, kdybychom se raději namazali, jinak nás moskyti sežerou.“

Bigglesovi se zdálo ve spaní, že byl uchvácen aligátorem, a proto vyskočil a posadil se zpříma pod křídlem svého letadla, kde si rozdělal jakési lože a zadíval se nechápavě na řadu nepřátelských tváří, které si ho upřeně prohlížely. Pak zívł a otočil oči směrem k vycházejícímu slunci, které proměňovalo tuto chráněnou zátoku v jakousi nádržku karmínu a zlata, a usmál se zlostně, když jeho zrak spočinul na jakési jachtě, která kotvila těsně u břehu. Poznal v ní hned onu jachtu, kterou viděli předtím v přístavu Georgetownu, malý člun byl vytažen na břeh.

„Tak už jste tady,“ usmál se Biggles.

„Přestaňte se zubit a už ať jste na nohou!“ osopil se naň muž v námořnické uniformě, jenž byl patrně vůdcem této čety na břehu.

Algy líně otevřel jedno oko a potom se rázem posadil, jako by ho uštkl štír. „Pane Bože!“ vyrazil ze sebe. „copak to vše znamená?“

„No tak, jen pojd'te sem chlapečku!“ osopil se naň muž v uniformě a vytáhl opakovací pistoli.

„Vy si s tím opravdu někdy ublížíte,“ podotkl suše Biggles, vykutálel se zpod konce křídla a povstal, nemohl se ubránit zívání. „Jaký to hezký den!“

Co následovalo potom, přihodilo se tak rychle, že ani Algy, který byl připraven na nějaký náhlý zákrok Bigglesův, nemohl tomu skoro ani uvěřit. Bigglesova pravice vyrazila prudce dopředu, a plná hrst písku vlétla námořníkovi přímo do očí. Biggles uskočil stranou jako kočka, neboť vtom spustila námořníková pistole, a potom vyrazil kupředu a jeho levice zasáhla protivníka prudce do jamky nad žaludkem. Když se námořník skrčil a začal stenat, otočil se Biggles prudce na podpatku, aby se s pistolí v ruce postavil na odpor zbytku tlupy mužů, kteří právě vyrazili kupředu. Muži se zastavili na místě, když spatřili, jak na ně míří ústí mohutné opakovací pistole.

„No, a teď mi řekněte, co to vše má znamenat?“ otázal se Biggles chladně. „Koupili jste si tento pozemek nebo –“

Ale další slova mu uvízla v hrdle, když se podíval stranou, a jeho oči spočinuly na jakémsi zjevení světlolase krásky, která stála po boku staršího muže v bílém kanafasovém obleku.

„Promiňte madame,“ pokračoval Biggles, když se vzpamatoval ze svého překvapení, „že se tu tak neslušně hašteříme, neměl jsem tušení –“ Biggles odhodil svou zbraň ledabyle do porostu a pak se obrátil k muži vedle dívky.

„Protože jste vyrušil mou společnost, pane, mohl bych vám navrhnout, abyste se nám představil a abyste zařídil své chování způsobem, který by méně upomínal na metody, jichž tady používali pánové, kteří kdysi navštěvovali toto pobřeží,“ dodal Biggles ledově.

„Jmenuji se Hollinger, Cyrus P. Hollinger, a jsem z Tonville ve státě Illinois ve Spojených státech,“ odvětil muž v bílých šatech a vypadal jaksi zmateně.

„Jmenuji se Bigglesworth – Jakub C. Bigglesworth, a nejsem teď nikde domovem,“ odpověděl Biggles ledabyle. „Dále se setkáváte s mým mladým a lehkovážným přítelem, váženým pánem Algernonem Montgomerym Laceyem z Meroineithu v hrabství Merionetshire, nevěříte-li mi, můžete se ho na to sami otázat. Algy, dovol mi, abych tě představil panu Hollingerovi a – smím to předpokládat? – děkuji vám – také paní Hollingerové.“

Mám obavy, že vám nebudu moci poskytnout valného pohostinství,“ pokračoval Biggles, „avšak máme aspoň trochu dobré kávy.“

„To je hezké,“ vpadl mu do řeči Hollinger, „ale kdepak je ten můj lotrovský steward?“

„To byl váš steward!“ řekl Biggles a kývl hlavou. „Abych vám řekl pravdu, nevěděl jsem, kdo to je. Odešel od nás, aby si někde lehl, ale já soudím, že vás jistě zahlédl, když jste přicházeli.“

Mr. Hollinger propustil svou lodní posádku a po skvělé snídani na mořském břehu, kterou dodala lodní kuchyně, se celý příběh se zlatem vysvětlil.

„Myslím, že mě jistě poslouchal, když jsem hovořil o tomto vraku se svou dcerou,“ zvolal Mr. Hollinger, „a když uzřel vaše letadlo, napadlo ho, aby si sem vyšlápl první – a byl by s tím zlatem patrně upláchl, kdyby tady opravdu nějaké bylo.“

„Ale což tady není zlato?“ otázal se Biggles chvatně.

„Mělo by tu být, ale mým koníčkem je, že se už celý můj život honím za těmito zlatými poklady a ještě jsem nikdy žádný nenašel.“

„Chcete tím říci, že jsme ten písek přehrabali zcela nadarmo?“ otázal se Algy zděšeně.

„Nebyl bych tím nijak překvapen,“ usmál se Američan. „Ostatně, copak vy, mládenci, děláte s aeroplánem v tomto ztraceném koutě světa?“

Biggles Hollingerovi stručně vysvětlil, co se jim přihodilo, a Američan udiveně naslouchal jeho příběhu a zasmál se nahlas, když se do řeči vložil Algy s jadrnými připomínkami o charakteru oné petrolejářské společností v Britské Guayaně,

„No tak vidíte, to byla pro nás rána, když jsme přišli o plat,“ dodal Biggles, „ale je mi to jakýmsi zadostučiněním, uvědomím-li si, že jsme společnost připravili o letadlo.“

Mr. Hollinger se při tomto vyprávění, jak se dostali letci k aeroplánu, trochu nevázaně smál, tak se aspoň zdálo Bigglesovi. „Nuže, nechme toho a podívejme se, zda by to stálo za to, abychom s tím vrakem něco podnikli,“ zvolal Američan nakonec a povstal.

Mnoho rukou si dovedlo brzy poradit s prací na vykopávce, a k večeru ležela už na břehu uvolněná a vychrtlá kostra kdysi pyšné lodi. Ale nebylo v ní nic, ani jedna mince nebo nějaká památka, která by stála za popis.

Osmireálová mince Laceyova byla celou náhradou za jejich námahu.

„Hrom do toho, to jsem rád, že jste se tak náhle objevili,“ vykládal Algy udýchaně a horlivě Isabele Hollingerové, když se podíval na velikánskou jámu. vykopanou v písku. „ Kdybych to byl provedl sám a nakonec nic nenašel, byl bych se odtud vykradl a dal se sežrat aligátorům.“

„Ano, to by bylo mrzuté,“ připustil Mr. Hollinger, „zejména proto, že jsem pro cestu sem přišel o velký obchod. Měl jsem už být v Peru kolem dvacátého tohoto měsíce, a dnes už máme patnáctého. Nedá se však nic dělat.“

„Kam jste si přál odcestovat?“ otázal se Biggles náhle.

„Do Limy.“

„Do Limy. Dovedu-li to správně posoudit, je to pěkný kousek cesty odtud, ale dá se to dokázat,“ řekl Biggles.

„Vyloučeno. Má jachta urazí pouze dvacet uzlů za hodinu.“

„Co na tom?“ řekl Biggles a ukázal na své letadlo.

„Hleďme! Na to jsem ani nepomyslel,“ zabručel Mr. Hollinger. „Rád bych věděl, jak je to daleko.“

„Já bych si nedělal tuze z té vzdálenosti, jako spíše z potíží, jak dostat dost benzinu na cestu,“ řekl Biggles, když se oba mužové ubírali k malému člunu, aby si prohlédli mapy v kormidelní místnosti Hollingerovy jachty, která se jmenovala *Mořský sen*. „Mé letadlo má dolet asi tisíc jedno sto kilometrů, a mimoto bychom si mohli vzít ještě něco benzinu do zásoby. Můžeme letět podél trati letecké společnosti *Pan American* směrem na *Port of Spain, Maracaibo a Panamu*, a potom odtud na jih, na druhou stranu pevniny přes *Buonaventuru* –, myslím, že by to tak šlo. Je to asi pět tisíc šest set kilometrů podle hrubého

odhadu, a nebudeme-li mít nějakou nehodu, mohli bychom to dokázat, odletíme-li zítra ráno za svítání.“

„Chci se toho odvážit, má jachta může plout za námi,“ zvolal Američan nadšeně. „Zaplatím vám všechny výlohy a tisíc dolarů k tomu, doletíte-li tam se mnou.“

„Dobrá!“ zvolal Biggles radostně. „Pojď, Algy, prohlédneme letadlo a hodíme sebou do Georgetownu pro plný náklad benzinu a oleje.“

Právě před polednem, čtyři dni nato, dotklo se letadlo Vandal svými koly zlehka letiště v Las Palmas v Barrancu nedaleko města Limy.

„Nuže, mládenci, jsem vám velmi zavázán,“ řekl Mr. Hollinger s úsměvem, vylezl z kabiny letadla a podal Bigglesovi obálku. „Tady jsou ty dolary, které jsem vám slíbil, a šeky na plat, které jste nedostali od petrolejářské společnosti.“

„Šeky na plat!“ zvolal Biggles překvapeně. „Copak to má s vámi co dělat?“

„Jsem vedoucím ředitelem oné společnosti,“ usmál se Hollinger a couval raději dál od letadla. „Měl jsem našeho zástupce v podezření, že je to podvodník, a proto jsem si pospíšil do Georgetownu, abych se o tom přesvědčil. To je pravý důvod, proč jsem tam byl. Na shledanou!“

KAPITOLA DRUHÁ

Dívka a hory

Biggles so pohodlně rozložil ve své lenošce v patiu hotelu Guibert v městě La Pazu a díval se se zájmem na řadu chrochtajících lam, které se lopotily po kostrbaté ulici náměstí. Opačným směrem se vlekl mezek, za nímž kráčel jakýsi *arrieró*¹ a chrlil ze sebe nadávky, které se zdály Bigglesovi povědomé, ačkoli jejich smysl byl zcela neznámý. Náklad mezkův se neustále posunoval na jeho zádech, a bylo jej třeba čas od času zastavovat a upravovat.

„To jsem rád, že tenhle chlapík není v mých službách,“ podotkl Biggles nakvašeně, když *arriero* zastavil své zvíře po třetí, než ušel deset metrů.

Tenhle výjev mu už zevšedněl, neboť uplynulo víc než měsíc od té doby, co přistáli na jihoamerické pevnině na samém pobřeží Tichého oceánu. Čtrnáct dní létali s Hollingerem rozličnými směry za obchody, až potom odjel, rozplývá se díky, na svou jachtu *Mořský sen*, která kotvila v přístavu Pisco.

Biggles si vzpomněl, že Wilkinson, kdysi známý pod jménem Wilks za světové války u letky 287 britského vojenského letectva, je nyní pilotem-instruktořem u bolivijského vojenského letectva, a že nechce ani slyšet o tom, aby se Biggles vrátil do Evropy, aniž ho předtím nenavštívil; tak tedy po provedení potřebných záležitostí na tamním britském konzulátě odletěli naši letci se svým Vandalem přes hranice na letiště bolivijského vojenského letectva, v městě Alto de la Paz k velkému potěšení bývalého pilota letky S.E.5. Letci se ubytovali v hotelu

¹ poháněč mezků

Guibert, kde se každého večera shromažďovali, aby si pohovořili o minulých svých činech a o vyhlídkách do budoucnosti.

„Jak pokračuješ se svou španělštinou?“ otázal se Wilkinson a mrkl na Algy ho.

„*Muy bien, gracias. amigo*²“ zubil se Biggles, neboť se bavil tím, že se učil jazyku té země. „Dnes ráno jsem se docela dobře domluvil na trhu a koupil jsem si *poncha*³ na památku. Abych nezapomněl, copak je s tím povídáním o jakémisi chlapíkovi který se jmenuje *Esteban*⁴. Nemohl jsem dobře pochopit celou souvislost, ale když jsem se začal vyptávat lidí, zavřeli ústa jako ústřice skořápku.“

„Pane Bože, člověče, neříkej mi, že jsi neslyšel o tom, jak Martinez Esteban uloupil našemu prezidentovi dceru.“

„A co s ní zamýšlí?“ otázal sa Algy, který se vzpřimil na sedadle a začal jevit velký zájem o rozhovor.

„Consuela Guardia má pověst, že je nejhezčí dívkou v celé španělské Americe,“ odpověděl Wilkinson uctivě, „a opravdu je to okouzlující dívka,“ dodal ohnivě, neudávaje podrobnosti.

„Pane Bože! Pročpak ji nikdo nedopraví zpět? Pojd'te, poletíme pro ni!“ zvolal Algy a povstal.

„Neblázni, člověče – a sedni si!“ řekl mu rychle Wilkinson, ztišil hlas a rozhlédl se kolem. „Budeš-li se tady takhle rozkřikovat, dostaneš odněkud nůž do zad!“

„Pověz mi o tom!“ žebroňil Algy docela vážně. „Esteban je velký náčelník lupičů,“ zašeptal Wilkinson, „náramně obávaný. Vypadá jako nějaký slavný zpěvák

² Velmi dobře, děkuji, pane

³ Poncho je jakýsi oděv na způsob příkrývky, který má uprostřed vyříznutý otvor, jímž se prostrčí hlava, takže pak vypadá jako plášť. Nosí jej dělný lid v Bolívii.

⁴ Štěpán

komické opery, ale tady se končí zábavná stránka jeho osoby, není nic žertovného v postoji Estebanově, věřte mi to!“

„Kdepak se zdržuje?“ vyzvídal Biggles.

„To ti není nic platné,“ odpověděl Wilkinson a zavrtěl hlavou. „Lidé vědí docela dobře, kde má Esteban své sídlo. Podívej se, vidíš tamhlety hory?“ Wilkinson ukázal směrem k obrovskému bílému vrcholu hory ve velké dálce. „To je hora Illimani, značí to Velká Matka, a ta je uctívána všemi Indiány v celé Bolívii. Nuže, sídlo toho Estebana je někde za tou horou, ale nezapomeň, že tyhle hory se táhnou dozadu asi pět set kilometrů a že spadají příkře do řeky Amazonky. Esteban vládne v tomto okrsku jako nějaký kníže, vybírá poplatky a výkupné od cestujících, kteří musí projít apachetou do altiplanicie, to jest jeho průsmykem do vysokého pohoří za ním, kterému se říká sierra. Kromě toho je tam také několik dolů, ponejvíce na cín.“

„Pročpak nepošle president vojáky, aby ho odtud vykouřili?“ otázal se Biggles s rozpačitým údivem.

„To nejde,“ řekl Wilkinson a zavrtěl hlavou. „Celá britská armáda by se ztratila v těch horách a bylo by třeba druhé armády, aby ji tam několik měsíců hledala, než by ji našla. Tyhle kopce nemůžeš překročit jinak než s doprovodem lam nebo mezků, a Esteban by se dozvěděl, že ses vypravil za ním, dříve než bys odešel z tohoto města. Tady v La Pazu se to jeho zvědy jen hemží. Ten chlapík byl už dříve několik let neštěstím celé země, ale ještě se nikdy nepokusil o něco tak velkorysého jako nyní. Ubohý starý Don Jaime, president republiky, takřka ztratil hlavu, vždyť svou dceru zbožňoval. Esteban jej žádá o výkupné dvou set a padesáti tisíc bolivianů, a Don Jaime říká, že je nemá. Já nemyslím, že by měl tolik peněz – vždyť ještě není dlouho presidentem. Proto nabídl lupiči za odměnu deset tisíc bolivianů za svou dceru a vláda zase vypsala cenu deseti tisíc bolivianů za Estebana ať živého či mrtvého. Jenže o ty

peníze se nemusí strachovat, byla by mohla stejně dobře bez rozpaků nabídnout i milion bolivianů, protože naděje, kterou má na polapení toho lupiče, je rovna nule. Nikdo z Bolivanců by se nemohl přiblížit na vzdálenost patnácti kilometrů k lupičově *estanci*⁵. Povídá se, že pro něho bude uspořádána veřejná sbírka.“

„Ale vždyť snad má vláda tušení alespoň s přesností dvou či tří kilometrů, kde ten Esteban asi dřepí?“ odpověděl Biggles.

„Přijď za mnou zítra do mapovny na letišti a já ti tam ukáži jeho sídlo s přesností čtyř set padesáti čtverečních kilometrů, a nikdo ti to nebude moci udat přesněji,“ řekl mu Wilkinson, „ale nepokoušej se o nějaký bláznovský kousek,“ zabručel Wilkinson pochmurně. „Ani Indián z Aimarda by nedovedl překročit ty hory, takže nemá vůbec význam, aby ses o to pokoušel ty.“

Biggles žmoulal zamyšleně koneček zápalkového dřívka.

„Zdá se, že je to škoda,“ poznamenal potom pomalu. Následujícího rána prohlížel si Biggles s velkým zájmem mapu v pilotní místnosti na vojenském letišti. Tužková čára, kterou nakreslil Wilkinson na mapě, uzavírala podlouhlé území, které bylo přibližně třicet kilometrů dlouhé a patnáct kilometrů hluboké.

„Všeobecně se má za to, že Estebanova estancie je asi někde tady, ale nikdo to přirozeně neví zcela přesně,“ řekl Wilkinson.

„Rozumím,“ řekl Biggles jaksi nepřítomně. „Nuže, tahle krajina vypadá divoce, a já nemyslím, že bych si vůbec kdy vyšlápl do těch hor pro nějakou Consuelu. Pojd' Algy, bude lépe, prohlédneme-li si letadlo, bude jistě potřebovat povšechné opravy než odtud odletíme.“

⁵ statek neb obydlí Jihoameričanů

„Kdepak je Smyth?“ hovořil dále Biggles změněným hlasem, když se ocitli mimo doslech. „Čistí letadlo. Pročpak?“

„Dobrá. Je naše fotografická komora ještě na palubě?“

„Ano.“

„Máme v ní ještě dost neexponovaných desek, že ano?“

„Ano, dost.“

„To je dobré. Tedy provedeme malý výzvědný výlet.“

Za několik minut nato byl už letoun Vandal ve vzduchu a šplhal nahoru, jak dovedl nejrychleji, aby nabyl potřebné výšky. Ale stoupal jen pomalu, neboť letiště v La Paz je umístěno ve výši čtyř tisíc dvou set metrů nad mořem, což je značně výš než bývá obvyklý dostup civilních letadel. Z toho důvodu nechali Smytha na letišti, aby se tak letadlu co nejvíce ulehčilo, a Biggles si sedl k řízení, kdežto Algy měl obsluhovat fotografickou komoru.

Když vylétěli do výše tisíce pěti set metrů nad letiště, vyrazil Biggles rovnou ven z oblouku, aby zamířil směrem tětivy k zasněženému hřebenu hory Illimani. Když se k ní blížili, zahrnul doprava k nižším horským vrcholům, ale i tak si nemohl dopřát větší výsky než asi sta metrů nad nimi, a když klouzal nad vrcholky, zadíval se vpřed, co je před nimi. Così udeřilo do křídla letounu a bylo slyšet třaslavý zvuk, jako když šlehne bičem, a hned potom se objevila malá, kulatá díрка na spodní nosné ploše. Biggles se ušklíbl a uvědomil si v duchu, že Wilkinson měl patrně pravdu, mluvil-li o Estebanově tělesné strážci složené z dovedných střelců.

Pojednou se nad hlavním horským hřebenem začalo horstvo svažovat dolů v řadu nižších hřebenů, které však jim přesto naháněly hrůzu, neboť pokud až mohly letcovy oči dohlédnout, jevila se mu celá krajina jako jediné pásmo zubatých skalních útesů, které byly pokrouceny a rozeklány nesčetným zemětřesením. Biggles si po prvé uvědomil

nesnadnost svého úkolu. Cosi zaujalo jeho zrak, a pilot změnil pomalu kurs letadla směrem k oné věci. Bylo to jezero, takové příznačné jezero Andských hor, která bývají ve výši několika tisíc metrů nad mořskou hladinou. Bylo nedaleko okraje velké náhorní, sychravé a kamenité roviny, která byla tu a tam porostlá hloučky zakrslých křovisk tola.

„Bože! Jaká je to krajina,“ zabručel potichu Biggles, a vtom jakýsi pohyb dole na zemi upoutal jeho pozornost, a proto se tam pilot zkoumavě zadíval. Jsou to ovce? – Nikoli, lamy, pomyslně si a díval se upřeně na stádo zvířat, která se pásala na okraji náhorní roviny nedaleko vchodu do úzké úžlabiny. Biggles tam ukázal rukou a naznačil Algymu, aby začal dělat letecké snímky.

Celou půl hodinu létal Biggles nahoru a dolů ve stejné výši, až fotografická komora zachytila každý čtvereční centimetr té náhorní roviny, jezero a jeho okolí, a potom obrátil nos letadla nazpět směrem k letišti v Altu de la Paz.

Zbytek dne měli naši letci krušnou práci, Biggles a Smyth vyvolávali desky a dělali snímky, a Algy je upevňoval vedle sebe na veliké bílé lepence. Když to skončili, byl zhotoven jeden snímek celého tohoto obrazu, a tak dostali letci pohled s ptačí perspektivy na horskou krajinu, který teď ležel před nimi.

„Je-li ten Esteban v onom území, které nám označil Wilks, musí být zde!“ řekl Biggles a položil prst na snímek, když asi minutu prohlížel celou leteckou mapu. „Ani ještěrka by se tady nikde nemohla zachytit. Zde je ten průsmyk“ – Biggles nakreslil tenkou vlnitou čárku hrotem své tužky. „Z letadla se zdálo, že se v té náhorní rovině ztrácí, ale na leteckém snímku jej můžete přece ještě slabě zahlédnout. Tady probíhá rovnou přes tuhle horu. Nyní se podívej sem nahoru do toho rohu! Všimni si, jak se všechny malé stopy sbíhají do jednoho místa, tam právě byly lamy. Svislá fotografie nám ukazuje pouze skály a malé rozsledliny, ale já bych řekl, že skála je nad kaňonem

převíslá a že podle všeho Esteban a jeho přátelé dřepí pěkně v bezpečí. Myslíš, že by se dalo přistát s Vandalem na tom jezeře, Algy?“ dodal Biggles náhle.

Algy se podíval s úžasem na Bigglese.

„Ovšemže ano.“

Biggles kývl hlavou. „Ale přece jen mě trápí víc druhá otázka,“ řekl potom, „zda bys také mohl s jezera vzlétnout. Nezapomeň, že je velmi vysoko, zatraceně vysoko, a z té ploché hladiny, kde nezavane ani větříček, by se naše letadlo nemuselo vůbec odlepit.“

„Odpoutá se od hladiny docela dobře, vždyť je tam hodně místa, a potom můžeme z letadla odmontovat všechno, co nepotřebujeme nutně pro svou práci. Co máš na mysli?“

Biggles se naklonil dopředu a šeptal Algymu cosi do ucha po několik minut. Když skončil, Algy se na něho tázavě zadíval.

„Já o tom nemám valného mínění,“ řekl potom a náhle velmi zvažněl.

„Nuže, mně se to zdá náramně správná věc,“ odpověděl Biggles, „pojďme se podívat na Wilkinsona!“

Naši letci vyhledali Wilkinsona v jeho úřadovně, kde kontroloval a podepisoval palubní letecké knížky.

„Máš tady padák, Wilksi?“ otázal se ho Biggles klidně.

„Bůh uchovej, nemám. A nač?“

„Och, já jsem to chtěl vědět jen tak.“

„Počkej chvilku! Myslím, že tu máme vzorek padáku, který nám před nedávnem poslali od Irvina. Byl to zvláštní padák, značně veliký, jak myslím, pro létání ve velkých výškách, ale my jsme přesto žádný nekoupili.“

„Ukaž mi jej!“ žadonil Biggles.

Wilks se na něho zvědavě podíval. „Jaký ti to vlezl ztřeštěný nápad do hlavy?“ zeptal se ho Wilkinson.

„Nic zvláštního,“ odpověděl Biggles, „jen mi dej to paraple, a uslyší-li tvoji lidé dnes v noci nějaké letadlo,

řekni jim, aby si nedělali starosti. Chceme se o něco pokusit, bude-li hezké počasí.“

Algy se posadil k řídicí páce letadla Vandal, které zamířilo do noční tmy a razilo si v ní cestu ve výši tisíce metrů nad mohutnými Kordilerami, a potom zamířilo k náhorní rovině. Biggles se opíral o bok řídičské budky a mohl jasně zahlédnout jezero. V zápětí dal pilotovi znamení, aby se dal mezi jezero a ono místo, kde předtím viděl ty lamy, potom povstal a přešel boční stěnu budky, takže mu nohy visely z letadla. Algy přiškrtl plyn, až se skoro propadal a pokynul Bigglesovi rukou, aby mu dal tiché sbohem. Biggles ještě chvilku váhal, ale potom zmizel v černé prázdnotě pod letadlem. Pilot se otočil ve velikém oblouku směrem k letišti.

Biggles padal dolů jako kámen, ale pak si oddechl s pocitem úlevy, když se mu padák otevřel, a jeho postroj vydržel náraz náhlého otevření. Po pravdě řečeno, pilot nevěděl dosud nic o padácích a vzal si jeden s sebou zcela nazdařbůh.

Biggles se rozhlédl zvědavě kolem sebe. Po jeho pravici leželo jezero, dole byla náhorní rovina zahalena v hlubokou temnotu a ztrácela se mezi horami, jejichž skalní útesy, ostré jako břitva, se ostře rýsovaly proti obloze. Všude vládlo příšerné ticho; pouze vzdálený bzukot letadla Vandal doléhal mu v sluch a Bigglese se začal pomalu zmocňovat strašlivý pocit, že už nepadá, nýbrž že je zavěšen v prostoru na jakémsi neviditelném laně. Náhle se mu zdálo, že černá země poskočila k němu, že mu letí v ústrety.

„Hrom do toho!“ vyrazil ze sebe Biggles, když dopadl na zem, ale potom zavrával a rychle stál zase na nohách. Nebylo tu však nebezpečí, že by ho padák někam zavekl; vzduch byl zcela tichý a hedvábí padáku se tiše vlnilo na zemi kolem něho. Biggles si odepjal popruhy, sbalil padák narychlo do jakési koule a vhodil jej do křoviska tola, aby

nebyl tak na očích. Potom si odepjal vak s ramen a vybalil z něj poncho, které si koupil na trhu v Alto de la Paz. To na sebe oblékl a dal si na hlavu kulatý klobouk, jaký nosí tamní domorodci; pak si přichystal pistoli, aby byla schopna okamžité činnosti, a vyrazil rychlým krokem směrem k místu svého cíle. Nenamáhal se tuze, aby se ukrýval, ale přesto se po několika minutách vždycky zastavil, aby naslouchal.

Tak kráčel asi dvacet minut, když pojednou užířel před sebou jakési světlo a proto se blížil už opatrněji, až mohl rozeznat, že světlo vychází z otevřeného okna velké budovy, postavené z nepálených vepřovic, která stála u vchodu do úžlabiny, kterou si vyznačil na letecké mapě. V nevelké vzdálenosti za ní bylo ještě několik kalných světélek, a kromě toho bylo vidět skupinu nízkých stavení, o kterých Biggles usoudil, že to jsou ranchos neboli domky peonů či sedláků. Biggles kráčel dále po špičkách a všechny žilky v něm hrály; zamířil stranou k skalnímu útesu kañonu, chvíli tam stál, upíraje zrak do temnoty a napínaje sluch, aby zaslechl i ten nejmenší hlásek či zvuk.

Z těch ranchů se ozývaly slabé hlasy a hluk zvířat, která potichu přežvykovala; potom kdesi nedaleko něho začal mluvit nějaký muž zcela nahlas. Biggles byl překvapen, že tam nejsou strážé, a dospěl k úsudku, že lupič se úplně spolehl na strážé, které měl v horách, aby tak zmařil přístup cizincům. Proto se Biggles pokradmu plížil k otevřenému oknu, jak nyní mohl dobře vidět, sahalo až k zemi a vedlo do nevyhnutelného patia onoho domu. Biggles vzal do ruky pistoli a nakoukl dovnitř. Uprostřed místnosti seděl u stolu, na němž se povalovaly zbytky večeře, jakýsi muž a žena. Muž byl k němu obrácen zády, zatím co dívka se dívala do okna, a při prvním pohledu neměl Biggles vůbec pochyby o tom, kdo ta dívka je. Měla na sobě černou hedvábnou mantillu, která jí zakrývala vlasy a splývala na ramena a zvyšovala tak hrdý postoj její kastilské hlavy.

Onen muž mluvil cosi o výkupném a o nepříjemných důsledcích, které by mělo v zápětí odmítnutí jejího otce. Bigglesovo chřípí se zlehka zachvělo, když to slyšel; potom se bezhlučně plížil a přešel celou místností až k muži, který nic netušil. Dívka se ani nepohnula; jistě ho spatřila, ale nedala to ani jediným pohybem najevo.

„Jedno slovo, señore, a budete mrtev,“ řekl mu Biggles chladně. „Položte ruce na stůl!“

Bolivianec náhle otočil hlavu. Jeho oči se dívaly přímo do ústí samočinné pistole, kterou držel Biggles v rukou a zůstaly na ni upřeny tak, jako by jí byl ten muž očarován.

„Señorito půjdeme,“ řekl Biggles klidně.

„*Donde, señor?*“⁶

„K vašemu otci.“ Dívka poslušně vstala od stolu. „A vy, pane, věru, jsem na vahách, zda vás mám zastřelit; bojím se, že ano – ledaže byste dal přednost tomu, abyste nás doprovodil?“

Esteban Martinez, který byl zvyklý, že prováděl hrozby, které pronášel, nerozuměl prosté Bigglesově lži. Zhluboka vydechl, otevřel ústa jako by chtěl promluvit, ale uzřel, že Bigglesův prst svírá těsně kohoutek pistole, a proto změnil svůj úmysl, pokrčil rameny, vstal od stolu a ubíral se pomalu k oknu. Biggles mu ulehčil, odebrav mu nože a pistole a vhodiv obě zbraně do křoviska.

„Jeden hlásek, señor, a ihned střelím!“ zabručel znovu Biggles, když se Esteban zamyšleně podíval směrem k ranchu. „Pojďme k jezeru, vypadá dnes v měsíčním světle čarovně.“

Lupič se uklonil a vydal se na cestu žadáným směrem, kdežto Biggles a dívka byli těsně za ním.

Když ušli asi dva kilometry, vyšel měsíc a zaplavil celou náhorní rovinu svým stříbřitým jasem. Náhle se

⁶ Kam, pane?

Esteban zasmál a tím jasně naznačil, že se nebojí žádného nebezpečí v tom směru, kterým kráčeli. Nebyl to nijak příjemný smích, a pilot doufal více než kdy jindy, že se mu jeho plán podaří. Došli k okraji jezera a Biggles se zadíval na světélkující ciferník svých náramkových hodinek. Byly teprve tři hodiny. To znamenalo víc než dvě hodiny na rozbřesk dne.

„Jak dlouho tu budeme stát?“ otázal se lupič za chvíli. „Já jsem už takovou podívanou viděl dávno, už mě to začíná nudit.“

„Já vám hnedle ukážu novou podívanou, jen mějte strpení – takovou, kterou jste dosud nikdy neviděl,“ sliboval mu Biggles s uštěpačnou zdvořilostí.

„Zítřka mi to náležitě zaplatíte!“ odvětil lupič jedovatě.

„Vezměte si to na sebe. seňorito, začíná být chladno,“ řekl Biggles a podal dívce své poncho.

„Gracias, señor,“ zašeptala dívka a podívala se překvapeně na polovojenský kabátec, který měl Biggles na sobě a který nyní poprvé odhalil.

Bledá záře falešných červánků zaplavila východní oblohu, ale byla brzy vytlačena prvními pruhy světla opravdového svítání. Jezero začalo pomalu měnit barvu z černé v ocelově modrou. Zasněžené vrcholky skal Andského pohoří, které se tyčilo nad nimi, zářilo růžovou barvou na pozadí bledě tyrkysové oblohy. Světla stále přibývalo a vrcholky hor dostaly trochu růžovější nádech v křišťálově čistém ovzduší.

Biggles se podíval směrem ke kaňonu a spatřil, jak se nedaleko vchodu pohybují jakési postavy. V téže chvíli zaslechl vzdálený bzukot motoru svého letadla, a jeho cvičené oko zahlédlo malinkou, rychle se pohybující skvrnku, která se blýskala na zadní straně horského hřebenu. Lupičovi se zatajil dech a náhle zasykl, když pochopil, co se děje, neboť k nim dolehl vzdálený rachot výstřelů.

„Odměna vypsaná za vaši osobu je stejná, ať za živého nebo mrtvého,“ řekl Biggles důrazně, když se lupič skrčil tak, jako by chtěl skočit, „volba je tedy na vaší straně.“ Koutkem oka spatřil Biggles, jak k nim směrem z kaňonu uhánějí jezdci na koních a poznal, že je už spatřili!

Ale Algy ve svém Vandalu je už také spatřil. Dosedl s letadlem na vodní hladinu tak blízko nich, že kýl obojživelného letadla zvířil dlouhou čáru smetanové pěny na hladině tiché vody. Aniž vyčkal, až letadlo dokončí svůj dojezd, stočil se Algy a zajel rychle k Bigglesovi.

„Vstupte dovnitř, seňorito!“ řekl Biggles stroze, neboť peonové už byli vzdálení necelého půl kilometru. Dívka přebrodivla ledově studenou vodu, aniž na chvíli zaváhala, směrem k letadlu, kde čekal Algy u dveří kabiny, aby ji vtáhl dovnitř.

Estebanovy rty se rozestoupily, aby něco zavrčely, ale lupič zůstal na svém místě.

„Jak si přejete,“ řekl Biggles chladně a pozdvihl ústí pistole, zašilhav na její hlaveň.

„Počkejte, já půjdu! Já půjdu!“ zvolal Esteban a následoval děvče do kabiny letounu, kdežto Biggles šel těsně za ním. Letadlo se ihned rozjelo do hluboké vody, právě když peonové dostihli břehu a zdvihli své pušky. Ozvala se salva výstřelů, a jedna kulka se odrazila od motorového krytu s kovově břeskným cvaknutím.

Algy postrčil zuřivě plynovou páčku dopředu, a Vandal, který každé vteřiny nabýval větší rychlosti, zaburácel po jezeře v obláčku vodní spršky. Algy si maně uvědomil, že kdosi leze do sedadla vedle něho, ale nepodíval se tam, kdo to je; s odhodlanou tváří pozoroval, jak se protější břeh žene proti němu, ale letadlo se ještě pořád neodlepovalo! Algymu zběhly rty úzkostí a přitáhl si zuřivě řídicí páku až k žaludku; Vandal se konečně pozdvihl s velkou námahou z vody a kymácel se, jako by nevěděl, zda má letět dále nebo zase padnout na vodu. V jednom

šeredném okamžiku si Algy myslel, že se mu letadlo propadne, ale ono se pomalu vybralo a začalo působně stoupat nahoru. Pilot se pouze zachvěl; vždyť věděl, jak blízko měli k pohromě!

Když šplhali nahoru směrem k vrcholům hor, které se teď trpytily jasně proti sytě modré obloze, odvažil se Algy pohledu na svého druhá a trhl sebou, když se jeho oči setkaly s očima dívky, která se schoulila nízko do řidičské budky, aby byla chráněna před větrem. Oba mladí lidé se usmáli, když se jejich oči setkaly, a Algy se podíval směrem na horské hřebeny s oživeným zájmem.

Když přeletěli vrcholky hor, udeřilo do letadla několik kulí. Jedna prorazila palubní desku s přístroji a výškoměr se rozletěl na kusy v pršce kovových úlomků a rozbitého skla. Dívka ani neucouvla; Algy se obdivně usmál, přiškrtil plyn a začal dlouze klouzat směrem k letišti.

Když se kola podvozku dotkla půdy na letišti, Wilkinson a několik bolivijských důstojníků se jim rozeběhlo v ústřety, aby se však zastavili s úžasem a překvapením, když spatřili, kdo sedí vedle pilota na předním sedadle!

„Kávu pro čtyři osoby, ale honem!“ zvolal Algy, když vypjal zapalování, „señorita je celá zkrhlá.“

„Stačí jen pro tři,“ opravil ho Biggles a vylezl z kabiny. Pročpak jen pro tři?“ otázal se ho Algy překvapeně. „Esteban nepotřebuje kávu,“ odpověděl Biggles klidně. „Dostal svůj díl v podobě oloveného slimáka, právě když jsme letěli nad horskými hřebeny. Jdi zatelefonovat prezidentu, Wilksi, bude mít jistě obavy o svou dceru.“

KAPITOLA TŘETÍ

MODRÁ ORCHIDEA

Biggles se podíval tázavě na svého společníka, když srkal kávu v patiu hotelu Guibert v La Paz.

„To je všechno velmi pěkné,“ řekl pomalu. „V této chvíli jsme hrdinové a Bolivie bude patřit nám, budeme-li si toho přát. President nás požádal, abychom vstoupili do bolivijského vojenského letectva s jakoukoliv hodností, kterou si zvolíme, ale co potom, jakmile vypukne další revoluce! Don Jaime přijde o svou práci a my rovněž; na mou věru, patrně bychom také přišli o život, kdybychom se ho pokoušeli hájit, protože jsme nebyli vychováni, abychom pochopili, že takový president je pouze přechodným úředníkem státu, a že je to pouze otázkou času, kdy ho národ vyhodí, ledaže bude hrabati všemi čtyřmi a pak toho nechá sám. A dále, Algy, můj synáčku, ty nemůžeš přece flirtovat s Consuelou, aniž se s ní oženíš. Ne, udělali bychom nejlépe, kdybychom odtud vyrazili, dokud ještě hrají zvesela, místo abychom odtud odešli vzhůru branou s kapelou, která bude vyhrávat smuteční pochod.“

„Ale kam máme jít?“ otázal se ho Algy bezútěšně. „Odletět nazpět do Anglie a zahájit v Hestonu nějakou dopravu taxíky nebo něco podobného? Ne, to není pro mne. Já nebudu létat v londýnských mlhách s nějakými žáky, kteří mají obě ruce levé, to ti mohu říci!“

Biggles se obrátil k číšníkovi, který vstoupil do patia a zastavil se v uctivé vzdálenosti od nich. „No, copak je?“ otázal se ho.

Muž přiběhl k němu a podal mu navštívenku. „Profesor J.T. Smilee F.R.H.S.⁷“ četl pilot. „Odkud přichází – ach!“

⁷ 7 F.R.H.S – člen učené botanické společnosti

Biggles povstal, aby vyšel v ústřety staršímu muži, který měl krátkou šedivou bradku a který k němu vykročil ze stínu.

„Jak se daří?“ řekl mu Biggles s úsměvem. „Jmenuji se Bigglesworth – vy jste chtěl mluvit se mnou?“

„Mé jméno je Smitee,“ odpověděl návštěvník. „Rád bych si s vámi promluvil několik slov, dovolíte-li.“

„Ovšem, rozhodně ano!“ odpověděl Biggles. „Mluvíte anglicky? Jestli ano, tím lépe. Sedněte si a vezměte si trochu kávy – představuji vám pana Laceye, svého společníka.“

„Ano, právě jsem přijel z La Pazu a protože po celém městě kolují pověsti o vašem nedávném hrdinském činu, myslil jsem si, že sem k vám zajdu a promluví s vámi o jednom zajímavém plánu, který by se snad dal a snad nedal uskutečnit.“

Biggles svažil obočí. „Myslíte, že to má něco společného s létáním?“

„Zajisté. Podívejte se, je to takové. Přicházím z Pary, abych tu něco hledal, co jak myslím, se dá najít v džungli v dosti velké vzdálenosti odtud. Kdybych tam odjel na mezku a potom zas nazpět po proudu na *balse*⁸, trvalo by mi to nejméně šest měsíců. Tedy za půl roku bych se dostal tam na to místo a zase zpátky. Napadlo mi, že by bylo možné, aby se letadlo dostalo tam a vrátilo opět sem za dva či tři dni.“

„Myslím, že by bylo lépe, kdybyste nám pověděl celý svůj příběh,“ navrhl Biggles, „a my pak budeme mocí uvážít váš návrh.“

„Velmi dobře, ale upozorňuji vás, že se vám to bude zdát trochu fantastické. Budu tak stručný, jak to jen půjde; podrobnosti mohou býti projednány, bude-li potřeba, někdy

⁸ lehký vor (balsa je strom rostoucí v jižní Americe, má lehké dřevo)

později ve chvílích oddechu.“ Profesor vytáhl velkou dýmku ze šípkového dřeva, nacpal si ji, zapálil a rozdýmal ji ke své úplné spokojenosti, a pak začal hovořit.

„Jsem lovec orchidejí, nebo snad lépe – sběratel, protože pracuji pro své vlastní potěšení a ne pro výdělek; velmi mnoho mých nálezů putuje do botanické zahrady v *Keu*⁹“ začal profesor. „Můj příběh se začal před několika lety, když se v Paře začaly trousit různé zprávy domorodců o jakési modré orchideji, která byla spatřena kdesi uvnitř této země. Domorodci se učí rozeznávat cenu takových věcí. Myslím, že tento příběh se ve skutečnosti začal v Manáosu, což je jak víte několik tisíc kilometrů daleko proti proudu řeky Amazonky.“

Před šesti měsíci jakýsi míšenec, *picator de goma* – sběratel kaučuku – který pracoval u řeky Beni, našel balsu – což je místní plavidlo, kterého se používá pro dopravu na řece – jež byla hnána dolů po proudu. V ní bylo – nuže; pouze to, co zbylo z jakéhosi muže. Po bližším ohledání jeho svršků se objevilo, že to byl Mr. F. Hutson, velmi dobře známý lovec orchidejí z povolání, ale to nebylo všecko. V mužově deníku byla poznámka, že se dověděl od Indiánů Leco, kde roste podivuhodný květ modré orchidee. Zhotovil si přibližný náčrtek mapy a popsal tam, jak lze ono místo najít. To mělo být patrně pro jeho potřebu. Nuže, ten muž našel modré orchidee!“

„Jakpak to víte?“ otázal se ho Biggles chvatně.

„V tom člunu byla vedle muže jedna taková květina – totiž kdysi to byla květina. Mezitím se ovšem scvrkla a pozbyla své barvy, ale správce botanické zahrady y Kew. jemuž byla poslána, nemohl ji blíže popsat a nemohl ani zjistit, že by patřila k některému druhu orchidejí.“

„A proto ji tedy sháníte?“

„Zajisté,“

„Ale já nemohu přistát v pralese!“

„Uvědomil jsem si to velmi dobře,“ odpověděl profesor klidně, „ale dozvěděl jsem se, že vaše letadlo je takového druhu, že může přistát na vodě. Je tomu tak?“ Biggles přikývl.

„Velmi dobře. Tady je kopie náčrtku oné mapy, kterou zhotovil Hutson. Zde pak máte to místo. Zde je řeka Beni. Hutson se tudy vrátil – sem k tomu přítoku, který končí v hezky velkém jezeře. Orchidea roste podle jeho záznamů zcela blízko, na okraji jezera. Na neštěstí byly tyto záznamy ubohého Hutsona učiněny dříve než se v ona místa dostal, takže ve skutečnosti ani nevíme, zda tam nějaké modré orchideje rostou. Patrně jím už silně lomcovala zimnice, ale Hutson přesto pokračoval v cestě, až dospěl ke svému cíli, a potom se zhroutil a zemřel dřív, než měl vůbec možnost popsat svůj nález.“

„Hm. Já tedy pro svou osobu nemám rád místa, kde umírají lidé,“ podotkl Algy a zavrtěl hlavou.

„Zajisté, rád připouštím, že je to podivná země a že patří k těm, které velmi málo známe,“ podotkl profesor. „Je ovšem zcela zamořena zimnicí, ale není pravděpodobné, že by nás zachvátila v tak krátkém čase, pokud se tam budeme zdržovat, rozhodneme-li se vůbec, že tam odletíme. Kdybyste mohl přistát se svým letadlem na jezeře, mohli bychom být zpátky za necelý týden.“

„Máte vhodnou mapu celé té krajiny kromě toho náčrtku?“ otázal se Biggles.

Profesor vyndal mapu za své aktovky a podal ji Bigglesovi, jenž začal cosi rychle počítat. „Zdá se, že jedna cesta není delší než pět tisíc kilometrů,“ řekl potom. „Můžeme si vzít dost benzínu, abychom ten let pohodlně vykonali, ale uvědomil jste si, co by pro nás znamenalo nouzové přistání?“

„To je nebezpečí, které jsem ochoten podstoupiti, jestliže ovšem vy s tím souhlasíte,“ podotkl profesor.

„Předkládám vám to pouze jako ryze obchodní podnik. Jsem celkem zámožný člověk a jsem ochoten zaplatit vám každou částku za vaše služby. V případě, že byste přišli o své letadlo, jsem ochoten vám je nahradit v čase co nejkratším. Stálo by mě to jistě značně mnoho peněz, kdybych se chtěl na ono místo dostat nějakým pozemním či vodním vozidlem, a při tom nelze přehlédnout především úsporu na čase při cestování letadlem. Kromě toho nemyslím, že by nebezpečí nouzového přistání bylo horší než nebezpečí zimnice nebo nepřátelských domorodců, jakož i plazů v džunglí – neřku-li nepohodlí té cesty.“

„Dobrá, svoluji,“ řekl Biggles stroze. „A co je s tebou. Algy?“

Algy kývl hlavou. „Kdypak odletíme?“ otázal se. „Myslím, že Smyth poletí s námi?“

„Není pravděpodobné, že zůstane tady,“ řekl Biggles.

Když se čtyři dni nato snesl kýl letadla Vandal na hladinu neznámého jezera, první věc, která byla Bigglesovi nápadná, byl neobvykle veliký počet uschlých a usychajících stromů na břehu toho jezera. Hladina jeho proti Bigglesovu očekávání byla podivuhodně prosta vodních řas, a to zbavilo jeho mysl jedné starosti, neboť pilot si nebyl nijak jist, jak by se letadlo chovalo ve vodě zaneřádané těmito rostlinami, a neměl nijakou chuť to vyzkoušet.

Algy zdvihl hlavu a začal čichat okolní vzduch. „Tady je ale podivný zápach!“ podotkl ledabyly, když pilot začal ujíždět směrem k břehu a co nejbližší k místu, které měl vyznačeno na mapě či na onom náčrtku. Letci minuli místo, kde se jezero vlévalo jakousi zátokou do řeky, a potom se stočili na stranu do jiné zátoky, která vypadala tak, jako by vedla do jiného přítoku jezera, ale ukázalo se, že je to pouze slepá zátoka. Pilot tedy zajel s letadlem rovnou k břehu, vypjal zapalování, odsunul si letecké brýle a zadíval se na

prales, Koutkem oka mohl spatřit, jak si jej druzí mužové také pátravě prohlížejí.

Místo bylo zcela bez života. Ani jediná špetka zeleně nezaujala jejich zrak. Bezlisté stromy měly matně šedou barvu, a byly ztuhlé a vyzáblé, tak jako by je sežehl blesk.

„To je prales smrti,“ podotkl Algy vesele, ale zdálo se, že jeho žert zapadl.

Biggles si všiml něčeho jiného a rozhlédl se dokola s výrazem podivu a překvapení, tak jako by nemohl hned zjistit, co to je. Když Algy promluvil, poznal to. Bylo to ticho, mrtvé, nerušené, naprosté ticho! Nebyl tam snad nějaký menší hluk, který bývá někde na vzdáleném venkově civilisované krajiny, nýbrž ticho, které přímo bolelo, úplný nedostatek jakéhokoli zvuku, jenž trýznil ušní bubínky a zaháněl vetřelce. Nic se nepohnulo, ba ani moskyti tam nebyli! Biggles se podíval na břeh; země na něm byla porostlá černým, zahnívajícím rostlinstvem, a zápach této hniloby je obklopoval jako nějaký závoj.

„Nerad čichám tenhle zápach,“ řekl Algy, který náhle změnil náladu. „Smrdí to jako nevím co – nemohu si honem vzpomenout“ Jeho hlas se rozléhal podivnou ozvěnou a s úděsnou zřetelností mezi mlčícími stromy.

Voda kolem nich byla černá a odrážela obrácený obraz té pustiny na břehu s jakousi uměleckou důsledností. Asi tři minuty stáli čtyři mužové nehybně na místě a zírali upřeně na ten obraz.

„Fuj! Pojd'me odtud!“ řekl Algy náhle, „tohle místo páchne jako –“

„Jako co?“ řekl Smilee podivným tónem.

„Tako – jako – smrt,“ odpověděl Algy přiškrceným hlasem. Slova, která mu vyšla znenadání ze rtů, polekala ho, jak se zdálo, samého až se zachvěl. „Pojd', Biggles!“ řekl Algy znova, „pojd'me pryč odtud; tady je cosi ve vzduchu, co nemám rád, cosi – nečistého.“

„Vzal to d'as, Algy, musíme se tomu dostat na kloub, když už jsme letěli tak daleko,“ zvolal Biggles popudlivě. „Ostatně, co je nám do tohoto místa?“

Smilee vyskočil na břeh a zachytil se větve stromu, aby se udržel na zemi. Ale ta se ulomila. Ani nepraskla, ani se nezlomila, ale jak se zdálo, rozdrtila se mu v ruce na kousky, jako kdyby byla zpuchřelá, takže ho poprášila bílým práškem. Tlumený náraz větve, když dopadla na zemi, přešel zase v ticho dříve, nežli mohl někdo promluvit.

„To je podivné!“ řekl profesor napolo k sobě, „to je podivné. Už jste někdy viděl něco takového, Bigglesworthe?“ dodal pak a obrátil se k pilotovi.

Biggles a Algy vyskočili také na břeh k profesorovi a ponechali hlídání letadla Smythovi.

Algy sebral tyčku suchého dřeva a rozdrtil ji v prstech na prach. „Tady se děje cosi divného,“ řekl zase.

„Co o tom soudíte?“ otázal se ho profesor tichým, stísněným hlasem, neboť případ toho stromu, jak se zdálo, utlumil jeho nadšení.

„Nevím,“ odpověděl Biggles, „zdá se, že tady bují nějaká nákaza. Je to shnilé, to si můžete přičichnout. Ale já zde cítím ještě cosi jiného – jakýsi divný zápach – už jsem se ho nalokal. Můj Bože! Cítíte to?“

Asi na vteřinu prošel vzduchem závan jakési vůně, která však náhle ztratila na síle. Bylo to, jako kdyby někdo otevřel dokořán dveře voňavkářského krámu a potom je zase zavřel. Ta vůně byla nádherně, podivuhodně líbezná, a tento poslední závan měl do sebe cosi těžkého, chorobného a takřka udolávajícího.

„Pojďte sem!“ zvolal profesor. „Hledejme, co to zde tak voní,“ a vyrazil směrem – k lesu. Vtom se zastavil a ukazoval na cosi na zemi. Byla tam kostra, vyšklebená lidská lebka velikosti asi nemluvněte. „Opice,“ řekl profesor stroze a šel dále.

Tak kráčeli tři mužové asi pět minut a občas k nim ještě zavanula tato vůně. Pojednou se Algy zastavil a začal si třít obličej kapesníkem.

Biggles se ohlédl zpět přes rameno. „Copak je ti?“ otázal se ho. „Vypadáš chorobně.“

„Je mi nějak na nic,“ odpověděl Algy stručně.

„To je podivné,“ řekl Biggles, „mně také. Myslím, že se mi tenhle zápach dostal až do žaludku, a mimoto se mi zdá, že se stále zesiluje.“

Profesor, který kráčet vpředu, ustal náhle ve svém stopování a zíral rovnou dopředu.

„Bigglesworthe!“ vzkřikl, „pospěšte si – pojd’te se podívat!“

Biggles dohonil profesora, zastavil se a vykulil oči; i rty se mu údivem zavřely. Rovnou před nimi se zelenal pruh lesního porostu; nebylo na něm nic divného, ale byla to barva toho porostu, která je překvapila. Byla to nepochopitelně nádherná smaragdová zeleň, jakási jedovatá zeleň, tak živoucí, že se jim zdálo, že stačí jen natáhnout ruku a nahmatat ji. Bylo také možné, že ta bezbarvá jednotvárnost kolem dokola zesilovala ještě tu barvu, ale na chvílku zůstal Biggles přece jen jakoby očarován.

„Nuže, tady je to, ať už je to cokoli,“ zavrčel profesor a vyrazil dopředu; jeho náhlý, pronikavý a radostný výkřik přiměl Bigglese k tomu, že se k němu rozběhl, aby se pak rázem zastavil a údivem otevřel ústa.

Neboť uprostřed tohoto porostu byla spousta orchidejí! Biggles nevěděl mnoho o těch květinách, kterým se učeně říká Orchidaceae, ale přesto mu bylo tolik známo, že něco podobného nebylo dosud nikde spatřeno. Tyto květiny vypadaly spíše jako *Cypripedium*, až na to, že nedaleko země měly mnoho falešných hlíz jako orchideje obyčejného druhu *Ceologyne*, ale zase to byla jejich barva, která ho překvapila.

Neboť orchideje byly modré! Spodní lístky okvěť byly sytě, zářivě modré, jako královská modř, jež byla na konečku lístků zředeňována v nádhernou paví modř. Na dně kalichu byly dvě oranžové skvrnky jako nějaké oči, a dlouhá, nachově rudá jizva doplňovala tento ďábelsky krásný květ, nejkrásnější, který kdy vyrostl na zemi. Květy byly velikostí talířů – a na porostu jich napočítali celé stovky – ba tisíce! Orchideje se rozlezy po zemi široko daleko a nakupily se do velkých hromad. Natahovaly se v dlouhých výhoncích od kmenů stromů a visely v jakýchsi azurových kaskádách a jejich větví nad hlavami Angličanů. Snad to byla jakási představa, ale Bigglesovi se zdálo, jako by se všechny tyto květy vzpíraly směrem k němu, jako by se na něho takřka dívaly! Pilot se podíval na Smileeho.

Profesorova tvář byla bledá jako křída a rty se mu podivně škubaly. Pak natáhl ruku a utrl jeden květ, ale vtom mu ze rtů vyrazil ulekaný výkřik a profesor se prudce zachvěl a zahodil ten květ, tak jako dítě zahodí hmyz, jenž se mu znenadání dostal do ruky.

„Ten květ se pohybuje!“ vyrazil ze sebe profesor. „Bigglesworthe, já vám přísahám, že se pohyboval – podívejte se na něj!“ Profesorův hlas přešel až v ječivé falsetto, a Biggles zíral vyjeveně, s hrůzou a ošklivostí na květ u svých nohou, neboť ten se kroutil a otáčel jako kus želatiny na vlhké podložce.

Náhle se vzduch zaplnil neodolatelnou záplavou vůně. a Biggles se s chraptivým výkřikem zapotácel a chopil se za hrdlo, neboť se ho zmocnilo zlé podezření.

„Pojďte sem, Smilee!“ zvolal. „To je jed – prchněme odtud!“

Pak spatřil, jak se profesor otočil a jak se dal do běhu, ale nohy se mu zapletly do velikánské změti hlíz, takže upadl jak široký tak dlouhý do květů orchidejí. Ale zase se vyklopýtal a vzchopil na nohy a vyrážel ze sebe podivné, přidušené výkřiky, mlátil divoce rukama do vzduchu a vrhl

se slepě na cestičku, která vedla právě doprostřed záhonu orchidejí!

„Pojďte sem!“ Biggles se namáhal křičet, ale jeho slova se proměnila v jakýsi skuhravý šepot. Pilot cítil, jak ho opouští vědomí; květy orchidejí se začaly závratně otáčet před jeho očima v jakémsi vařivém pruhu modři. Biggles už nemohl zřetelně vidět, obrátil se a zapotácel, kymáceje se ze strany na stranu směrem k jezeru. Aby se uchránil pádu, zachytil se stromu, ale ten byl tak měkký, jako bavlna a zhroutil se se šustivým zvukem k zemi, při čemž ho zasypal obláčkem zpuchřelé drti! Biggles povstal, namáhaje se udržet na uzdě své vrávoravé smysly...vtom matně zaslechl čísi hlas, který na něho zavolal...

Biggles otevřel ospale očí, když se mu začalo pomalu vracet vědomí, a po několik minut ležel nehybně, dívaje se nechápavě na změt' spletených větví, které se mu šinuly nad hlavou v jakémsi mlčivém procesí, ihned si uvědomil, že jeho rty jsou suché, že ho prudce bolí hlava, a že se o něho pokouší nějaká nemoc. Biggles se namáhavě vztyčil na loktech a podíval se bezmyšlenkovitě kolem sebe, aby zjistil, kde je.

Ležel na spodním křídle svého letadla, které bylo nyní hnáno vodním proudem dolů po široké řece. A náhle se mu vybavilo všechno, co se mu přihodilo předtím. Uvědomil si ještě, že vylezl s velkou námahou do řidičské budky. První, koho uzel, byl Algy, s bledými rty a popelavou tváří, jakou mívají mrtvi; jeho přítel seděl na pilotním sedadle. Smyth měl tvář obrácenu dolů a ležel na Laceyovi. Biggles v první chvíli myslel, že oba muži jsou mrtvi, ale při bližším ohledání se ukázalo, že ještě slabě dýchají. Biggles si strhl blůzu s těla, ponořil ji na chvíli do vody a potom ji položil oběma mužům na hlavy. S velkou námahou odtáhl bezvědomého Smytha na trup pod střední část křídel a pokoušel se posadit druhého muže rovně na pilotní sedadlo.

Algy otevřel pomalu oči a zadíval se vyjeveně na Bigglese. „Vodu!“ vyhrkl, a Biggles začal ždímat svou blůzu, aby tak splynulo několik kapek vody do Laceyových úst. Algy se pohnul a uvelebil se do pohodlnější polohy a pořád se ještě díval na svého druhá vyjevenýma očima. „Copak to bylo?“ zašeptal potom.

„Zůstaň sedět, hochu,“ řekl mu Biggles, „dovol, abych se podíval na Smytha.“

Za několik minut přivedl Biggles Smytha k vědomí, zajel s letadlem ku břehu a uvázal je u vyčnívajícího kořene stromu. Potom uvařil hrnec kávy a této vařící tekutině se podařilo vzkřísit všechny tři muže, ačkoli byli silně zesláblí. Až do této doby nikdo z nich se nezmínil o profesorovi.

„Kampak odešel?“ otázal se nakonec klidně Algy.

Biggles zavrtěl hlavou. „Bůh sám ví,“ řekl. „Ani nevím, jak jsem se dostal sem.“

„Ani já to nevím,“ řekl Algy. „Viděl jsem, jak se potácíš, jako bys byl opilý, a potom jak jsi upadl. Vzpomínám si, že jsem k tobě přiběhl a začal tě odtahovat pryč směrem k jezeru, a to je všechno, co vím.“

Smyth mu vpadl do řeči: „Já jsem vás viděl, jak jste táhl majora, ale potom jste také sám spadl na zem. Mně bylo sice také psovsky nanic, ale přece se mi podařilo přitáhnout vás oba k letadlu a potom vás vtáhnout dovnitř. Právě si vzpomínám, jak jsem uložil pana Laceyho do řidičské budky a přerízl kotevní lano, ale potom jsem se asi také zhroutil.“

„Děkuji ti, Smythe,“ řekl Biggles klidně. „Bylo by už po nás, kdybys to nebyl udělal. Pane Bože! Tak právě přišel o život ten sběratel orchidejí – jakpak se jmenoval – Hutson. Ale teď jde o to, kde to jsme? Budeme nuceni se vrátit a podívat se, kde je profesor.“

Natočili tedy letadlo a rozjeli se nahoru proti proudu řeky. „Potíž je v tom,“ řekl Biggles za chvíli, „že nevíme, jak dlouho jsme byli v bezvědomí, nebo kterým z těch

mnoha přítoků jsme se dostali sem do řeky. Mohl by to být kterýkoli z nich.“ A Biggles ukázal na přítoky na obou březích řeky, které se do ní vlévaly.

Byl už večer a našim letcům se dosud nepodařilo najít ono jezero, a tak se pilot začal strachovat o benzin, kterého už hodně spotřebovali.

„Nemůžeme takhle pokračovat,“ podotkl Biggles. „Kdybychom se dostali na dlouhý, rovný vodní úsek, pokusím se dostat s letadlem nahoru; ze vzduchu budeme moci rozpoznat, kde jsme, ale upřímně řečeno, nemyslím, že má velký význam pátrat po tom ubohém Smileeovi. Ale přece ho nemůžeme opustit!“

Když zajeli na nejbližší ohbí řeky, objevil se před nimi pěkný, rovný úsek vody, který končil ve vodopádu či vodních přejích. Biggles se naň zlostně zadíval a řekl: „Nuže, teď už je to vyřízeno; přes ten vodopád nemůžeme. My jsme na řece Beni a byli jsme sem patrně zahnáni z některého jejího přítoku, který jsme minuli. Bůh sám ví, který z nich to byl. Už se stmívá, proto bychom udělali lépe, kdybychom letadlo někde uvázali, bude-li to možné, a jakmile se rozední, zase odtud odletěli.“

Následujícího rána zajel Biggles s letadlem až k vodopádu, aby se přesvědčil, že na vodní hladině nejsou překážky, a potom se rozjel hlomozně dolů po proudu se škrťící klapkou otevřenou naplno. Potom přivanula slabá bríza, která se jím hodila, a letadlo se bez námahy odlepilo od vody.

Naši letci spatřili skoro ihned to jezero, a Algy naň ukázal nataženým prstem. Bylo vzdáleno několik kilometrů směrem doleva. Všichni tři se zadívali vyjeveně a s opravdovým zděšením před sebe.

„Kouřil jsi, když jsi upadl na zem?“ vzkřikl Algy na Bigglese tak silně, že přehlušil řev motoru. Biggles přikývl.

„Tvá cigareta asi způsobila tenhle oheň – vždyť prales byl suchý jako troud.“

Pilot zase přikývl a díval se na vyjev dole pod sebou, kde na kilometry daleko zuřil požár v oblasti suchých stromů. Jiskry padaly v celých prškách do jezera. Velké začerněné oblasti, z kterých se ještě kouřilo, prozrazovaly, kde se oheň již vyzuřil či pohasl, když se dostal do styku se zeleným ještě lesem. Mohutný mrak kouře se zdvihal do vzduchu a tvořil chumáče kolem vršků stromů.

Biggles zachytil pohled Algyho a zavrtěl hlavou; pak smutně obrátil nos letadla směrem ke vzdálenému pohoří.

KAPITOLA ČTVRTÁ

PĚKNÝ NÁKLAD

„Haló! Copak to má znamenat?“ Biggles se podíval překvapeně na pořádnou hromadu dopisů, které ležely na stole, když vešel do pokoje v hotelu Guilbert v La Pazu. „Vypadá to, jako bychom se ocitli na cestě k bohatství a slávě,“ podotkl suše k Algymu, když otevřel namátkou jeden dopis. „Poslyš! Tady jeden chlapík si přeje, abychom s ním odletěli podívat se na zříceniny města Yucatanu.“

„Ne, pěkně děkuji; nabažil jsem se už pohledu na kořenovníkové bažiny v Britské Guayaně,“ odpověděl Algy rychle.

„A což tohle by se ti nelíbilo? Jakýsi majitel hotelu ve Valparaisu si přeje dovážet náklady živých mořských raků s ostrova Juan Fernandez.“

„Ani vidět,“ odpověděl Algy kousavě, „ještě by se mi rozutekli; já netoužím nijak po tom, abych byl těmito rozzuřenými koryši za živa roztrhán a ještě k tomu ve vzduchu.“

„A což tohle! Jak by se ti líbilo hlídat pytláky na guanových ostrovech ve službách chilské vlády?“

„To určitě ne; quano je mimoto tuze neromantické, smrdí.“

„A což, nechtěl bys jít hledat hnízdo královského kondora pro filmovou společnost; nabízí nám pět tisíc dolarů?“

„To už vypadá zajímavěji. Je tam ještě něco?“

„Ano. Pane Bože! Tady je dopis od Sandyho Wyndhama. Vzpomínáš si na Sandyho od letky 207 – spadl tenkrát, když dostal toho pekelného Fokkera s modrým

nosem nad osadou Liamel, na tyč s větrným pytlem¹⁰ a zlomil si obě nohy. Pak šel z vojny domů a od té doby jsem o něm neslyšel. Poslyš, co píše!“

*„Milý Biggles,
právě jsem četl o tvé příhodě v Bolívii; bylo to ve
zdejších novinách. To byl pěkný kousek! Přeješ si vydělat
snadno peníze? Zabývám se obchodem s kokosovými ořechy
a mám plantáž na Rarotayu, což je jeden z hlavních ostrovů
v souostroví Tonga. Nyní jsem doma na dovolené, ale vrátím
se cestou přes Panamský průplav, kam přijedu dne 4.
prosince t. r. Chtěl by ses tam se mnou setkat? Jestli ano,
tedy bych vystoupil z parníku a odplul pak dalším. Odpověz
mi jiskrovou telegrafií, protože budu již na moři, než
dostaneš můj dopis. Já pluji na lodi Antinous. Pozdravuj
ode mne Algyho. Všecko nejlepší!
Tvůj Sandy.“*

„Co o tom soudíš?“ otázal se Biggles a podíval se nahoru na Algyho.

„Nemá význam, abychom tady dřepěli a dohadovali se o tom. Odletíme za ním pro každý případ. Sandy se přece dost nalétal, aby věděl, o čem mluví. Chceme-li tam odletět, nemůžeme ztrácet další čas.“

„Výborně, řekni Smythovi, aby nám připravil letadlo a odletíme zítra ráno.“

Biggles se opíral zamyšleně o poněkud zchátralé zábradlí v patii své nízké noclehárny na letišti v Buonaventuře, která byla postavena uprostřed změti kaktusů a palem z nepálených vepřovic a přimykala se k nedalekému, sluncem vyprahlému letišti v Buonaventuře,

¹⁰ Větrný pytel nebo rukáv ukazuje na letišti směr větru

kde musila posádka letadla Vandal přerušit svůj dlouhý let do Panamy.

Noční vzduch byl tichý, voněl líbeznou vůní kaktusů kvetoucích v noci, které zdvihaly své jakoby voskové lístky k tropickému měsíci, jakož i vůní buganvie, která obepínala neúhledné, kamenné pilíře, jež podpíraly dlouhé převísle okapy prejzové střechy domu. Biggles zívá a obrátil se pomalu k místu, kde se nahýbal v dlouhém rákosovém křesle Algy k nedaleko mdle svítící petrolejové lampě, a v prstech se mu třepetaly noviny.

„Ještě se pořád soužíš pro Consuelu?“ dobíral si ho Biggles.

„Ještě pořád,“ odpověděl Algy chladně. „Právě jsem si myslel, jak to bylo dobré, že jsme tady nepřistáli před několika dny, jinak nám mohli zabavit naše letadlo pro vojenské účely. Zdá se, že republika Kolumbie se před nedávnem svíjela v křečích jedné ze svých obvyklých revolucí, ale nyní je už po všem. Buřiči byli zde zdeptáni či spíše rozdrceni, a vrchní velitel presidentova vojska, generalisimus Pedro de Aligante, se nyní oddává oblíbené kratochvíli, že zmenšuje počet pozůstalých buřičů docela prostým opatřením; dává je seřazovat naproti zdi a kosit palbou z kulometu.“

„To je krásný drvoštěp.“

„Roztomilý. Zdá se, že Aligante je dopálen proto, že mladý José Oliveira, náčelník vzbouřenců, vlastně už unikl jeho krvelačné pomstě.“

„Nemohu pochopit, proč se musí lidé prát v takové krajině, jako je tato,“ podotkl Biggles ledabyly a začal znovu pozorovat černé, ale něžné mřížoví, které tvořily na zemi stíny palem.

„Bah! Kdybys tady žil, zažil bys v téže době aspoň půl tuctu revolucí,“ odsekl Algy, „ale co abychom si našli nějaké místo, kde bychom si mohli zdřímnout, už se trochu připozdívá – haló –“

Algy vyskočil z křesla celý překvapen, když jakási dívka oblečená v tmavý přiléhavý šat a s nevyhnutelnou mantillou přehozenou přes ramena vyběhla rychle nahoru po schodech do stínu dveří a zastavila se celá udýchaná před nimi; její hrud' se dmula a křečovitě vlnila, buďto rozčilením nebo námahou útěku. Její jižní krásu nijak nerušily slzy, které se jí zachytily na řasách jejích tmavých, výmluvných očí, které se obracely s jednoho letce na druhého s ustrašenou váhavostí. Potom se se svižným posunkem jihozemců obrátila k Bigglesovi a roztáhla ruce.

„Señor!“ vzkřikla dívka a zajíkala se.

„Mírněte se lady, mírněte se,“ zabručel Biggles mrzutě, když se tělo dívčino začalo chvět křečovitým, neovladatelným vzlykotem a pak se obrátil k Algymu a řekl mu: „Pojď sem hochu, a ujmí se díla, tobě to lépe sluší.“

Algy nepotřeboval druhého vybídnutí, „*Qoe tiene, señorita*¹¹?“ otázal se jí svou nejlepší španělštinou.

„Zítřka se mám vdávat,“ vzkřikla dívka ustrašeným hlasem.

„A proto pláčete?“ řekl Biggles a sraštil obočí.

„Můj otec mě zaslíbil tomu šerednému –“ a dívka se podívala bázkově kolem sebe – „Donu Pedrovi de Aligante. Ale já ho nechci, já raději umru svou vlastní rukou,“ zašeptala dívka ohnivě.

„Och, to neuděláte!“ odpověděl Biggles neomaleně, „copak bychom mohli pro vás udělat?“

„Pomozte mi k útěku, señor – vezměte mě s sebou –“

„Půjdete se mnou, señorito,“ prohlásil Algy. „Já –“

„Ne tak rychle, hochu, ne tak rychle,“ vpadl mu do řeči Biggles a potom řekl dívce: „Pročpak byste neujela sama, já myslím na koni nebo vlakem nebo tak nějak?“

„Oni by mě chytili; pouze vy mě můžete zachránit –“

¹¹ Copak je vám slečno?

„Ale vy přece nevíte, kam poletíme.“

„To mi nevadí – kamkoli –“

„Ale co řekne Don Pedro, až se objeví, že jsem mu uletěl s jeho krásnou nevěstou?“ namítl Biggles. „My se přece nemůžeme zaplést do nějakých nepříjemností –“

„Houby!“ odsekl Algy. „Nech tu dívku jít s námi, přeje-li si to, vždyť se to nikdo nedoví.“ Pak se obrátil k dívce: „Odletíme do Panamy; přistaneme asi v Cristobalu.“

„Já mám v Cristobalu známé, kteří mě budou chránit!“ zvolala dívka dychtivě.

Biggles pokrčil rameny, „Výborně,“ řekl pak pomalu, „ale pro pána krále, nechte si to pro sebe! Nechci se zanic zaplést do vašich domácích zmatků –!“

„Domáci, nedomáci!“ vyjel si naň Algy. „Přece nemůžeš vhodit tu dívku do spárů toho krvežíznivého –“

„Měj se na pozor!“ varoval ho Biggles a rozhlédl se dokola a potom se opět podíval na dívku. „Ale teď odtud utečte, señorito! Podívejte se, tamhle je náš aeroplán,“ podotkl Biggles a ukázal jí na Vandala. „Tam se skryjte do kabiny, a my o tom nebudeme nic vědět, *sabe*¹² – Abych nezapomněl, já jsem nerozumněl, jak se jmenujete?“

„Juanita.“

„Výborně, Juanito, teď pěkně cupítejte tam, kam jsem vám řekl.“

Dívka přikývla a rty se jí otevřely touhou a vděčností. „Gracias, señor, gracias, já chci všechno udělat –“

„Ano, já vím,“ přerušil ji Biggles chladně, „ale teď odejděte a oblečte si ještě nějaké šaty. my odletíme časně zrána a to bude ještě zima.“

Dívka uchopila Bigglesovu ruku, přitiskla ji na své rty a potom se obrátila a zmizela ve stínu, odkud přišla.

¹² Rozumíte?

Obloha již začala blednout a halit se v mlčení, když stříbřitý svit měsíce pomalu šedivěl v pobledlé svítání. Bylo pět hodin ráno a slunce zabodávalo své první třpytné paprsky do oblohy, když Biggles s Laceyem po boku přešel letiště k Vandalu, který stál ve stínu hangáru letecké společnosti *Pan American Airways*¹³ a kývl na Smytha, svého leteckého mechanika, který stál u motoru.

„Je všechno v pořádku?“ otázal se stručně.

„Všechno, pane majore,“ zněla hbitá odpověď.

„Přišel sem někdo?“

Smyth jenom potouchle zamžikal, což byla důvěrnost odpustitelná při jeho dlouhé službě, a ukázal palcem ve směru kabiny. „Už je uvnitř, pane majore,“ zašeptal Smyth koutkem úst.

„Tedy to natoč!“ přikývl Biggles a vlezl do řidičské budky. „Pojď, hochu“ dodal potom k Algymu, který se obrátil ke kabině. „Sedni si na své místo! Co nevidíme, o tom nic nevíme, a čím dříve budeme pryč, tím lépe pro nás. Vypni zapalování!“

„Kontakt!“ ozvalo se Smythovo zvolání.

„Kontakt!“ Motor značky Lion rozrazil ranní ticho svým mohutným hukotem, který potom zmlkl na rytmický bzukot, když pilot přiškrtl plyn, aby se motor ohřál. Pět minut stáli naši letci na letišti. Bylo opuštěné až na dva americké mechaniky, kteří stáli u dveří svého hangáru a dívali se zvědavě na Bigglesovo letadlo. Potom se z velké dálky ozvala jakási směsice hlasů a křiku. Biggles obrátil ledabyle hlavu ve směru zvuku a ztuhl v postoji napjatého očekávání, když jeho zrak spočinul na oddílu jízdy, již vedl důstojník, a která k nim tryskem přijížděla.

¹³ Velká letecká společnost v USA, jež létá i do Jižní Ameriky

„Tady mívá vojsko časně zrána přehlídku,“ podotkl Algy, kterého to zajímalo.

„Ano, ale spíš bych řekl, že je to ten náš přítel s krvavýma rukama, jenž hledá svého miláčka,“ odpověděl Biggles vážně. „Lépe bychom udělali, kdybychom se odtud hnuli, jinak bychom se ještě mohli seznámit s nějakou jeho popravčí četou.“ Biggles rozevřel škrtící klapku naplno několika postupnými postrky plynové páčky, až se letadlo natočilo kolem své osy a potom se vzneslo nad sluncem vyprahlé letiště, vlekouc za sebou zvířené kotouče prachu.

Ve výši tří set metrů letadlo zakroužilo a Biggles se podíval dolů. Vojáci zastavili své koně a upřeně se dívali vzhůru; důstojník třepal vytasenou šavlí.

„Podívej se, Algy, ten chlapík nám mává na rozloučenou,“ řekl Biggles s úšklebkem.

Za pět hodin přistálo již letadlo Vandal na kostrbatém letišti V Cristobalu. Pilot pomalu ujížděl kolem živého plotu z pichlavé divoké hrušky k úřadovně americké letecké společnosti, odsunul si brýle a otevřel nízká dvířka, která vedla do kabin.

„Takhle vypadá bludný rytíř, který vybírá výkupné,“ poškleboval se Algy.

„Jen nebuď hrubý!“ odvětil Biggles vyčítavě. „Haló, kdepak je ta slečna, Smythe?“

„Odešla, pane majore.“

„Odešla?“

„Ano, otevřela dvířka kabiny a vystoupila hned, jakmile jste zajel k hangáru, a odletěla odtud přímo někam dozadu.“

„No, to je dobré. To je ženská vděčnost.“ Biggles se ušklíbl, když spatřil, jak sklíčená Laceyova tvář nahlíží do dveří kabiny.

„Představ si, že odtud takhle odmázla. aniž řekla aspoň gracias,“ zabručel Algy trpce.

„A co jsi očekával?“ otázal se ho Biggles.

Algy se na něho chladně podíval, ale neřekl nic. „To nic nevadí!“ řekl Biggles s úsměvem, „pojď se trochu napít – něčeho méně jedovatého než jsou španělské seňority.“

Oba letci seděli ještě pořád v baru, když za hodinu přistálo velké třímotorové letadlo společnosti Pan American, značky Ford, které letělo na sever a zajíždělo k nástupišti, aby tam mohli cestující vystoupit. Když se dvířka otevřela, a první cestující vystoupil z kabiny, upustil Biggles svou sklenici, až to zařinčelo, uchopil mosaznou tyč zábradlí a jeho čelisti hloupě poklesly. Byla to Juanita!

V téže chvíli se oddělil od malého hloučku diváků jakýsi muž olivové pleti a pospíchal dívce v ústřety. Bez ohledu na vykulené oči a úsměšky diváků vletěli si oba mladí lidé do náruče; roztoužená slova lásky v krásné, plynulé španělštině zalétla až k uším letců v baru. Oba milenci se pomalu ubírali kolem baru k východu letiště a neměli oči pro nikoho jen pro sebe. Když se octli vedle obou okouzlených pilotů, odpoutala se od šatu dívčina rudá růže, kterou na něm měla připíchnutou a spadla na zem. Biggles se díval, jak milenci zmizeli za rohem stavení a teprve potom povstal a zdvihl ten rudý květ.

„Pověz mi, kdo to je?“ oslovil Biggles pilota třímotorového letadla, který právě vešel do baru.

„Ti dva? To je proslulá seňorita Juanita Oliviera a mladý Don José, její manžel, ačkoli vůbec nevím, jak se ten mladík sem dostal. Byl totiž zapleten do té poslední revoluce v Kolumbii, a tamní lidé ho hledají široko daleko po celém státě. To je správná žena, že ano?“

„Ano – to je!“ odpověděl Biggles jaksi nepřítomně a s podivným úsměvem si vstrčil růži do kapsy.

KAPITOLA PÁTÁ

LOVCI PEREL A CHOBOTNICE

„Ty si budeš patrně myslet, že jsem se zbláznil,“ řekl Sandy, když se letci pozdravili na verandě hotelu Baltimore v Panamě. Sotva jim byly předloženy ledem chlazené nápoje, přichystali se na to, že vyslechnou Sandyův příběh.

„Především bych udělal lépe, kdybych vám řekl, že když jsem opustil vojenskou službu, odplul jsem do Malajska, abych pěstoval kaučuk. Ale šlo to špatně a já se tam potuloval, až jsem nakonec dostal práci v jedné odbočce obchodní společnosti North Eguatorial Company. Tam jsem si nadělal trochu peněz v kopře a lasturách a před několika lety jsem začal hospodařit na svém. Mám nyní pěknou malou plantáž na Rarotayu.“

„Asi před osmnácti měsíci jsem se zmínil náhodou o perlách svému prvnímu sluhovi, který mimochodem řečeno je opravdový starý Polynésan. Sluha mi řekl dosti ledabyly, že ví o místě, kde je jich hodně, ale že je nemožno se k nim dostat. Můžeš si být jist, že jsem se ho dlouho nevyptával, kde ty perly jsou. Sluha mi řekl, že jsou v Kaisioře, což mě přimělo k smíchu, a řeknu vám hned, proč. Ta Kaisiora je velký kruhový skalní útes, asi šedesát kilometrů daleko od mé plantáže. Je to skoro úplný atol. Pokuste se představit si ostrov dlouhý asi pět kilometrů a široký asi půldruhého, který vyčnívá z moře na svém nejvyšším vrcholku sotva jeden až půldruhého metru. Ve skutečnosti však ten ostrov můžete spatřit, protože velké vlny mořského příboje se smýkají rovnou přes něj, či alespoň se nám to zdá. Všecko, co můžeš vidět i za klidných dnů, je velká bílá skvrna pěnícího se mořského příboje, který je skoro úplně skryt pod mráčkem vodní spršky; můžeš slyšet hučení mořských vln

na míle daleko. Zkrátka a dobře, tento ostrůvek je takový, že by mohl nahnat strachu leckterému námořníku, a nemyslím, že by se některá loď odvážila blízko k němu. Tento ostrůvek je na mapě zakreslen jako britský majetek, ale jen Bůh ví proč, neboť je zcela jisto, že tam dosud nikdo nepřistál.“

„Nuže, tohle je ten příběh Tauriho – můj sluha se totiž jmenuje Tauri. Zacházel jsem s ním vždycky dobře a myslím, že mi řekl pravdu. Před mnoha lety, když byl Tauri mladý muž, vyplul z Tahiti jako člen posádky válečné kanoe. Staří Polynésané mívali ve zvyku plavit se na sta kilometrů daleko v těchto kanoích. Pak se dostali do tajfunu a byli zahrnutí do Kaisioiy, a to doslovně dovnitř. Neboť tento ostrov není ostrovem v obvyklém slova smyslu. Tauri mi řekl, že je to velikánský, oválový korálový útes neboli atol, který má uprostřed naprosto klidnou lagunu. Jejich kanoe bylo patrně jakýmsi řízením osudu nabráno se vším všudy velkou mořskou vlnou a vhozeno přes vrcholek toho korálového útesu rovnou do laguny. Zuřilo totiž strašlivé vlnobití a já musím říci, že to nezní nijak nepravděpodobně. Uvnitř té laguny byli Polynésané chráněni proti větru, a tak se mohli vyhnout bouři. Když se vítr utišil, hleděli se ostrované dostat zase ven z laguny. Ale nebyl tam žádný průliv do moře. Byli uvnitř laguny zavřeni! Na všech stranách hlomozilo mořské vlnobití přes řadu rozeklaných korálových útesů. Polynésané tam zůstali celý měsíc a živili se korýši, které chytali na dně laguny, jež není hlubší než deset metrů, ale na jednom místě se svažuje do jakési hluboké díry. Zdá se, jako by ten ostrůvek byl kráterem vyhaslé sopky. Nyní se dostaneme na kloub celé věci.“ Sandy se dramaticky odmlčel, aby si zapálil novou cigaretu.

„Dno té laguny je pevné lože z lastur, netknuté lidskou rukou, takové, o němž sní lovci perel, ale které nikdy nenajdou. Perlorodky jsou vyhazovány dovnitř laguny vlnami, ale nemohou se dostat pryč, a tak se to dělo už bůh

sám ví kolik let. Jen si to představte! Nuže, perlorodky leží v laguně a čekají jen na to, aby byly vyloveny.“

„Nakonec se posádka válečné kanoe pokusila o to, dostat se pryč z laguny. Dvacet čtyři muži z dvaceti osmi se utopili v mořském příboji; druzí čtyři muži se dostali konečně pryč, neboť se drželi rozbitého, převráceného kanoe, kdežto pádla jim odplavala. Žraloci chytili dva další muže; jeden zešílel. Tauri byl vyloven jakýmsi škunerem, jehož kapitán ho uvázal ke stěžni a tloukl hlava nehlava, než ho pustil zase pryč. Tauri mi řekl, že měl u sebe pěknou hromádku skvělých perel, ale že je ztratil v tom zápase s mořským příbojem, když se chtěli dostat z laguny. Nuže, mám motorový člun, a když mi Tauri vychrlil tenhle dlouhatánský příběh, nemohl jsem se dosti rychle dostat do té Kaisiory. Byl jsem rozhodnut, že nic mě nebude moci zadržet, abych nevyzdvihl tento poklad perel, je-li tam jaký, jenž by se dal vylovit, ale byl jsem zklamán. V tomto korálovém útesu není nikde průlom a jenom šílenec by se pokusil proplout mořským příbojem. Já bych se byl málem zbláznil, když jsem se snažil vypátrat, jak bych se dostal do laguny, ale což je dosti podivné, nikdy jsem nepomyslel na letadlo, až jsem četl v novinách o tvém činu v Bolívii; pak mě to jakoby osvítilo, že by se tahle věc dala velmi prostě provést létacím člunem nebo takovým obojživelným letadlem, jaké máš ty.“

„Jak myslíš, že bychom měli tu věc provést?“ přerušil ho Biggles.

„Já navrhuji, abyste dopravili své letadlo nejbližší lodí do Raratongy, kam ostatně také já musím odjet. Odtud pak můžeme zaletět na mou plantáž. Použijete za leteckou základnu mou vlastní lagunu a vše, co pak bude třeba vykonat, jest zaletět na Kaisioru, přistát na tamní laguně, naložit do letadla perlorodky a potom se zase vrátit. Tauri obstará potápěčskou práci. Můžeme to provozovat tak dlouho, až posbíráme lastury z celého dna laguny. Můj

motorový člun může hlídkovat mezi ostrovy a vylovit nás, nebo vzít letadlo do vleku, kdybychom byli nuceni nouzově přistát na moři," dodal Sandy nadšeně.

„To zní docela dobře," přiznal se Biggles. „Co tomu říkáš ty, Algy?“

„Napřed se musíme podívat, jak bychom odmontovali křídla svého letadla," zněla rychlá odpověď Laceyova, „to je především třeba udělat. Můžeme je pak dopravit na místo lodí jako palubní náklad, myslel bych.“

Letadlo Vandal stálo na klidné hladině laguny Sandyho; jeho motor lahodně pobroukával, a bylo připraveno k prvnímu letu na Kaisioru. Počasí bylo pro takovou výpravu krásné a časně ranní slunce lilo své světlo s modré bezoblačné oblohy dolů na malou skupinku lidí, stojící venku před bungalowem, pokrytým palmovými listy. Domek stál na mořském břehu nedaleko místa, kde bylo zakotveno letadlo. Pyramida červeně natřených plechovek s benzinem, které tam právě vyložil obchodní škuner, představovala živou barevnou skvrnu na šedém pozadí plantáže.

Tři bílí muži byli oděni pouze v krátké kalhoty, košili a kanafasové střevíce, neboť bylo teplé počasí. Tauri, který je doprovázel jako potápěč, byl natřen pouze hustou vrstvou kokosového oleje, pod níž se jeho hnědá kůže leskla jako satin. Mechanik Smyth byl pověřen úkolem hlídkovat s motorovým člunem na vodě mezi oběma lagunami.

Jedinou výstrojí letců byl velký kámen uvázaný k lanu, a pak košík, v kterém měly být zdvihány lastury na vodní hladinu. V poslední chvíli přinesl Sandy ještě malou sekyrku.

„Bude dobře, vezmeme-li ji s sebou pro případ, že by byl Tauri připoután ke dnu laguny nějakou velikánskou chobotnicí," podotkl Sandy. „Ta zvířata jsou nebezpečnější

než žraloci pro potápěče,“ dodal ještě a vhodil sekyrku do kabiny, při čemž mu ani ve snu nenapadlo, že by tato malá zbraň mohla v nejbližších hodinách zachránit všem život.

Všichni čtyři muži zaujali svá místa v letadle a pilot se rozjel do postavení, z kterého by mohl vzlétnout. Motor zaburácel, když Biggles otevřel škrtící klapku, a za chvíliku nato ležel již pod nimi celý ostrůvek i se svým pobřežím z korálového písku, zkadeřeným palmovými stromy. Letci kroužili několik minut ve vzduchu a šplhali do výše; potom zase zamířili na širé moře podle kompasového kurzu k místu svého určení, které bylo již brzy zcela dobře viditelné v křišťálově čistém ovzduší.

Pilot zakroužil dvakrát nízko nad zpěněnými korálovými útesy a pátral zblízka v laguně po skaliskách nebo jiných překážkách, které by mohly poškodit křehký trup jejich letadla. Ze vzduchu skýtal tento ostrůvek neobyčejně zajímavý pohled, a bylo ihned zřejmé, že Tauri mluví pravdu, alespoň tak dalece, pokud šlo o popis ostrůvku.

V moři nejsytější ultramarínové barvy byl jakoby zasazen skoro úplný oválový, sněhobílý mořský příboj, z kterého tu a tam vyčnívaly rozeklané korálové útesy. A uprostřed těchto útesů byla klidná, smaragdově zelená laguna, která se dole odstíňovala v hlubší zeleň. Je to jako smaragd zasazený mezi diamanty na velvetovém rouchu, pomyslel si pilot, přiškrtil plyn a sklouzl na toto dokonalé kotviště. Letadlo skončilo svůj dojezd, když pilot vypjal zapalování, a potom se vznášelo bez hnutí na zelené vodě laguny, kdežto letci byli u vytržení nad vybranou krásou celého výjevu kolem nich. Byli ve středu velkého, mistrovského díla přírody.

Byla tam zastoupena každá barva malířovy palety a každá z nich představovala nános skvělé živosti; ale celek byl oslnivě krásný, tak jako bychom jej pozorovali na matné desce zatemněné fotografické komory, a přecházel do

odstínů nepředstavitelné jemnosti a do tvarů nesrovnatelného půvabu. Sytě fialové základy korálů vystrkovaly jakoby dlouhá, půvabná, zarůžovělá tykadla do vodní pršky. Ze souměrných, ametystově zbarvených, houbovitých korálových základů tyčily se kuželovité, bledě modré a slezově zbarvené útesy v podivných pravidelných skupinách pod smetanově a citronově zažloutlým krajkovím neskonalého půvabu. Byly tam jakési vějíře ze starého zlata a slonoviny, některé rozevřené, a vedle nich zase hřebeny vykládané drahokamy, které byly krásnější starých madridských hřebenů.

Bylo nesnadno rozeznat, kde končí korálové skály a kde začíná dno laguny; její voda byla totiž průzračná a tak průhledná jako vzduch kolem nich, takže byla viditelná pouze tam, kde pleskala jemně do trupu letadla. Pod nimi se vznášely zdánlivě v prostoru ryby neuvěřitelných barev a neuvěřitelných tvarů, buď jednotlivě nebo v malých hejnech, bez cíle a s lehkou nenuceností.

„Pane Bože!“ Tato slova pronesl s jakýmsi ustrašeným šepotem Sandy, který s otevřenými ústy zíral vyjeveně dolů do hlubiny, jeho tvář byla bledá a ruce, které spočívaly zlehka na okraji řidičské budky, se mu chvěly. „Podívejte se!“ řekl Sandy nepřirozeně fistulovým hlasem a potom propukl v hlaholivý, hysterický smích. Biggles, který se dychtivě podíval dolů, mohl tam spatřit strašidelně svítící bílá místa, která se svítily na dně laguny. „Copak je to?“ otázal se Sandyho.

„Perlorodky – metráky perlorodek,“ odpověděl Sandy, který se s velkým úsilím vzchopil.

„Ty myslíš, že to jsou perlorodky – tamhle dole, ano?“ Ale Sandy neposlouchal. V okamžiku se chopil onoho zatíženého lana. Tauri měl na očích potápěčské brýle a zuby se mu blýskaly rozdychtěným širokým úsměvem. Uchopil lano jednou rukou a mezi dva prsty levé nohy a pohřížil se do hlubiny i s kamenem.

Letci, kteří ho pozorovali z letadla, mohli spatřit každý jeho pohyb zcela zřetelně; jak vytahuje lastury ze dna laguny a jak je hromadí do košíku. Potom Tauri vyletěl jako šipka na vodní hladinu, aby se nadýchal vzduchu; košík byl vyprázdněn do kabiny letadla a znovu spuštěn do hlubiny. Půl hodiny tak Tauri neúnavně pracoval a sbíral lastury; zatím již měli tak velký náklad perlorodek v kabině letadla, kolik si troufali uvézt.

„Zaletíme s tím domů a pak se zase vrátíme pro další lastury,“ prohlásil Biggles a roztočil samočinný startér motoru.

„Neber to příliš zhurta!“ řekl Sandy Bigglesovi a vyklonil se na jednu stranu trupu. „Rozjed’ se po laguně pomalu ke druhému konci; mohli bychom se zároveň podívat, jak daleko se táhne lože těch perlorodek... Tauri měl pravdu, tady je voda hlubší,“ vykřikl Sandy za nějakou chvíli.

Algy se vyklonil na druhou stranu a podíval se se zájmem na rychle se svažující dno laguny. Barva vody byla stále sytější, a pak už letec nemohl dohlédnouti dna. Náhle pocítil slabý záchvat závratí, když se tak upřeně díval do té bezedné hloubky. Zdálo se mu, jako by letadlo viselo či kolébalo se v prostoru na okraji nějaké propasti s bleděmodrým nekonečnem nad sebou a se sytě modrou prázdnotou pod sebou. Algy si povšiml několika ryb, které sebou rychle mrskly ve vodě a zmizely a již se chystal, že se obrátí, když jiný pohyb zaujal jeho zrak.

Zprvu se zdálo, jako by se dno laguny pomalu zdvihalo, aby se k nim přiblížilo – ale ne celé dno laguny, nýbrž jen velká kruhová jeho část. Zdálo se, jako by jim podávalo dvě obrovské, otevřené lastury, dvě skořápky, které se kalně rozhořely do opalující bělosti.

Teprve když se od velikánského celku oddělilo jakési hadovité chapadlo, které se sunulo hmatavě z vody nahoru, uvědomil si Algy, že se dívá na chobotnici, na obludu a

postrach vodních hlubin, která svými rozměry převyšovala všechno, co si až dosud Algy představoval. Chvilí se na ni vyjeveně díval, jako by byl očarován, ohromen tak, že mu zdřevěněl jazyk – a pak vykřikl.

Biggles, který seděl u řídicí páky, po jediném pohledu na popelavou tvář svého druhá otevřel prudce škrťící klapku naplno a kopl do nožní řídicí páky až ji stlačil úplně dolů, aby tak stočil letadlo dokola proti větru. Ale bylo již příliš pozdě. Letadlo se divoce zapotácelo a ani se nehnulo s místa; jeho nos se vzepjal vysoko do vzduchu, a ocas byl tažen dolů do vod. Biggles se podíval přes rameno a uzel cosi jako tlusté lano, jež bylo ovinuto na jednom konci trupu, právě před stabilizační plochou. Jakási velká tíha stáhla již půl ocasních ploch pod vodu.

Ve strašidelném úděsu několika nejbližších vteřin se letcům zdálo, že události postupují s jakousi pomalou rozvahou, která byla příšerná, a s takovou pronikavou zřetelností, že jim neunikla ani jedna podrobnost. Zdálo se mu, že jakýkoli strach se z něho vytrácí v tomto úporném okamžiku, a Biggles se díval na zvíře s okouzlením pouhého diváka. Pohyby, které teď dělal, byly ryze pudové.

Biggles spatřil, jak Tauri vyskočil z kabiny se sekyrkou v ruce a jak svižně leze po trupu letadla směrem k ocasu. Sekyrka se zableskla v slunečním světle, smýkla sebou nahoru a dolů, prosekla mohutné chapadlo chobotnice a zabořila se s hlučným žuchnutím do dřevěného obalu trupu, kde uvízla a rozkmitala se. Ocas, který byl náhle zbaven příšerné své kotvy, okamžitě vyskočil nahoru a potom stranou. Tauri, který byl zbaven rovnováhy, učinil zoufalý skok k náběžné hraně stabilizační plochy, ale minul se jí, a zmizel letci s dohledu. Letadlo, které rozvířilo celé moře pěny, stočilo se dokola kolem své svislé osy a poskočilo dopředu pod plným náporem motoru. Tauri se zase objevil nad hladinou a ploval, jak jen dovedou ostrované jižních moří; jeho hnědé paže se blýskaly na slunci jako dvě tenké

virtule a jeho nohy šlapaly a zpracovávaly vodu jako dva píсты; Tauri uháněl směrem ke korálovému útesu. Za ním se vynořila z vodní hladiny velká vlna; pod ním se objevil široký, černý stín.

Pilot přiškrtil trošku plyn a dotkl se zlehka nohou páky směrového kormidla, aby uvedl letadlo do jedné čáry s pronásledovaným člověkem a jeho stihatelem. Když se k nim přibližoval, stočil se v divoké zatáčce dokola kolem té velké vlny a zamířil k plovoucímu domorodci. Koutkem oka spatřil Biggles velké chapadlo, které prorazilo vodní hladinu a tápalo hrozivě po konci jednoho křídla, ale pilotovy oči byly upřeny na muže před letadlem, který byl nyní vzdálen asi třicet metrů od korálového útesu. „Chytni ho!“ vykřikl Biggles na Laceye.

Algy se vyklonil daleko nad bok trupu a natáhl paže směrem k Polynésanovi, aby ho uchopil. Deset metrů – pět metrů – vtom se ruce obou mužů setkaly.

Co se vlastně přihodilo, když Algy uchopil mužovo tělo a táhl jej do letadla, se nikdy nedověděl. Zda to byla rychlost letadla nebo tah vody nebo snad pouze váha toho domorodce, nemohl Algy říci, ale v nejbližším okamžiku byl již letec ve vodě a zuřivě si v ní razil cestu ke korálovému útesu.

Biggles hmatl zuřivě po jeho noze, když mu Algy zmizel z letadla, ale minul ho. Za ním ve vzdálenosti osmdesáti metrů kývala chobotnice svými chapadly. Před letcem byl útes, a už neměl dosti místa, aby se s letadlem otočil. Proto strčil do plynové páčky, až otevřel škrtkící klapku naplno a škulbl řadící pákou až k žaludku. Letadlo se nadzdvihlo z vody, chvilku se kymácelo při kritické rychlosti, kdy se mohlo propadnout, a potom div že neškráblo do vrcholku korálového útesu, ale vzchopilo se a vzeslo se do vzduchu. Stočilo se dokola v zoufalé, vzestupné zatáčce, a Biggles mohl teď celou situaci pochopit jedním pohledem.

Algy a Tauri dostihli útesu a škrábali se zuřivě nahoru na nejvyšší místo. Chobotnice, která vypadala jako veliký naduřený pavouk, ležela ve vzdálenosti asi patnáct metrů v mělké části laguny. Pilot pozoroval oba muže, jak se škrábou na korálový útes, na odlehlou jeho stranu, kde se skrčili pod dorážející prškou mořského vlnobití. Dvakráte sklouzl dolů směrem k laguně, tak jako by chtěl přistát, ale pokaždé se ta obrovská chobotnice pohnula směrem k němu, a Biggles věděl, že se na něho dívá. Bylo zcela zřejmé, že se nedá mluvit o přistání. Biggles náhle stočil letadlo dokola a zamířil pryč z laguny na širé moře k ostrůvku Rarotayd.

Ačkoli Algy věděl, že by je Biggles neopustil, ledaže by měl v hlavě jiný plán, pozoroval celý ulekán letadlo, které jim mizelo v modré dálce.

„My zajít dohromady, boss¹⁴, že ano?“ podotkl Tahit'an zcela klidně.

„Nic zajít,“ opakoval stroze a s přesvědčením, které však sám nesdílel.

„Ten velký chlap nás oba *kai – kai*¹⁵“ zabručel Tauri filosoficky. „Ten velký chlap neleze po skalách, že ne?“ otázal se Algy mrzutě.

„On lézt zatraceně rychle,“ odpověděl Tauri zlostně.

Algy neodpověděl, nýbrž lehl si na břicho a nakukoval skrze korálové krajkové tím směrem, kde ležela ve vodě obluda jako velikánská tmavá skvrna; pahýl jejího useknutého chapadla se kýval pomalu nad vodou.

Algy by byl rád věděl, jak se Biggles myslí pustit v zápas s tou příšerou. Nedalo se dobře mluvit o tom, že by jim poslal člun na pomoc, neboť mezi nimi a širým mořem bylo padesát metrů zpěněné vody, kde mořské vlnobití bušilo do vodní hladiny silou, která postačila k rozbití člunu nebo lidské bytosti na kaši, a to za malý okamžik. Ale ať už

¹⁴ Mistr, pán

¹⁵ „Sníst“ v hantýrce „beche – de mer“

se mělo udělat cokoli, musilo by se to vykonat před západem slunce, neboť kdyby musili strávit noc na onom skalisku mezi lezoucími příšerami, které, jak Algy věděl, vylezou z vody až se setmí, našli by za svítání místo nich pouze breptající šílence.

Pomalou uplynula hodina. Přiletělo několik mořských ptáků, kteří kroužili kolem nich a vyraželi plačtivé skřeky. Několik minut se Algy díval na ptáky bez zájmu a potom se vyšplhal ve strašné předtuše na vrcholek skaliska a podíval se přes něj dolů.

Jeden pohled stačil, aby se splnila jeho nejhorší obava. Chobotnice se blížila pomalým pobybem, který byl zpola plazení a zpola kutálení. Byla k tomu nepochybně zlákována počínáním mořských ptáků.

„My tu skončit společně,“ podotkl zase Tauri s vášnivým fatalismem.

Po několik vteřin byl Algy vylekán až k smrti a podíval se na pěnící se mořský příboj, jako by uvažoval, zda by se do něho neměl střemhlav vrhnout. Potom však upoutal jeho pozornost jakýsi slabý hluk v dáli, a Algy napjatě poslouchal.

„Druhý boss přicházet moc brzy,“ řekl Tauri nadějně a ukázal na vzdálenou, ale zato rychle se přibližující skvrnku na obloze.

Ale vodní příšera se snad přibližovala ještě rychleji. Oba muži vylezli tak blízko k mořskému vlnobití, jak se mohli odvážit, a začali si razit cestu podél vody. Jejich postup byl pomalý, neboť korálová skála byla kluzká a na některých místech ostrá jako břitva. Když se oba muži ohlédli dozadu, spatřili obludu, která leze vzhůru po útesu, kde byli ještě před několika vteřinami. Zatím letadlo již burácelo nad jejich hlavami; obluda se zastavila, patrně proto, aby se na ně podívala.

Algy úzkostlivě čekal, že mu letadlo dá nějaké znamení. Spatřil, že Sandy na ně kývá, když pilot letadlo naklonil; potom se letoun narovnal a uháněl rovněž podél útesu; letěl tak blízko, že se ho Algy mohl skoro dotknout. Když zaburácel nad chobotnicí, spadl dolů jakýsi baňatý předmět, a vtom se letadlo vzneslo kolmo vzhůru jako svíčka.

Algy nebyl vůbec připraven na to, co se stalo. Z útesu vyrazila vzhůru plamenná plachta; pak se ozval hromový výbuch, který otřásl celým útesem, a ve vzduchu létalo plno korálových úlomků. „Hrom do toho,“ vyrazil ze sebe letec, neboť byl silou výbuchu sražen k zemi. Algy si přikryl hlavu rukama, až ustal padat déšť korálových úlomků, a potom povstal a podíval se směrem k místu, kde ležela předtím chobotnice. V korálovém útesu zela velká díra, ale chobotnice plovla usilovně směrem do hlubokého kouta laguny. Letadlo se zase stočilo nad vodu, a zase se vzneslo vzhůru jako svíčka. Z vody vyskočil sloup vodní pršky a hladina laguny se zčeřila.

Obojživelné letadlo sklouzlo na hladinu, a Biggles, aniž vyčkal, až skončí svůj dojezd, rozjel se rychle k oběma mužům.

„Pojďte sem!“ zařval pilot ze své budky.

Oba muže nebylo třeba po druhé pobízet, Žbluňkli do vody, dorazili k letadlu několika rozmachy a vytáhli se do kabiny. Motor zase zaburácel, když pilot otevřel škrticí klapku, a letadlo se vzneslo vzhůru do blankytu.

„To je hezká hromádka!“ podotkl Sandy po několika dnech, když seděli kolem stolu v jeho bungalovu. Předmět jejich obdivu ležel na malém kousku sukna; byly to perly. Sedm krásných perel; ostatní byly menší, tak zvané „perly na semeno“.

„Právě jsem přemýšlel o tom, jakou cenu má ta laguna,“ zabručel Sandy. „Jaká škoda, že jsem nemohl

zasáhnout tu obludu, bohužel se tak nestalo, a tak se nedá nic dělat. Já jsem ji poranil, ale přece se jí podařilo dostat se zpět do hlubiny. Ted' snad je už mrtva, nemám ani trošku chuti se toho odvážit znovu," dodal Biggles.

„A já bych tam už nechtěl po druhé přistát," podotkl Algy důrazně. „Bylo to náramné štěstí, že jsi měl těch několik dynamitových patron, neboť jinak nechci ani pomyslet na to, kde bych nyní byl," dodal Algy klidně.

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITÁNOVA SKŘÍŇKA

Čtyři bílí mužové na pobřeží ostrůvku Rarotaya pozorovali úhledný, bíle natřený škuner, který si pečlivě razil cestu otvorem mezi útesy a potom spustil do vody kotvu, která vystříkla z modré, křišťálově čisté laguny nedaleko letadla Vandal, jež se tam mírně houpalo na kotevním laně.

„To je škuner *Sea Eagle*¹⁶ a patří Sven Ericsonovi,“ prohlásil Sandy Bigglesovi. „To je tak asi jeho doba. Ericson je dobrý starý slídil, jeden z těch starodávných lidí, kteří ztrávili svůj život na jihomořských ostrovech. Má plno peněz, vždycky jezdí domů, ale odtud se nemůže utrhnout. Budeš ho mít rád. Nuže, tamhle přichází!“ dodal Sandy a ukázal na člun, který byl spuštěn se škuneru na moře, a v němž mocně veslovali dva statní domorodci směrem ku břehu. „Musíš tady zůstat a setkat se s ním, už proto, aby sis poslechl nejnovější zprávy ze světa.“

„My nemáme nijak naspěch,“ podotkl Biggles, „zítřek se nám hodí stejně dobře jako dnešek, ovšem jen tehdy, když se udrží hezké počasí.“

Uplynul už celý měsíc od oné příhody na Kaisioře, a posádka letadla Vandal byla připravena odletět do Austrálie, kde měli letci v úmyslu prodat své letadlo, nebo, kdyby se jim to podařilo, provést na něm povšechnou opravu a odletět pak nazpět do Anglie.

„Ahoj, Sandy!“ vzkřikl kapitán škuneru vesele, skočiv do mělké vody a brodě se ku břehu. „Pěkná společnost, že ano? Starodávní chlapíci jako já odjíždějí domů, když se na ostrově ukazují takové věci“ – řekl kapitán a ukázal palcem

¹⁶ Mořský orel

vyčítavě směrem k letadlu. „Bože! Copak by tomu řekli za starých dobrých časů?“

„A nechte na pokoji staré časy a pojd'te se raději napít,“ řekl Sandy a usmál se. Pak vedl hosta do svého bungalowu.

„Tak. Vy tedy létáte v aeroplánu, že ano?“ otázal se Ericson a prohlédl si zvědavě Bigglese od shora až dolů. „Byl jsem zvědav, jak vypadají takoví aviatíci. Pokud se mě týče, zůstávám raději na vodě, abych se mohl kouknout, co je pode mnou,“ dodal kapitán, uchopiv sklenici s nápojem.

Biggles se podíval na větry ošlehanou tvář obrovského, červenolícího Švéda a usmál se. „To mohu vidět lépe než vy, co je pod vodou,“ řekl mu.

„Ale? Jak jste to řekl? Že můžete vidět pod vodou lépe než já ze svého škuneru?“ zeptal se Ericson.

„Ze vzduchu mohu vidět rovnou skrz vodu až na dno moře – leda, není-li tuze hluboké,“ odpověděl Biggles.

Ericson se podíval na Bigglese nedůvěřivě.

„On má úplnou pravdu, kapitáne,“ přerušil ho Sandy, „což nevíte, že za světové války se používalo aeroplánu k vyhledávání ponorek na dně moře?“

Překvapený Švéd zhluboka vydechl, až to tiše hvízdlo. „Pročpak jsem to nevěděl dřív?“ zabručel napolo k sobě.

Ericson byl za oběda velmi tichý. Jednou nebo dvakrát spatřil Biggles, jak se Švéd podíval nahoru, tak jako by chtěl něco promluvit, ale pokaždé změnil zase svůj úmysl a zamračil se tak, jako by se potýkal s nějakým obtížným problémem. Ihned po obědě si vzal Ericson Sandyho stranou a mluvil s ním cosi polohlasitě.

„Optejte se ho sám!“ odpověděl Sandy nahlas a pokynul Bigglesovi, když se usadili do rákosových křesel na verandě bungalowu.

Ericson se podíval úzkostlivě na pilota. „Byl byste ochoten uvažovat o jakémsi obchodním návrhu?“ otázal se ho trochu ostýchavě.

„Zajisté,“ odpověděl Biggles. „My se pustíme do všeho, co je trochu rozumné; copak je to?“

„Bylo by lepší, kdybyste mu pověděl celý ten příběh, kapitáne,“ řekl Sandy a obrátil se k Ericsonovi, „a pak bude s to pochopit celou souvislost věcí.“

Švéd si uřezal svým zavírákem trochu tabáku z dlouhého svitku, potom jej mnul mezi rohovitými dlaněmi a pak si pomalu a rozvážně nacpal dýmku.

„Už jste někdy slyšel o Robertu McKaneovi?“ otázal se a vypustil obláček štiplavého modrého kouře do klidného vzduchu.

„Nikdy,“ odpověděl Biggles stručně.

„Ne? Já myslím, že jste o něm opravdu neslyšel,“ odpověděl Ericson, „ale byl byste se o něm doslechl, kdybyste byl žil v této končině před několika lety. My jsme mu říkali Velký Bob. Nuže, Bob se odplavil na jihomořské ostrovy právě tak jako já, a tomu bude již pomalu čtyřicet let. Tehdy bylo všechno jiné. Mc Kane nebylo ovšem jeho pravé jméno, ale to zde nic nevadí, my oslovujeme každého jménem, které si vyvolí. Někteří lidé říkali, že Bob byl důstojníkem v britském námořnictvu, a že pro nějakou věc byl odtamtud pěkně vyhozen; druzí zase říkali, že ho sužovala jeho žena a že ho vyštvala na moře. Ale ať je tomu jakkoli, Bob také používal svého pravého jména, a já je náhodou vím, protože –“ kapitán se na chvíli odmlčel a zamyslel – „ale co je vám do toho?“

„Bob a jeho škuner Jižní hvězda byli brzy známi od Singapuru až ke Čtvrtečnímu ostrovu,“ pokračoval kapitán. „Bob se chápal všeho, co se mu dostalo do ruky, a pokud jde o obchod s otroky, koprou a lasturami, jistě si nahromadil pěknou hromádku peněz. Míval je ve své kabině, alespoň jeho sluhové tak říkali, a vypravovali o jakési skřínce, kterou tam Bob má a kterou často staví hlomozně na stůl, aby se do ní podíval, ale nikdo z jeho lidí nikdy neviděl, co v ní je.“

Bylo to někdy v listopadu roku 1910, když Bob rozbil dno svého škuneru na nějakém skalisku, které nebylo zakresleno do námořní mapy, nedaleko ostrova Gospel. Nikdy neplují kolem toho místa, aniž bych nemyslel na Boba. Bob se náhle objevil v přístavu Port Moresby, a to asi měsíc na to, co rozbil svou Jižní hvězdu, a už nikdy potom nebyl tím starým Bobem. Neboť ztratil svou skříňku. Kdekdo o ní věděl, a proto se Bobovi dostalo plno nabídek, že mu ji pomohou hledat, ale Bob je nechtěl přijmout, patrně proto, že se nechtěl dělit nebo rozloučit ani s částí svých nepoctivě nabytých peněz.

Trvalo to jeden či dva roky než si zase shromáždil něco peněz, aby si opatřil druhý člun s potápěčským zařízením; abych mluvil pravdu, koupil starou džunku, kterou přejmenoval na *Lisbeth*¹⁷, od jakéhosi čínského obchodníka v Moresby a vyplul na širé moře, aby se podíval po své Jižní hvězdě. Ztrávil tak asi dva roky tím díváním a nakonec musel vyrazit na moře s poloviční posádkou. Neboť Bob byl svárlivý muž, takže nikdo se s ním nechtěl nalodit.

Bob ztratil svou novou loď za velké bouře na podzim roku 1913. Ale roku 1915 ještě pořád hledal svou Jižní hvězdu, a začaly se trousit pověsti o velikosti jeho pokladu. Předně prý tam je pytel perel o velikosti holubích očí, dále prý ve skřínce zůstala mapa ztracených zlatých dolů krále Šalamouna, a kromě toho je tam udáno místo, kde se nalézá stará pirátská džunka plná kořisti – bozi vědí, co nakonec všechno nebylo v té skřínce. Věta: „Už má Bob svou skříňku?“ stala se jakýmsi příslovím a slova „Až dostane Bob svou skříňku,“ znamenala: nikdy.

Světová válka neznačila žádnou změnu pro Boba; pořád ještě pokračoval ve svém pátrání, jeden z jeho námořníků ze Šalamounových ostrovů byl vyloven na ostrově Gospel asi za šest měsíců potom, a ten měl za to, že

¹⁷ Běta

je jediným členem Bobovy posádky, který zůstal naživu. Když se roznesly zprávy, že Bob zemřel, nastal všeobecný shon na ostrov Gospel, a já jsem se ho také zúčastnil. Ztrávil jsem šest měsíců hledáním škuneru *Jižní hvězda* a stejně tak se vedlo celé hromádce jiných lidí, ale nemělo to vůbec ceny. Potíž tkvěla v tom, že nikdo nedovedl říci ani s přesností dvou či tří kilometrů, kde se asi Bobův škuner potopil: tehdy byla tmavá noc a velikánské vlnobití a loď byla napřed hnána kus po moři, než si sedla na mořské dno. Voda tam není ve skutečnosti všude hluboká, na mnoha místech není hlubší nežli deset nebo dvanáct *fathomů*¹⁸ a to asi přimělo Boba k mínění, že musí svou loď najít. Ale nenašel ji, a nenašel ji ani nikdo jiný. Teď už pochopíte, proč jsem se tak zamyslel, když jste mí před chvílí řekli, že s letadla lze vidět až na mořské dno. Je-li tam někde *Jižní hvězda*, a my víme, že tam je, netrvalo by dlouho, než byste zjistil její polohu na dně moře, co?“

Biggles přikývl a řekl souhlasně: „Máte pravdu. Můžeme prohlédnout sto čtverečních kilometrů v téže době jako potápěč sto čtverečních metrů.“

„Dobrá, jestliže najdete ten vrak, dám vám skříňku vyzdvihnout,“ nabídl se Ericson. „Mám zde nejnovější potápěčskou výzbroj a dobrého potápěče, jestli se vám tento nápad zamlouvá, povím vám, co podniknu. Odpluji se svým škunerem na ostrov Gospel a vezmu si hojně zásob; tam je pěkná laguna, podobná zdejší, kde budete moci dobře přistát. Vy najdete vrak, já zase skříňku a o výdělek se podělíme. Jak se vám to zamlouvá?“

„To se mi líbí,“ odpověděl Biggles. „Jak dlouho vám to potrvá, než se dostanete na ostrov Gospel? Budeme nuceni odletět nejprve do Austrálie, abychom si tam provedli povšechnou opravu celého letadla, a vy byste mohl pro mne uschovat trochu benzinu na ostrovech, které leží na cestě;

¹⁸ 1.829 m

myslím totiž, že ostrov Gospel není zrovna na dosah ruky; ale to můžeme ujednat ještě později. Dejme tomu, že si ujednáme, že se sejdem ode dneška za šest týdnů na ostrově Gospelu? Tak budeme mít oba hodně času k potřebným přípravám.“

„To se mi dobře hodí,“ souhlasil Švéd. „já opravdu dychtím zvědět, co je v té skřínce,“ prohlásil Algy.

Letci se opírali o lodní zábradlí na škuneru *Mořský orel* a dívali se s velkým zájmem na dovedné výkony lodního potápěče.

Jejich plány se docela dobře podařily. Když provedli již potřebnou opravu letadla, zaletěli s Vandalem na ostrov Gospel bez jakékoli nehody nebo zdržení, a dostali se na místo schůzky den před ujednáním. Potom objevili *Jižní hvězdu* na svém druhém letu. Ten neblahý škuner ležel na vzdálenosti několika kilometrů na jih od skaliska, které bylo příčinou jeho potopení, což patrně vysvětlovalo, proč ostatní pátrači neměli úspěch a neobjevili sami tento škuner. Letci si poznamenali místo tím, že shodili s letadla bóji a pak všechno, co zbývalo učinit, bylo už věcí Ericsona, který – měl nyní splnit svůj díl úmluvy. Jeho škuner byl rychle dopraven na místo, potápěč byl spuštěn do vody a celá posádka očekávala s velkým zájmem další vývoj věcí. Sotva nějaká vlnka zčeřila hladinu oceánu. Ve skutečnosti bylo tak tiché počasí, že Biggles přistál se svým letadlem na širém moři nedaleko Švédova škuneru, k němuž bylo pak letadlo připoutáno.

„Jsem rozechvěn až k smrti, abych už věděl, co je v té skřínce,“ zabručel Algy, když se dívali na řadu bublinek, které vystupovaly na vodní hladinu a naznačovaly tak místo, kde potápěč pracuje.

„Já také, po všech těch povídkách, které tu po celá léta kolovaly,“ přiznal se Ericson. „Ať už je tam cokoli, jistě to mělo pro Boba velkou hodnotu, neboť ztrávil polovinu

života hledáním svého škuneru. Haló, ano?“ zvolal Ericson náhle do telefonu, který držel v ruce, a obrátiv se, řekl svým společníkům: „Už ji našel.“ Ohlásil jim to hlasem, který se snažil co nejvíce ztišit.

Naši letci museli ovládnout svou netrpělivost skoro na půl hodiny, až se konečně potápěč vyhoupl nad vodní hladinu s malou, mušlemi vykládanou skříňkou, kterou svíral v ruce, a byl vytažen na palubu škuneru. Ericson uchopil skříňku s vítězoslavným výkřikem, který opětovně celá posádka, a utíkal do své kabiny, při čemž mu letci běželi v patách. Tam položil skříňku na stůl.

Kapitán zkoumal těžký visací zámek, pak odkvapil z místnosti a za chvíli se zase objevil s kladivem a dlátem. „Stoupněte si stranou!“ zvolal kapitán a letci si stoupli dozadu, aby se vyhnuli rozmachu kladiva. Tři údery postačily, aby zámek povolil. Švéd nadzdvihl víko skříňky a nahlédl dovnitř.

Pak vyndal kožený váček, v kterém cosi neklamně zacinkalo, a rozvázal provázek, kterým byl zavázán. Pak vysypal na stůl hromádku padesáti či šedesáti zlatých *sovereignů*¹⁹.

„Pro tohle přece Bob neutratil všechny své peníze, aby to našel,“ zabručel Ericson.

Potom vytáhl jiný malý váček, a z toho se vykutálelo dvanáct nebo patnáct dosti velkých perel. „Ani pro tohle neutratil své peníze,“ zabručel znovu kapitán s výrazem překvapení v obličeji.

Nakonec vytáhl staré noviny.

„Ani pro tohle,“ podotkl suše Biggles s druhé strany stolu, kde stál.

Ericson se podíval znovu do skříňky a až ze dna vylovil složený arch papíru a upřeně se zadíval na cosi, co leželo pod ním. Letci spatřili, jak mžoural, jak se ohnul a znovu se

¹⁹ Zlatá mince anglická = 20 šilinkům – 140 K

upřeně zadíval do skříňky. Podivný výraz se potom rozhostil v jeho tváři, která nápadně zbledla. Čelistí kapitánovy hloupě poklesly a Švéd do sebe vtáhl vzduch s prudkým syknutím. Pak sraštil obočí a podíval se na ostatní muže. Jeho rty se složily tak, aby vyslovily slovo poklad, ale neozval se z nich ani hlásek.

„Copak –“ začal hovořit Biggles, ale vtom jeho řeč přerušil pronikavý poplašný výkřik, který se ozval na palubě. Do toho vpadla směsice různých hlasů, změť rozličných zvuků, z nichž bylo slyšet zřetelně pouze jediné slovo.

Ericson vyskočil, jako by ho někdo střelil, a vrhl se k tlakoměru. „*Gott!*²⁰“ vyrazil ze sebe. „Už se to na nás valí!“ vykřikl a skočil ke kajutnímu poklopu. Vyběhl na palubu a v patách za ním Algy, kde začal vykřikovat jeden rozkaz za druhým. Propukla naprostá panika.

Algy se zadíval nahoru k obloze a stočil se dokola, aby se podíval po Bigglesovi. „Pojď sem!“ zvolal naň pronikavě. Pak uslyšel, jak víko skříňky dole v kajutě bylo přibouchnuto a jak se Biggles rozběhl nahoru po schodech k němu. Na jeho tváři byl výraz, který tam nikdy předtím neviděl.

„Copak bylo v té –“

„Chcete-li, odejděte do svého letadla, ale udělali byste lépe, kdybyste je odřízli, nechali na pospas větrům a zůstali tady u mne,“ zařval na letce Ericson. „Vytáhl jsem své kotevní lano. Chytne nás to za pět minut.“

Biggles se rozhlédl kolem sebe. Slunce již nesvítilo, nýbrž žhlo na obloze jako ambrově zbarvená koule. Mlha zahalovala obzor, nad nímž uháněl z jihovýchodu širokánský, indigově zbarvený pás po obloze směrem k nim,

²⁰ Bože!

a to s neuvěřitelnou rychlostí. Na vodní hladině spočívalo jakési zlověstné, olejnatě klidné ticho.

„Můj Bože!“ vyrazil ze sebe Biggles a vrhl se směrem k lodní zádi, kde bylo připoutáno letadlo. Smyth je již odrazil od lodi, ale uvízl v přídržném laně škuneru. „Natoč vrtuli!“ vzkřikl na něho úsečně Biggles a skočil do řidičské budky.

Algy skočil za Bigglesem a zařval na něj: „Copak bylo v té skřínce?“

Bigglesova odpověď se ztratila v řevu motoru, když jej Smyth probudil k životu. Biggles se už ani nepodíval na škuner, vstrčil do plynové páčky tak, že otevřel naplno škrtící klapku a vyšvihl se s lanem do mlhy, která stále houstla, pak se stočil do strmého, vzestupného letu. směrem k ostrůvku, který byl vzdálen osm či devět kilometrů. Letci byli sotva tři kilometry od laguny, a černý pás tajfunu byl skoro nad nimi, když Biggles zařval: „Připoutejte se!“.

Měli právě na čase. Pojednou se jim zdálo, že se cosi hustého vztyčuje před letadlem a že je zdvihá celé nahoru o nějakých tři sta či ještě víc metrů, a to rychlostí expresní zdviže. Potom se jim zdálo, že neviditelná síla byla náhle jaksi zlomena a letci se uvázali ke stěně řidičské budky, protože letadlo začalo padat jako kámen. Bulo zřejmé, že se octlo v obrovské vzdušné díře.

Biggles věděl, že je to první vlna stlačeného vzduchu, stlačeného takřka do stavu kapalného, který vznikl obrovským tlakem řítícího se tajfunu. Zatajil se mu dech, když zase narazili na pevný vzduch. Byli na dně vzdušné jámy, kam dopadli s takovou silou, že se celé letadlo roztrásl od hlavy vrtule až k ocasní ostružce. Pilot postrčil oběma rukama prudce řídící páku dopředu a uháněl vpřed směrem k chráněné laguně na závětrné straně ostrova.

Algy se podíval dolů a spatřil, že se moře zbarvilo do šeda. Nebylo na něm vlnobití, ale zuřivý vítr čerl jeho hladinu a rozprašoval ji v hustou vodní tříšť. Bylo to zrovna

takové, jako kdyby se díval shora dolů na vrcholek mraku nimbus.

Po *Mořském orlu* nebylo ani potuchy! Pak se ohlédl nazad na ostrov, škulbl sebou a zadíval se udiveně na Bigglese.

Pilot zlostně kývl hlavou, nebylo třeba slov. Letci byli dále od ostrova nežli před pěti minutami! Nyní letěli dozadu! Jinými slovy, rychlost větru převyšovala jejich vlastní rychlost letu, která činila sto šedesát kilometrů za hodinu. Činila-li rychlost tajfunu sto šedesát osm kilometrů za hodinu, byli naši letci hnáni zpět na širé moře rychlostí osmi kilometrů za hodinu! Slunce bylo teď úplně zatemněno, a nad zemí i mořem se rozprostřel kalný šedivý soumrak. Prška ledových krup udeřila do letadla jako salva kulí z kulometu, a pilot dobře věděl, že tyhle ledové kroupy, které letěly téměř vodorovně proti nim, by v tom víchru rozbily vrtuli na kaši, asi tak, jako kdyby do ní praštil šrapnel. Kopl proto do levého pedálu směrového kormidla, mrštil zároveň řadící pákou na tutéž stranu a přitáhl ji potom nazpět až ke své pravé noze. Letadlo Vandal se otočilo kolem své svislé osy a potom uhánělo opačným směrem jako list, který před sebou žene víchr.

Ostrov jim ihned zmizel z dohledu, neboť nyní letěli po větru rychlostí více než tři sta dvacet kilometrů za hodinu. Ihned nato přelétli nad škunerem, který se zmítal s holými stěžni v zuřivém náporu víchřice. Hned potom se jim mihl pod letadlem jiný ostrov ve vířící změti bíle pruhované zeleni a hnědi; vysoko do vzduchu se vznesl mrak palmových listů, větví a všelijakých trosek a uháněly jako kouř na širé moře.

Pilotovi se zatajil dech. Ericson a jeho škuner byli ztraceni, protože zrovna v cestě jim byl jakýsi ostrůvek s rozeklanými útesy. Vypadalo to tak, jako by Bobova skříňka měla změnit pouze místo na dně mořském. Biggles se

usilovně namáhal představit si v duchu mapu a snažil se vzpomenout si, jaká země je teď před nimi.

Na štěstí nádrže jejich letadla byly skoro plné, a tak při své nynější rychlosti mohli urazit tisíc šest set kilometrů a více, bude-li toho třeba.

Hodiny pomalu mýjely. Občas se pod nimi mihly ostrůvky se skvrnami krouticích se palem a skalisek, ošlehávaných pěnou, a pilot zkoumal úzkostlivě každý takový ostrůvek, zda by se na něm dalo přistat, neboť věděl, že je tuze vzdálen od ostrova Gospel, aby se mohl vrátit, i kdyby ta bouře utichla. Velmi mnohé z těch ostrovů měly uprostřed lagunu, některé na závětrné straně, ale poletující a vzduchem unášené trosky znemožňovaly jakékoli přistání na ostrůvcích. Biggles byl připraven přistati kdekoli, kde by mu bylo možno trochu bezpečně zakotvit letadlo a kde by mohli vyčkat, až tajfun přeletí nebo až se vyzuří, a potom se podívat po nějakém obydleném ostrově, z něhož by se dověděli, kde vlastně jsou. Již se zdálo, že bouře utichá, nebo že změnila svůj směr.

„Copak bylo v té skříňce?“ zařval Algy do pilotova ucha, ale Biggles ho neslyšel.

Pilot ukázal nataženým prstem dopředu tam, kde se rozprostíralo dlouhé, temné pobřeží. Na jednom místě se pobřeží prohlubovalo v širokánskou zátoku, do které se vinula řeka jako stříbrná nit odkudsi zdaleka, z našedlé dálavy. Dlouhý bungalow s několika přístavky stál na okraji chráněné, stavené vody. Když Biggles přiškrtil plyn a spustil se níže, mohl spatřit jakýsi motorový člun s vlajkou Spojených států na přídi, který byl zakotven nedaleko.

„Kdepak to jsme?“ zařval Biggles, když přijížděl ku břehu, kde stál jakýsi muž v bílém kanafasovém obleku s několika domorodci v uniformě, kteří na ně čekali.

„Ve Fly Riveru, na Nové Guinei. Já se jmenuji Davidson a jsem důvěrníkem zdejšího guvernéra. Pojd'te se

trošku napít! Patříte snad také k těm pilotům, kteří lámou dálkové rekordy?“

„Postavili jsme právě rychlostní rekord z ostrova Gospelu až sem, který dá někomu pěknou práci, aby jej porazil.“ podotkl pilot klidně.

„Co je mi do rekordů, chci vědět, co bylo v té skříňce?“ přerušil ho Algy netrpělivě.

„V té skříňce? Ach, ano – byl tam obraz.“

„Obraz?“ vykoktal Algy nechápavě.

„Ano, malý olejový obrázek ve zlatém rámečku, obrázek děvčete – myslím, že Bobovy ženy. To byl jeho poklad!“ dodal klidně a přejel si rukou unaveně po obličeji.

KAPITOLA SEDMÁ

DIVOŠI A KŘÍDLA

Drobounké naružovělé mráčky časného rána začaly rychle blednout na tyrkysově modré obloze, když tropické slunce stoupalo chvatně na obzor. Jeho první vystřelující paprsky hladily již vrcholky palmových stromů a kopce za nimi svými bílými tepelnými prsty, když Biggles a Algy vyšli ze svého hotelu v Port Moresby na Nové Guinei, kam se dostali za svého letu, když byli tajfunem zahnáni daleko od svého kursu.

Oba muži se loudali bez spěchu na mořské pobřeží, aby tam provedli za denního světla prohlídku svého letadla, dříve než budou pokračovat v cestě do vládní budovy, aby se tam ohlásili a poklonili guvernérovi ostrova.

V mřížovitém stínu skupiny palmových stromů ležel jakýsi muž s bradou podepřenou o dlaň ruky a díval se na jejich letadlo, jak se houpá v mírném vlnobití nedaleko mořského břehu. Muž měl volnou bavlněnou košili rozhalenou u krku, vojenské kalhoty, které byly kdysi bílé, ale nyní byly umaštěny a ušpiněny dlouhým nošením. Na nohách měl volné navlečeny kanafasové střevíce.

Laceye napadlo, že muž vypadal kdysi dobře, dokud žýralý život a zimnice nezanechaly své neklamně stopy na jeho utržené tváři.

„To je ten chlapík, který včera večer dřepěl na pohovce v hotelové předsíni, že ano?“ zašeptal Algy potichu k Bigglesovi, když se octli naproti tomu muži.

Pilot přikývl. „Ano,“ řekl klidně, „a víš-li pak, že se nemohu zbavit myšlenky, že jsem toho muže kdesi dříve spatřil, ale ať mě husa kopne, vzpomenu-li si kde.“

Oba letci se chystali, že přejdou kolem něho, když muž náhle povstal a zamířil rovnou k nim. „To je vaše letadlo?“ otázal se muž unaveným, ale dobře modulovaným hlasem.

„Ano, to je naše letadlo,“ přiznal se Biggles. „Proč se ptáte?“

„Och, není to nic závažného. Zajímá mě se o to, to je vše; ještě nikdy jsem neviděl aeroplán tak zblízka. Býval jsem tak trochu strojníkem dříve, než jsem – no vy už pochopíte, jak to teď chodí na světě. Rád bych věděl, zda byste mi je někdy také ukázali?“

„Zajisté, s největší radostí,“ odpověděl Biggles ochotně. „Jdu teď do letadla, pojdte tedy se mnou a prohlédněte si je! Ostatně, Algy,“ pokračoval Biggles obrátiv se ke svému společníkovi, „nemáš-li nic proti tomu, abys navštívil toho starouška sám, mohl bych zatím prohlédnout celé letadlo, než vyjde slunce. Jsou tu dvě nebo tři malé prácičky, které bych rád udělal, a není tedy třeba, abychom oba odešli na ten kopeček.“

„Výborně,“ souhlasil Algy. „Vrátím se zase sem k tobě; nezdržím se déle než půl hodiny. Nazdar!“

Papuán s huňatými vlasy, jehož kůže se leskla pod čerstvým nánosem oleje, a jenž měl zastrčen rudý květ za uchem, pádloval ve člunu s Bigglesem a jeho novým známým k letadlu.

Cizinec se díval na letadlo s velkým zájmem. „K čemupak jsou všechny tyhle věci?“ otázal se a ukázal na řadu ciferníků na palubní desce s přístroji, a skoro půl hodiny naslouchal s napjatou pozorností, jak mu pilot vysvětloval s odborným zápalem funkci leteckých přístrojů, a pak mu ukázal, jak se zachází se samočinným startérem a řídicí pákou.

„Pojďte se podívat do kabiny,“ vybídl Biggles cizince a ukázal na nízká dvířka za řidičskou budkou, která vedla do kabiny v trupu letadla. Cizinec se poslušně shýbl do dvířek a v kabině se postavil zpříma. Biggles se také shýbl, aby ho

následoval. Když vstrčil hlavu dovnitř kabiny, vzpomněl si v návalu vzteku, kde už toho cizince předtím viděl.

„Co –“ začal Biggles, a právě když se mu při tomto slově rozprskla v hlavě záplava purpurových plamenů, které zvolna přecházely v čern, poznal Biggles, že ho ten cizinec udeřil. Pilot spadl bezvládně dopředu na tvář a zůstal tiše ležet na podlaze.

Algy, který se zvolna ubíral cestou dolů s kopečku, kde stála vládní budova, spatřil, jak se letadlo pomalu zatočilo dokolečka, až se octlo nosem proti slabé mořské brise a jak lehce sklouzlo po modré vodní hladině a začalo stoupat jako racek k prosluněné obloze. Jistě s ním podniká zábavný let, ten velkodušný pitomec, promlouval k sobě Algy ledabyly, ale jeho obočí se svraštilo ve velkém údivu, když se letadlo stočilo dokola k pevnině a vyrazilo směrem k modrým horám ve velké dálce. Algy byl tím uveden do rozpaků a díval se, až z letadla zbyla pouhá skvrnka na obloze, a potom pohřížen v hluboké myšlenky se vrátil na pobřeží, kde sebou praštil do písku, aby vyčkal Bigglesova návratu.

Pomalou uplynula hodina. Smyth, jejich mechanik, přišel k Laceyovi, ale nemohl nijak přispět k rozluštění této záhady. Uplynuly další dvě hodiny v pochybách a neurčitých dohadách, a potom se Algy vymrštil prudce na nohy.

„Už je po něm!“ řekl Algy stručně. „Vždyť neměl v nádržkách benzínu ani na čtyři hodiny; udělal bych lépe, kdybych odešel ke guvernérovi.“

První věc, kterou si Biggles uvědomil, když pomalu otevřel – oči, byla, že ho bolí nemilosrdně hlava; hned nato si povšiml, že leží na podlaze kabiny, ale teprve když se pokusil zdvihnout ruku k hlavě, aby nahmatal rozsah poranění, učinil bolestný a mrzutý objev, že jeho zápěstí a kotníky jsou pevně svázaný! V téže chvíli umlkl náhle hukot letadla a podlaha se naklonila v úhlu, který mu prozradil, že

letadlo klouže dolů. Biggles se pokusil pozdvihnout tak vysoko, aby mohl vyhlédnout z okna kabiny, ale nebylo to možné, a rty mu náhle vyschly při pomýšlení, že jeho únosce teď provede nouzové přistání při jeho nepříjemném postavení.

Biggles vydechl s pocitem úlevy a vykřikl překvapením, když se kola podvozku dotkla pevné půdy a pomalu rachotila, až se zastavila. Motor letadla byl vypjat; dvířka kabiny se otevřela a cizinec se octl vedle Bigglese.

„Copak máte v úmyslu, Dawne?“ otázal se ho Biggles chladně, „Tak vy se na mě pamatujete, že ano?“ odpověděl cizinec. „Vzpomněl jsem si na vás trochu pozdě,“ připustil Biggles.

„Byl jste v Calshotu v Anglii před kárným vojenským výborem, že ano?“

„Měl byste to vědět lépe, vždyť jste byl předsedou vojenského soudu, který mě vyhodil z vojny.“

Biggles otevřel úžasem oči. „Ach ano, už si vzpomínám,“ řekl zvolna. „Vy jste byl odsouzen vojenským soudem, protože jste platil padělanými šeky. Tomu už je dávno – já jsem na to zapomněl.“

„Já ne,“ odpověděl Dawne stroze. „Nuže, nechci vám pro to nijak ublížit, ale poslyšte, nepotřebuji vám říkat, že mám velmi dobrý důvod, proč jsem sem přiletěl. Cesta po souši by mi trvala tři měsíce a stála by trochu víc peněz, než já kdy seženu. Kromě toho si nepřeji mít někoho jiného kolem sebe, a to je další důvod, proč jsem si nepřivezl žádnou společnost. A nemohl jsem se sem dostat jinak, leda touhle cestou, jak asi nepochybně víte, místní smetánka má sklon k prohánění lidí. Skrývání se v těchto lesích není ani zábavná ani výnosná kratochvíle. Přirozeně, že jsem nikdy nepomyslel na to, že se mi naskytne příležitost zaletět až sem. Včera večer jsem si vymyslel celou tu dlouhatánskou povídačku, protože jsem měl opravdu naději, že se mnou

vlezete do letadla a byl bych vás dorazil, kdybych byl věděl, že mě prohlédnete. Věděl jsem však, že mě nepoznáte.“

„Ještě děláte pořád podvodníka, že ano?“ podotkl Biggles.

„Ano a už jím patrně zůstanu,“ připustil Dawne. „Ale nebud'te osobním, neboť vám to nic nepomůže. Buď'te hezky zticha a já vás nechám upláchnout. Až to tady budu mít hotové, potom vás propustím. Odletím zpátky, ale ne do Moresby. Budete-li mít trochu štěstí, můžete se dostat zpět do Moresby za měsíc nebo dva, a zatím já už budu pěkně za horama. Dám vám pistoli, dáte-li mi čestné slovo, že jí nepoužijete proti mně, dokud se neodlepím od země.“

„Vaše šlechtnost mě ohromuje,“ poškleboval se Biggles.

„Já vás ohromím ještě něčím jiným, budete-li se pokoušet dělat vtipy. Já nejsem vrah, a nevypravil jsem se sem pro nějakou pitomost; tohle je první dobrá příležitost, kterou mám od té doby, co jsem byl vyřazen.“

„Což abyste mi rozřezal tahle pouta?“ navrhl Biggles a ukázal na svá spoutaná zápěstí.

„Udělám to, dáte-li mi čestné slovo,“ nabídl se Dawne.

„To bych musel být blázen, abych to udělal,“ procedil Biggles skrz zuby –

„Jak si přejete,“ řekl Dawne a pokrčil rameny. „Já odtud nyní odejdu a vrátím se za dvě hodiny nebo tak nějak. Nazdar!“

Biggles neodpověděl. Chvilí ležel tiše a pokoušel se vymyslet nějaký plán, ale zdálo se mu, že toho je poskrovnu, co by mohl udělat. Jeho zápěstí byla pevně spoutána, a ať se namáhal jak chtěl, shledal, že je nemožné, aby je uvolnil. V celém trupu nebyl sebe menší výstupek, o nějž by byl mohl drhnout svými pouty, aby je rozedřel. Biggles neměl ani tušení, kde nyní je nebo jak je daleko od Port Moresby, ani nemohl zjistit, zda je letadlo na břehu nebo na nějaké pasece v lese, ačkoli pronikavé skřeky

papoušků nasvědčovaly spíše tomu poslednímu. Vedro v kabině bylo už dusivé a hodiny pomalu mýjely.

Pro Bigglese svítila jakási útěcha, když uslyšel kroky svého únosce. Dvířka kabiny se otevřela, a bývalý anglický důstojník vsunul dovnitř těžké břemeno. Pot se mu řinul po tváři, která byla rudá vedrem a rozčilením.

„Víte, co v tom je?“ otázal se Dawne Bigglese a ušklíbl se.

„Nevím, ale ani se o to nestarám,“ odpověděl Biggles chladně.

„Já vám to ukáži.“ Když to Dawne řekl, otevřel vršek pytle a vstrčil dovnitř ruku. Když ji vytáhl, propouštěl mezi prsty blýskavý písek. „Zlatý písek!“ zaskuhral Dawne vítězoslavně chraptivým hlasem.

Přes povážlivé postavení se na něho Biggles vyjeveně podíval.

„Ještě jeden takový pytel a budu hotov,“ pokračoval Dawne. „Nezdržím se dlouho.“ Dvířka kabiny se opět zavřela a Biggles uslyšel, jak se Dawne vzdaluje.

Asi hodinu bylo úplné ticho, ledaže se ozval příležitostný chraptivý skřek ptáků nabo žvatlání opic; pilot v kabině pohřížen v myšlenky snažil se rozřešit ten zoufalý problém. Jaksi v podvědomí zaslechl slabé žuchnutí zvenčí na stěnu trupu, jako by na něj spadla nějaká větev, ale nevěnoval tomu příliš pozornosti. Vyhledka na to, že jej Dawne ponechá v pralese, aby se lopotil pěšky nazpět do Port Morsby, ho děsila. Biggles znal málo tamní krajinu, ale přece natolik, aby věděl, že je krajně nebezpečna cestovateli. Bez znalosti řeči domorodců, by se do ní jen tak neodvážil. Džungle byla zcela nepřístupná až na stezky, kterými chodili domorodci, a hemžilo se to v ní pijavkami, jedovatými hady a velkými stonožkami. Domorodci, lidožrouti a lovci lebek byli v té krajině nejzálnější na celém světě. Jedinými silnicemi byly řeky a těch používali pouze domorodci pro plavbu v kanoích, nebo krokodili, až

na několik ozbrojených obchodníků, nebo vládních úředníků, kteří tam konali řídké návštěvy.

Ano, vyhlídka do budoucnosti nebyla nijak uklidňující. Návrh Dawneův, že Bigglese propustí, byl o něco lepší než trest smrti, ač na druhé straně Biggles dovedl pochopit nechuť bývalého důstojníka k návratu do Port Moresby, kde by rameno spravedlnosti velmi rychle zmařilo jeho plány. V malých přestávkách slyšel Biggles ono slabé žuchání zvenku na stěnu trupu, které už slyšel před tím, a maně se tázal sám sebe, zda si snad nějaká zvědavá opice neprohlíží jeho letadlo. Náhlý tříštivý úder ho však rázem uvedl zpět do říše skutečnosti; Biggles zkamenělý úžasem se vyjeveně zadíval na cosi, co se náhle objevilo ve stěně kabiny zrovna nad jeho tváří. Byl to konec oštěpu, jehož dva decimetry blýskavé oceli se ještě chvělo! Druhé prudké žuchnutí do protější kabiny přimělo Bigglese, že se rychle otočil k tomu místu, kde projel tenkou dřevěnou konstrukcí trupu neklamný hrot šípů. Biggles si povšiml špinavě hnědé špičky šípů a vzpomněl si na pověstný zvyk Papuanců otravovat jedem válečné šípů. Pilot se zachvěl, ale pak mu bleskl v očích zásvit naděje. Bylo to dílem okamžiku pozdvihnout nohy nahoru a přeříznout provaz, kterým byly spoutány, na ostří hrotu toho oštěpu, který byl ostrý jako břitva. Potom se Biggles přiškrábal po kolenou až k němu a přeřízl si také provazy, kterými byla svázána jeho zápěstí a mnul si rychle prsty, aby v nich obnovil oběh krve.

Odvážil se obezřetného pohledu z okna kabiny. Letadlo stálo před velikým stromem na široké, zvlněné travnaté planině. Biggles se obrátil a vyhlédl také protilehlým oknem a spatřil, že je vzdálen asi padesát metrů od džungle. Nikde nebylo ani potuchy po domorodcích. Nad ním se líně houpali malí papoušci, tak zvaní parakíti, zavěšení buď za zobák nebo drápy na větvích stromů, s kterých splývala kaskáda buganvilií jako velká purpurová skvrna. Už nělétaly žádné šípů, nemohlo být pokojnější krajiny, ač Biggles

dobře věděl, že ze stinné lesní stěny jsou na něho a jeho letadlo upřeny četné zvířecí oči, plné strachu a zášti. Pilot se obrátil směrem k otevřené planině na druhé straně, aby zjistil nejlepší směr pro odlet, a ihned poznal, proč šípy divochů přestaly najednou létat. Po planině uháněl ve vzdálenosti asi sto metrů od letadla Dawne s těžkým pytlem, jež měl přehozen přes rameno.

Biggles se rychle pohnul. Shýbl se, skočil do řidičské budky, roztočil samočinný startér a jakmile se motor probudil k životu, sedl si na pilotní sedadlo.

„Mějte se na pozoru!“ zařval Biggles na Dawnea, který se k němu přibližoval a který rázem ustal v běhu, když se motor rozběhl. Rychle zahodil pytel a znovu se rozběhl směrem k letadlu. Skrčil se mrštně jako hráč kopané, když z křovisek zahvídli celý roj šípů, skrčil se k zemi jako závodní běžec a prudce se rozběhl k letadlu, které teď k němu pomalu ujíždělo.

„Pojďte sem! Už máte vyhráno!“ zařval Biggles.

Dawne, který si teď byl vědom svého nebezpečí, vyprázdnil zásobník své pistole do lesního porostu a potom se shýbl pod křídlo letadla, aby skočil ke dveřím kabiny. Právě když k nim dorazil, klopýtl a upadl na tvář. Mezi lopatkami mu trčel oštěp až po rukojeť.

Biggles div nezkameněl úlekem při pohledu na Dawnea a jednal ryze pudově z podnětu okamžiku. Strhl zpět plynovou páčku, shýbl se a vletěl průlezem do kabiny, otevřel její dveře a vtáhl dovnitř muže, který spadl pod křídlo. Když přibouchl dveře za Dawneem, ozval se z lesa velkv řev a do letadla se zabodla celá prška šípů. Vtom se ozval druhý řev, když totiž domorodci viděli, že jejich kořist jim skoro uniká. Vyrazili ze svého úkrytu na letadlo.

Biggles se vrhl do řidičské budky, vrazil do plynové páčky, takže otevřel škrtící klapku naplno právě v okamžiku, když vůdce domorodců dorazil k ocasu letadla a rozpráhl se k ráně svou sekerou, která kdyby stíhla svůj cíl,

byla by ocasní plochy rozsekla ve dvě; ale domorodec se zapotácel a zavrával se zvířecím, vyděšeným zavytím, neboť prudký vzdušný proud od vrtule ho porazil na zem.

Několik dalších vteřin, kdy letadlo se rozjíždělo po hrbolaté půdě se stále vzrůstající rychlostí, zdálo se pilotovi celou věčností. Konečně se letadlo zdvihlo a vzneslo se k obloze. Biggles zhluboka vydechl a utřel si čelo, jež se lesklo potem. Nervová reakce způsobila jakési ochabnutí u pilota.

Minutu či dvě se Biggles držel svého kursu a byl by rád věděl, kterým směrem se má dáti. Dawne ležel v kabině, patrně umíral, ale Biggles nemohl odejít od řízení, aby mu pomohl nebo se ho otázal, kde jsou. Na všech stranách se rozprostíral les, tmavý a zkázonosný les. Skoro bezprostředně pod ním se vinula dosti široká řeka, která vypadala jako nedbale pohozená stuha mezi stromy. Ve velké dálce po pilotově levici se tyčily zubaté vrcholky horského hřebenu, kdežto daleko po pravé straně se kroutila širší řeka a tvořila na sta zákrutů, které se stáčely do sebe, a vinula se směrem k moři. Ale kde vedla nejkratší cesta k moři? Biggles to nevěděl, ale měl stále na mysli nouzové přistání, jehož možnost se mohla kdykoli naskytnouti, a zamířil jaksi bezděčně k té řece: ale dřív nežli k ní doletěl přiměl ho náhle zápach benzínu, že se ohlédl dozadu a tvář mu zpopelavěla úzkostí. Benzin totiž tekł po podlaze řidičské budky a opeřený konec šípů, který vyčníval ze stěny hlavní nádrže, mu prozradil, co se stalo.

Motor vyprskl a pak zhasl, právě když Biggles dorazil nad řeku; pilot přepjal na spádovou nádržku, což mu umožnilo získat dalších dvacet minut času. Bylo nemožné říci, kterým směrem teče řeka. ale Biggles otočil nos letadla k jejímu širšímu konci, neboť měl naději, že tak doletí k moři, protože věděl, že čím bude blíže k moři, tím bude bezpečnější. A když se hned nato moře vyhouplo na obzoru,

vydechl Biggles s pocitem úlevy, ač byl od něho ještě dosti vzdálen. Stejnoměrný hukot motoru se změnil v přerývaný praskot, aby nakonec ztichl úplně. Vrtule sebou ještě naposled škubla a pak se zastavila.

Pilot se vyklonil za své budky a zkoumal řeku, aby si vybral nejlepší místo, které bylo v dohledu, na němž by provedl nevyhnutelné nouzové přistání: teď už se ozýval jenom lahodný bzukot *větru* ve výztužných drátech letadla. Pod ním bylo několik rovných říčních ramen, a Biggles si vyvolil to nejdelší, které bylo šťastnou náhodou také nejbliž k moři. Ve výši tří set metrů přeletěl pilot nad vesnicí domorodců, která byla postavena na jakýchsi chůdách v bahně řeky, a která, jak si pilot s uspokojením všiml, se zdála opuštěnou.

Koruny stromů se ani nepohnuly, a Biggles usoudil, že je jen docela slabý vítr a že jej nemusí brát v úvahu, a proto letadlo důvěřivě vyrovnal na střed řeky. Pak sklouzl nad velký peň stromu, který plul ve vodě, doufaje, že jich tam již více nebude. Letadlo se hrnulo pomalu bahnitou vodou až se zastavilo a začalo plout pomalu s proudem řeky. Pilot nemohl víc učinit, neměl ani možnosti, aby je dostal na břeh, takže když se rychle rozhlédl kolem sebe, odkvapil do kabiny.

Dawne ležel na podlaze na boku, tak jak jej Biggles před odletem opustil. Jeho tvář byla popelavá, ale oči měl otevřeny.

„Nevytahujte to,“ řekl Dawne klidně, když spatřil, jak se Bigglesovy oči krouť směrem k oštěpu v jeho zádech. „Bylo by hned po všem, kdybyste to udělal. Ostatně, bude již beztak brzy po všem,“ dodal Dawne, „ale dříve, než se odeberu na onen svět, přál bych si omluvit se vám, Bigglesworthe –“

„Netrapte se tím, Dawne,“ řekl mu Biggles jemně, svlékl si blůzu a složil ji pod hlavou zraněného muže. „Je mi

líto, že jsem nemohl doletět do Moresby, ale ti divoši mi prostřelili benzinovou nádržku.“

„Kde jsme nyní?“ otázal se Dawne.

„Na řece,“ odpověděl Biggles.

„Myslíte tu velikou řeku na východ od místa, kde jsem přistál!“ otázal se Dawne.

Biggles přikývl. V křovisku nedaleko nich začal bít zběsile buben.

„Tak vám bude docela dobře, jste-li tak blízko moře,“ pokračoval Dawne. „Zdejší vesnice jsou většinou pokojné.“

Pak bylo několik minut ticho, a pilot, který si dřepěl na podlahu, díval se soucitně na smrtelně zraněného muže.

„To je můj osud,“ zabručel trpce bývalý anglický pilot. „Chtěl jsem to dostat, když už jsem na tom měl ruce.“ Dawneyovy oči vyhledaly pytel se zlatým pískem, který ležel na podlaze. „Nikdy jsem neměl mnoho štěstí,“ dodal potom žalostně.

„Připouštím, je to kruté, zatraceně kruté,“ souhlasil Biggles, „ale vy jste nebezpečí přímo vyzýval, tím jak jste si počínal.“

„Nebylo jiné cesty,“ zabručel raněný muž. „Jakpak jste to poznal, že nebylo?“ otázal se ho Biggles zvědavě.

Dawneova tvář se zkřivila do strašidelného úšklebku.

„Poslyšte, povím vám to,“ řekl potom bývalý pilot. Vtom ho roztrásla křečovitá bolest, a z koutku úst mu vyhrkla krvavá bublinka.

„Nemluvte, jestli vám to škodí,“ řekl Biggles rychle.

„Povím vám to – chtěl bych raději, aby to dostal někdo jako vy – někdo z naší staré posádky – vy mi rozumíte, co míním. To mě dorazilo, když jsem byl vyhozen z vojny,“ pokračoval umírající muž vášnivě. „Nepadělal jsem ty šeky pro sebe. Byla v tom dívka – ale, co na tom záleží?“ Dawne se zamyslel a odmlčel a potom zase pokračoval. „Kelly našel první to zlato tam nahoře; řekl mi, že řečiště je plné zlatého písku. Prodal svůj nález britské společnosti na rýžování

zlata a ta vyklopila sto tisíc liber za velké hlubidlo. Dostal jsem u ní práci jako zástupce ředitele, ne proto, že bych tu práci znal, nýbrž proto, že tam nebylo nablízku jiného bělocha. Ředitelem společnosti byl Angus McReady. Ten znal svou práci, ale byl pořád opilý, aby se o ni tuze zajímal. Ostatní osazenstvo tvořili sluhové – skoro všichni přišli rovnou z pralesa. S počátku se zlato objevovalo, ale potom se zas náhle ztratilo. Nemohl jsem to pochopit, ale nedalo se od toho odejít; nebylo dosti peněz na zaplacení výloh. Po nějakém čase společnost sbalila své švestky a bylo po všem.“

„Dva roky nato, když jsem byl dole v Darwinu, setkal jsem se s jedním z těch mládenců, kteří s námi tehdy pracovali; ten podepsal pracovní smlouvu s jakýmsi zdejším cukrovarem. Mluvili jsme o tom zlatém dole, a ten muž mi řekl, jak každého dne ráno a večer oškraboval plechy. Zprvu jsem nemohl pochopit, co tím myslí, ale po nějakém čase jsem tomu přišel na kloub, co se tam vlastně přihodilo.“

Umírající muž se odmlčel. „Dejte mi cigaretu!“ zašeptal. „Měli bychom vyjít z letadla, kouříme-li, že ano?“ usmál se Dawne slabě. „Děkuji.“ Dawne chvilku bafal cigaretu, než zase promluvil.

„Je vám známo, jak se těží zlatonosné bahno, které potom klouže po rýžovacích deskách, aby se na nich zachytil zlatý písek? Vy to neznáte? No, to nic nedělá. Ty desky jsou vystaveny účinku roztoku rtuti, která má zlato na ně přichytit. Nuže, ten ubohý nevědomec z džungle nevěděl, oč tady jde. Myslel si, že ten stroj je jakýsi bůh, a proto oškraboval zlatý povlak z desek, aby byly čisté. Takové věci jsou domorodci schopni. Není tedy divu, že jsme nedolovali žádné zlato! Pokaždé totiž ten muž oškraboval desky a smyl s nich také hromádku zlata dolů do bahna. Nuže, tak to bylo, a já jsem věděl, kdybych se mohl vrátit k tomu dolu, že bych tam našel pořádné hromádky zlatého písku v tom bahně, který by bylo docela snadné vyrýžovat. Hlubidlo a spousta

rozličného nářadí byla zanechána na místě, protože nestálo za námahu, aby to bylo dopraveno nazpět.“

„Dorazil jsem do Moresby a tam jsem uvízl. Neodvažoval jsem se povědět někomu, co jsem objevil; od té společnosti bych nebyl dostal nic, protože by mi byli řekli, že jsem si toho měl zavčas všimnout, což bylo vlastně pravda. Ano, mým úkolem bylo, abych se zmocnil toho zlata sám, což by bylo dosti snadné, kdybych byl měl trochu peněz pro nosiče, ale já jsem je neměl. Potom jste se sem přibátolil vy, a to mi vnuklo nový plán. Znal jsem podrobně tamní planinu, na které jsem mohl přistát. Musel jsem použít první příležitosti, abych prozkoumal řízení letadla, které mi bylo nové, a proto jsem se potloukal kolem hotelu – abych vám poskytl příležitost, abyste se se mnou dal do řeči. Ale brzy jsem viděl, že mě nepoznáváte – a další už víte.“

Smrtelně raněný muž dýchal velmi ztěžka, a Bigglesovi bylo jasné, že nadchází konec. „Výborně, starouši, jen se nad tím netrapte; čert ať vezme to zlato!“ řekl Biggles soucitně a podíval se na šeredný oštěp v zádech Dawneyových.

„Kdybyste jej vytáhl – vykrvácím – za minutu – viděl jsem to už dřív,“ sípal umírající muž. „Ostatně, již to nebude dlouho trvat. Nuže – tak je to, to je celý můj příběh,“ pokračoval Dawne, „neměl jsem peníze – ani společníka – neměl jsem – nic. Ale dokázal jsem to. Bože!! Už se připozdívá – rychleji, než jsem si myslel – či –“

Biggles se podíval oknem kabiny ven na žhoucí polední slunce, ale neřekl nic. Několik minut bylo v kabině ticho. Zvenku se ozývalo pouze hluboké chrochtání krokodýla a vzdálené bubnování.

„Už se stmívá,“ řekl znovu umírající muž, „nemohl jsem jít sám – škoda – měl jsem jít – i s tím – zatracení divoši!“ řekl Dawne slabým hlasem, začal stenat a mást se na rozumu. „Vy jste ještě tady – Bigglesworthe – neopouštějte mě – v té temnotě!“

„Zajisté, hochu, jsem zde,“ řekl Biggles jaksi nemotorně.

„Nemohu vás vidět – postrašte ty divochy – jak se stmívá – jak se stmívá! Nemohu nic vidět... Nebudu moci letět dnes v noci – bylo by lépe, aby zapálili oheň – stoupám příliš rychle... Pavlíno –“

Poslední slova byla již pouhým šepotem, a hlava Dawneyova klesla bezvládně stranou.

Biggles povstal, přejel si rukou unaveně obličej a zadíval se nepřítomně oknem na řeku. Ihned si povšiml, že se letadlo zastavilo, neboť se zachytlo za převislé větve stromu blízko břehu. Biggles se vyšplhal na strop a právě se chystal, že se pokusí o vyproštění letadla, když mu do uší zalehl jakýsi vzdálený zvuk. Byl to neklamný hukot motorového člunu. Biggles chvíli pozorně naslouchal; člun se stále přibližoval.

Hned nato si začal pobroukávat v záhybu řeky, a Biggles zpozoroval, že k němu pluje Algy, guvernérův tajemník a dva domorodí policisté ve vládním člunu.

„To je štěstí, že jste se tady tak znenadání objevili,“ podotkl Biggles, když motorový člun přijel až k letadlu.

„Není to štěstí, ani náhoda,“ odvětil vládní úředník a usmál se. „Věděli jsme, kde jste, jakmile jste odletěl.“

Biggles se na úředníka vyjeveně podíval. „Jak to?“ odsekl nedůvěřivě.

„Poslyšte!“ řekl mu úředník a pozdvihl prst. Biggles naslouchal.

Tom-tom-tom-tom-tom-a-tom-tom-ozýval se pochmurný, neurvalý hlas bubnu z křoviska nedaleko nich, a potom se jako ozvěnou ve velké dálce ozvalo další bubnování, a pak zase další: tom-tom-tom-tom-tom-a-tom-tom-tom!

„To je divošský telegraf,“ řekl vládní úředník stručně. „Každý domorodec ve vzdálenosti jednoho sta kilometrů nyní ví, že jsme vás našli. Dawne je mrtev, že ano? Hm. Já

jsem si to myslel. Nevěděli jsme, kdo z vás to byl raněn, když jsme dostali tuto bubnovanou zprávu.“

„To mi připomíná, že sám musím poslat jakousi zprávu,“ řekl Biggles ledabyle.

„Zprávu! Komupak?“ otázal se Algy překvapeně.

„Své bance,“ odpověděl Biggles rozšafně. „Náhodou jsem si povšiml ve starých novinách, že akcie britské společnosti pro rýžování zlata na Nové Guineji klesly z jedné libry na jeden šilink. Vyskočí hned na padesát, doví-li se tato společnost to, co vím já!“

„Byla by to dobrá věc, kdybychom jich několik koupili,“ navrhl Algy.

„Na to jsem právě myslel,“ zubil se Biggles.

KAPITOLA OSMÁ

ORIENTÁLSKÁ LSTIVOST

Z pohodlné řidičské budky svého letadla vyhlížel Biggles klidně dolů na prosluněné vody Indického oceánu s výšky šesti set metrů, když uháněl na sever z Penanu do Rangunu, což je cesta dlouhá tisíc tři sta kilometrů.

Od jejich odletu z Nové Guineie uplynulo již čtrnáct dní. Letci si rozdělili svůj let na pohodlné úseky do Lomboku a do Surabaje, kterážto města proslula svými letišti, na kterých přistávali piloti, kteří létali rekordní lety do Austrálie a odtud do Batavie, konečné to stanice velké holandské společnosti, která podniká lety do holandské východní Indie. Odtud naši letci letěli dále do Singapuru, kde byli pohoštěni letkou britského královského námořního letectva, která je tam posádkou, kdežto letadlo bylo rychle opraveno vojenskými mechaniky. Potom letěli dále do Penanu. Po krátkém zdržení odletěli letci zrána do Rangunu, nejbližšího to letiště, kde se chtěli zastavit na cestě domů.

Na pravé straně, ve velké dálce se rozprostíralo mořské pobřeží zkadeřené palmovými stromy a omývané vlnobitím Malajského poloostrova, jehož temně zelené lesy se táhly daleko za ně. Po jejich levici byl oceán nekonečný rozlohou své modré vody, která sahala až k dalekému obzoru; ani vlnka nezčeřila jeho hladiny, aby letcům naznačila, že brzy nastane zběsilý var a kolotání vody. V nevelké vzdálenosti vpředu byly odlehlé přední hlídky, souostroví Mergui, ona dlouhá řada ostrovů které leží jako řetěz smaragdů zasazených do tyrkysové modři vody v délce přes šest set kilometrů podél západního pobřeží Malajského.

Celou hodinu se drželi letci pevně svého kursu, a na obzoru se stále vynořovaly nové svěží ostrovy, které jim

letěly v ústřety, kdežto jiné klouzaly dozadu. Na jednom takovém trošku větším ostrově byla zakotvena džunka na malé, skoro úplně uzavřené laguně. S mořské hladiny byla jistě mimo dohled lodí plujících okolo, ale ze vzduchu se její hladká, sírově žlutá plachta, blýskala jako pruh zlata uprostřed modři, která džunku obklopovala kolem dokola.

Po těch několik minut, co letěli nad ostrovem, si ji pilot zvědavě prohlížel; mohl spatřit, že posádka džunky stojí na břehu, a že se na ně dívá, a napolo jí záviděl její prostý život daleko od zmatků a povyku civilisace. Hned nato mu ostrov sklouzl z očí, a letadlo burácelo dál křišťálově čistým vzduchem. Když letoun přeletěl džunku, zbyla z jejího zjevu jen prchavá vzpomínka.

Bylo to asi čtvrt hodiny nato, když si Algy, který se najednou probudil ze svého snění, povšiml, že se pilot vyklání na jednu stranu z letadla a dívá se upřeně vpřed na cosi, co bylo dole pod nimi. Algy sledoval jeho pohled a bez velkých obtíží zjistil předmět pozornosti svého druha na průzračné mořské hladině. Zprvu se na to díval Algy bez zájmu, ale když to chvíli pozoroval, rozhostil se v jeho obličejí rozpačitý výraz, a letec si zastínil oči před slunečním žářem a jal se předmět dlouze a zkoumavě prohlížet. Pak se podíval nahoru a jeho zrak se setkal s zrakem pilotovým. Algy sraštil tázavě obočí a obrátil palec dolů a jaksi se ušklíbl. Ihned nato zmlkl hukot motoru, letadlo Vandal se zakymácelo a začalo se snášet dlouhým klouzavým letem dolů, směrem k tomu předmětu, který se vznášel na vodní hladině. Zdálo se, že je nyní zcela nehybný, ačkoli Algy si byl skoro jist, že spatřil, jak se předmět pohnul právě v té chvíli, co pilot přiškrtil motor; a opravdu zdálo se skoro, jako by se ten předmět pozdvihl nad vodu a zamával na ně!

Letadlo se pomalu snášelo dolů, a ta věc se ještě pořád nepohybovala, ale ve výši šedesáti metrů nad mořem již nebylo pochyb o tom, co to je. Bylo to opravdu lidské tělo,

ktelé ploválo na vodě; sotva tomu mohli uvěřit. Biggles přeletěl velmi nízko nad tím tělem, aby si to opravdu zjistil. Potom se stočil dokola ve strmé zatáčce a vyrovnal letadlo; zlehka se snesl na vodu a přistál s letadlem ve vzdálenosti asi třiceti metrů od plovoucího těla.

Algy vběhl do zadní části kabiny a otevřel dokořán její dveře, když přijeli až k tomu tělu.

„Bud’ opatrný!“ napomínal Biggles Laceye, když dorazili k vratkému voru, na němž ležel jakýsi muž. „Mohl by se potopit, kdybychom ten vor převrhli. Bože! Ubohý brach, v jaké se octl bryndě!“ zabručel Biggles soucitně, když si povšiml kůže nahého muže, která byla samý puchýř vlivem slunečního žáru. „Počínej si opatrně – dobrá – vyndej ten koňak z mého kufříku, Smythe, a dělej rychle; ten člověk je skoro hotov.“

Letci uložili muže, který byl v bezvědomí, opatrně na podlahu kabiny.

Algy náhle vyhrkl: „To je Číňan!“

Biggles na chvilku ustal ve své práci s odšroubováním zátky s konve s olejem, aby se udiveně podíval na toho muže. „Máš pravdu, je to Číňan,“ řekl Biggles.

„Nuže, na tom se nedá nic měnit, to jsme mohli čekat; já mu naleju trochu oleje na ramena, a ty mu nalej do úst trochu koňaku – pomalu, nepřevracej tak tu láhev, jinak se zalkne – to postačí, už nabývá vědomí. Nyní – mu podej sklenici vody!“

Muž, který byl dosud v bezvědomí, sebou pohnul a podíval se bezlesklýma očima nahoru na tři tváře letců, kteří se nad ním skláněli.

„Napij se!“ vybídl Biggles Číňana, podal mu sklenici vody a nadzdvihl hlavu.

Číňan uchopil dychtivě sklenici a vlil její obsah do svého vyprahlého hrdla.

„To ti prozatím postačí!“ podotkl pilot a vzal mu sklenici z rukou.

„Děkuji!“ vyhrkl zachráněný muž.

Biggles sraštil obočí. „Mlufiš englicky?“ vyzvídal na něm. „Ne takhle!“ odpověděl mu vyčerpaný muž kultivovaným hlasem a s pitvorným, úsměvem.

Algy se podíval udiveně a vesele na svého druha, ale Číňan zachytil jeho pohled. „Byl jsem na universitě v Oxfordu,“ vysvětloval letcům.

„Povídali, že mu hráli,“ odpověděl Biggles příkře. „No, ale upokoj se na minutu, a potom se opět dáme do řeči.“

Brzy nato se zachráněný Číňan posadil tak, že se opřel zády o stěnu trupu, a byl oblečen do Laceyova županu. „Čí je to loď?“ otázal se Číňan zvědavě a rozhlédl se dokola.

„To není loď, to je aeroplán,“ odpověděl Biggles.

„Ach ovšem. Vzdával jsem se už veškeré naděje, že se dostanu se svým vorem do bezpečí, když vtom jsem uzřel, jak nade mnou letíte. Myslím, že jsem potom omdlel. Kampak letíte?“

„Do Rangu. “

„A musím s vámi do Rangu?“

„Mám obavy, že ano,“ řekl Biggles.

Číňan chvíli uvažoval a potom řekl: „Neletíte náhodou nějaký rekordní let?“

„Nikoli,“ odpověděl Biggles s úsměvem, „my se tady jenom tlučeme směrem k domovu, to je všechno.“

„Rozumím,“ řekl Číňan a zase se zamyslel. „Rád bych věděl –“ pokračoval pak váhavě, „zda by to bylo ode mne přílišné, kdybych vás požádal, abyste mě co nejrychleji vysadili někde na břeh. Kdybyste se uvolili dopravit mě do Penanu, tím lépe. Nemyslete si, prosím, že jsem smělý, ale jsem ochoten odměnit se vám za všechno nepohodlí nebo změnu vašeho plánu, jestli připadá v úvahu.“

Biggles zavrtěl hlavou. „My to nemůžeme dělat,“ řekl pak, „to je tuze daleká cesta a stálo by to jenom na palivu hodně peněz.“

„Já mám trochu peněz,“ podotkl zachráněný muž klidně. „Jde-li tady pouze o peníze –“

„A jak jste se dostal do této bryndy?“ přerušil ho Biggles. „Li Chi!“ odpověděl Číňan stručně, tak jako by to úplně postačilo pro vysvětlení jeho případu.

„Copak to má společného s vámi?“ zvolal Biggles překvapeně. „Myslíl jsem, že Li Chi je jakýsi druh ovoce; něco podobného jsem jedl v Singapuru.“

„To je pravda,“ souhlasil Číňan, „ale jste patrně cizinec v těchto končinách, jinak byste věděl, že je to také výlupek nejhoršího charakteru, který se kdy plavil po zdejších mořích, námořní pirát, podloudník a zloděj. Potopil mou loď a vhodil mě do moře žralokům – jak myslel.“

„Je to tedy patrně gentleman, kterému je radno se vyhnout,“ podotkl Biggles. „On tedy neprohání svou džunku se žlutou plachtou jen tak nazdařbůh, že ne?“

Číňan se zarazil. „Vy jste spatřil takovou loď?“ otázal se dychtivě.

„Ano, přeletěli jsme ji asi před čtvrt hodinou; kotvila na laguně, na onom dlouhém ostrově, asi ve vzdálenosti čtyřiceti kilometrů odtud směrem na jih.“

„To je ostrov Raffa; to je on!“ procedil Číňan mezi zuby a zatínal střídavě pěsti. „Dovolte, abych vám to pověděl,“ pokračoval Číňan chvatně. „Já se jmenuji Hoi Sin, a můj otec je bohatý člověk; je obchodník v Šanghaji. Plavil jsem se do Indie s cenným nákladem zboží na jedné ze svých lodí, když jsem potkal nepřítele. Podnikl útok na mou loď a potopil ji, když jsme odešli pro čerstvou vodu na ostrov. Mnozí z mých lidí byli na břehu, ale já jsem byl zajat a vhozen do vody s pirátské lodi, která vyplula na širé moře. Měli mě napřed usmrtit,“ dodal Číňan s podivným smíchem.

„A co mi navrhuje, abych udělal?“ otázal se ho Biggles sympaticky.

„Vezmete-li mě do Rangun, nemohu nic podniknout,“ pokračoval Číňan chvatně, „protože by se ten pirát zatím

skryl mezi stovkami ostrovů, které jsou mezi námi a Filipínami, jak to vždycky dělává, a kde bychom ho nemohli najít. Kdybyste dovolil, najal bych si váš aeroplán na den nebo na dva a přelstil bych ho. Nezáleží na tom, co to bude stát, jen když dopadnu toho ničemu; tři tisíce – pět tisíc dolarů, to nerozhoduje.“

Biggles začal v duchu rychle počítat a projevil svůj souhlas. „To se mi úplně zamlouvá, ale nebudete mi zazlívát, řeknu-li vám, že v této chvíli nevypadáte zvlášť zámožně.“

Číňan se lehce začervenál. „To chápu,“ řekl ihned. „Já vím, že jistě vypadám jako nějaký žebrák, ale není tomu tak ve skutečnosti. Především musím dostat oblek a peníze. Vezměte mě tedy do Penanu, kde mě můj strýc poskytne vše, co budu potřebovat, a já vám zaplatím napřed. Potom vás již jen budu žádat, abyste dopravili mne a mé muže na druhý konec ostrova, kde kotví džunka toho piráta. Zbytek můžete přenechat mně. V mé zemi máme zvláštní způsob, jak zacházet s takovými lupiči.“

„Ano, rozumím,“ řekl Biggles suše. „Kolik mužů máte?“

„Myslím, že čtrnáct nebo patnáct.“

„Dopravili bychom je tam na třikrát,“ řekl Biggles a obrátil se k Algymu. „To by netrvalo dlouho; vzdálenost mezi oběma ostrovy není velká. Můžeme se také střídát v odpočinku, zatím jeden z nás poletí s nákladem.“

Za pět minut nato byli už letci vysoko ve vzduchu a letěli nazpět do Penanu.

„Jsem nucen vás požádat, abyste mému strýci doručili tuto zprávu,“ řekl Číňan omluvme, když po přistání zajížděli do přístavu. „Nemohu přece na břeh takhle, jak vypadám.“

„Nikoli, to nemůžete,“ souhlasil Biggles. „Naškrábněte tu zprávu a já ji vezmu vašemu strýci. Algy, ty se zatím postarej, aby byly naplněny nádržky, než se vrátím; bude

lépe, vezmeme-li s sebou několik náhradních konví benzínu do letadla, bude-li to možné. Já se nezdržím dlouho.“

Biggles se vrátil za hodinu a přinesl nejen šaty a dva těžké kanafasové pytle, nýbrž přivedl i Hoi Sina, který trval na tom, že chce spatřit svého nešťastného synovce.

V rychlé čínštině vysvětlil Hoi Sin, co se mu přihodilo, a potom vysázel Bigglesovi částku peněz, která byla dohodnuta za nájem letadla.

„No tak tedy odletíme,“ řekl Biggles potom, „máme ještě trochu práce před sebou.“

Starý Číňan odběhl na břeh a naši letci se znovu vypravili na místo, kde se přihodilo Hoi Sinovi jeho neštěstí. Na své cestě přeletěli nad džunkou se žlutými plachtami a Číňan se na ni díval chladnokrevně nepřátelskýma očima. Pak je vedl k malému ostrůvku na obzoru, kde je požádal, aby přistáli v jakémsi chráněném zálivu, který jim poskytne možnost bezpečného přistání. Když vjeli do zátoky, nebylo ani potuchy po posádce Hoi Sinově, ale když se ozvalo zvláštní zahvízdnutí Číňana, který stál oděn v modrém hedvábném kimonu na nápadném místě v zadní budce letadla, bylo hned slyšet jakési hlasy, které se ozývaly z nedaleké džungle.

Hned nato se vyřítila ze svého úkrytu řada mužů, kteří ukazovali na letadlo, volali na sebe a potom se se zřejmou radostí rozběhli dolů na pobřeží. Biggles si je prohlížel po očku s jakousi nechutí, neboť ještě nikdy neviděl lidi, kteří by více páchli než tito Číňané. Ze čtrnácti lidí, kteří se brodili vodou k letadlu, byli skoro všichni Číňané, ale byli tam také dva malajští Dajaci, kteří byli ozbrojeni nevyhnutelnými *krisy*²¹, a pak jeden černoch. Biggles se díval několik minut na tento výjev a nebyl s to porozumět jedinému slovu z toho rozhovoru, ale byl s to sledovat

²¹ Malajská dýka

dramatické vysvětlení Hoi Sinovo podle jeho opakujících se posunků. Povšiml si očí Číňanů vykulených údivem, když jim Hoi Sin popisoval, jak byl zachráněn na moři, a pak pochybovačné váhavosti těch mužů, když jim bylo řečeno, že budou dopraveni na druhý ostrov letadlem, a konečně jejich prudkého oddychování, když Hoi Sin vysvětloval důvod zákroku.

Biggles upozornil Číňana na slunce, které již zapadlo za obzor, a tak bylo prvních šest cestujících rychle umístěno v kabině letadla. Biggles přenechal své letadlo Laceyovi a odešel se Smythem na břeh, aby tam vyčkal návratu svého letadla. Bylo třeba tří letů, ale k večeru byli Hoi Sin a jeho posádka bezpečně dopraveni na druhý ostrůvek, a Biggles přál šťastnou cestu svému prvnímu a jedinému orientálnímu zákazníkovi.

„Nebudu vám moci být dosti vděčen za to, co jste pro mě dnes udělal,“ řekl Hoi Sin zdvořile. „Mohl bych vás a vašeho přítele požádat, abyste přijali tohle –“ a Hoi Sin podal pilotovi malinký balíček, který byl zapečetěn. „Nikdy nepochopíte, jak velmi jsem vám zavázán díky,“ pokračoval Hoi Sin, „ale musím vás požádat, abyste tento dárek nerozbalovali až v Rangun. Sbohem!“

Biggles vstrčil balíček do kapsy a tiše se díval za odcházející postavou Číňana. „To je podivná zátoka,“ podotkl potom. „Nuže, vysaďme teď letadlo přes noc na břeh,“ dodal Biggles změněným hlasem, „a odletíme do Rangun zítř ráno.“

Právě před svítáním se Biggles probudil vzdáleným rachotem střelby.

„Copak má znamenat ten povyk?“ zabručel ospale Algy v noční temnotě.

„Vypadá to, jako by Li Chi byl vyrušen ze svého libého spánku,“ řekl Biggles ospale.

„To mu patří,“ zavrčel Algy filosoficky a znovu upadl v dřímoty.

Dva dni poté seděl Biggles na verandě hotelu Mandalay v Ranguně ve stínu palm a načrtl si plán dalšího úseku svého letu, kterým měla být Kalkuta. Vedle něho si pohodlně hověl Algy v nedlouhém křesle z cukrové třtiny a četl místní noviny. Biggles se náhodou podíval nahoru a povšiml si, že v Laceyově tváři se rozhostil tak podivný výraz, že se bezděčně k němu naklonil, aby se podíval, co ho tak znepokojilo.

Div nezkoprněl ve svém křesle, když jeho zrak padl na nadpis článku na první straně vysázený tučnými typy. Byla tam jen dvě slova: LI CHI a Biggles se s velkým zájmem dal do čtení:

„Bezdrátovou zprávou, kterou jsem právě dostali ze Singapuru, byla nám odhalena námořní záhada, která jistě patří k nejúžasnějším záhadám posledních let. Jak již bylo uveřejněno v těchto novinách před několika dny, byly nedávno úřady zpraveny o pobytu pověstného námořního piráta Li Chiho, o kterém bylo známo, že se plaví do Indie s nákladem opia. Tato zpráva byla dodána kapitánem Hoi Sinem, jehož džunka s nápadně žlutými plachtami bývá častou návštěvou v tomto přístavu.

Budiž připomenuto, že kapitán Hoi Sin byl kdysi společníkem piráta Li Chiho, ale že se rozešli pro nějaké neshody a že potom se mu dostalo od anglické vlády amnestie jako odměny za rozličné služby.

V důsledku této zprávy byl kapitán Starkey na vládní šalupě *Cormorant*²² s to zastoupit pirátovi Li Chimu cestu, a po krátké bitvě se mu podařilo polapit Číňana i s džunkou. Kapitán Starkey podal hlášení, že mnoho mužů z posádky Li Chiho odplulo v posledním okamžiku v malém člunu, a že se jim podařilo doplout k ostrovu, kde se uschovali v husté

²² Kormoran

džungli, takže nestálo za to, aby byli pronásledováni. Kapitán Starkey zabavil podloudně dopravované zboží a vzal pirátskou džunku do vleku, ale brzy potom se loď potopila v hluboké vodě v důsledku poškození, které utrpěla.

Téže noci, když byl Li Chi veden v doprovodu námořníků do kabiny kapitána Starkeye, aby tam byl vyslechnut, skočil pirát přes palubu do moře, patrně aby dal přednost smrti před nevyhnutelným vězením. Šalupa byla ihned zastavena a moře prozkoumáno, ale protože pirát nemohl být nalezen, mysliło se, že se utopil, nebo že se stal kořistí žraloků, kteří zamořují tamní vody.“

„Včera připlul kapitán anglického parníku *Pacific*²³ Dupree k ostrovu Rafa pro čerstvou vodu. Hlásil bezdrátovou telegrafií do Singapur, že kapitán Hoi Sin a celá jeho posádka byli povražděni a že jejich mrtvoly leží na pobřeží ostrova. Pozdější zpráva, že džunka zavražděného kapitána Hoi Sina, kterou lze snadno poznat podle jejích žlutých plachet, byla spatřena, kterák pluje za příznivého větru na severozápad, tak jako by směřovala do některého indického přístavu.

Zdálo by se, že jakýmsi nevysvětlitelným způsobem se posádce piráta Li Chiho podařilo přeplout na ostrov Rafa, kde se jí podařilo přemoci kapitána Hoi Sina i s posádkou a ukořistit jeho loď. Úřady nejsou ochotny uvěřit této domněnce, neboť poukazují na to, že kdyby byla správná, musely by čluny, jimiž se posádka Li Chiho přepravila na ostrůvek, být ještě na ostrově, kdežto kapitán Dupree udává zcela určitě, že nenalezl ani jediného člunu. Dále se úřady nemohou smířit s tím, že džunka se dala směrem do Indie, tak jako by piráti byli pořád ještě vlastníky svého nezákonného nákladu, který, jak již bylo udáno, jim byl

²³ Tichý oceán

zabaven kapitánem Starkeyem. Je skoro nemožné, aby jim byla dodána nová zásilka opia.“

Biggles se podíval nahoru a zhluboka vydechl, když se jeho zrak setkal s Laceyovým. „To mi připomíná –“ řekl Biggles stísňeným hlasem a navlhčil si rty. Pak si sáhl do kapsy a vytáhl odtud malinký zapečetěný balíček. Netrpělivě jej roztrhl. Dvě nádherné perly se mu skutálely na dlaň z proužku papírku. Na tom papírku bylo úhledným rukopisem napsáno: „Malá památka na mou vděčnost. Li Chi.“

„Copak myslíš, že bylo v té krabici, kterou jsme dopravovali z Penanu?“ otázal se Biggles Lacey.

„Já ti dám dvě hádanky,“ zubil se Algy.

„Já vím, že čím dříve budeme pryč z tohoto místa, tím budu šťastnější,“ podotkl Biggles zlostně.

KAPITOLA DEVÁTÁ

PŘISTÁNÍ V PRALESE

Biggles se podíval uznale na modř oblohy, když se rozjel se svým letadlem do vhodného postavení k odletu venku za přístavem v Rangunu, aby provedl další „skok“ svého letu, který ho, jak doufal, dopraví až do Kalkuty, při čemž by mohl Akjab sloužit za přechodné či nouzové letiště, kdyby toho bylo třeba.

„Myslím, že bychom se měli odvážit toho krátkého příčného letu,“ řekl Biggles důvěrně Laceyovi, při čemž narážel na předchozí rozmluvu, zda by měli následovat pobřeží Zadní Indie nebo přeletět Burmu v té části, kde bludná řeka Irrawaddy se rozleje ve sto ústí a v bažiny zamořené pijavkami, a kde nejednoho britského letce na dálkovém letu potkala smrt. To byla nesporně zlá skutečnost, kterou nesměli letci přehlížet.

„Pokusíme se o štěstí,“ odpověděl Algy filosoficky, „ale já se docela rád přiznám, že nebudu spokojen dříve, dokud zas nepřeletíme na mořské pobřeží. Kdybychom v té krajině museli nouzově přistát, je po nás veta; tam právě se ten ubohý Hook –“

„Výborně – já znám dobře ten případ,“ odpověděl Biggles stručně. „Kdyby nebylo tak znamenité počasí, neodvážil bych se toho,“ dodal potom a otevřel škrticí klapku.

Rytmický bzukot motoru se změnil ve vyzývavý řev, a letoun se rozjel prudce po jiskřící vodě zálivu Martabanského v mračnu vodní pršky; potom pilot přitáhl řídicí páku k sobě, a zčeřená vodní stopa za letadlem opadla vzad; letoun Vandal se vznesl půvabně k tropické obloze,

stočil se na bok při sešlápnutí nožní řídicí páky, až střelka kompasu ukazovala na severovýchod.

Biggles se vyklonil na stranu ze své řidičské budky a zkoumal zemi pod sebou, kde se vinul tucet vodních toků jako ledabyle pohozené předeno tenkých stříbrných stuh napříč přes nezbytná rýžová pole. Ale obdělaná pole ustoupila krajině, a hned nato se již letadlo Vandal vznášelo nad tmavě zelenou džunglí a rozlehlými oblastmi bambusových a kořenovníkovvch bažin.

Po nějakou dobu nikdo z letců v letadle nepromluvil protože upadli do jakéhosi stavu, který lze popsat jako „poloviční ztrnulost, ale úplnou bdělost,“ což je pocit ostražitého odpočinku, který je tak dobře znám pilotům dálkových letů.

Biggles, který se díval upřeně a zamyšleně vpřed, si náhle odsunul letecké brýle na čelo a vyklonil se daleko ze svého sedadla, aby měl vpřed jasnější výhled, v kterém mu zabráňovalo ochranné sklo; vrásky mu zbrázdily čelo. Algy sledoval Bigglesův pohled a stáhl koutky rtů s výrazem mrzutosti v obličeji.

Předmět jejich pozornosti by nebyl hned patrný chodci dole na zemi, a nikdo kromě snad námořníka nebo letce by si ho nebyl povšiml. Vrcholky horského hřebene zvaného Arakan Yoma, který se táhl ve směru jejich letu, nebyly teď již tak výrazně jasné jako ještě před několika vteřinami; to bylo všecko. Za pět minut nato jim ty hory zmizely zcela z dohledu, ačkoli se k nim letci znatelně blížili.

Pilot otevřel naplno škrtkící klapku a začal stoupat, aby nabyl větší výšky a aby se tak dostal nad mlhu, do které, jak se jim zdálo, teď uháněli. Vroucně si přál, aby se z ní nevyvinula neprůhledná bílá mlha, které jsou tak zákeřné pro lety do vnitrozemí Indie. Biggles povstal se sedadla a ohlédl se dozadu nad ocas letadla, ale tím směrem nebylo možno uhnout, neboť tamní stav ovzduší byl ještě horší. Pilot pokrčil resignovaně rameny, když krajina pod nimi

byla pomalu smazána s povrchu země vlnícími se mračny vodních par. Biggles tím nebyl nijak zvlášť znepokojen, protože už urazili přinejmenším půl cesty směrem k mořskému pobřeží na druhé straně poloostrova, kde se nad teplými vodami indického oceánu tyto mlhy zcela určitě ztratí. Prozatím byli letci nad mlhou a nepociťovali žádných potíží s udržováním původního kursu.

Neměli se konečně čeho bát, leda snad nepravděpodobné nehody, která by je mohla postihnout tím, že by jim vynechal motor.

Pět minut nato se motor náhle zastavil, aniž předtím na výstrahu aspoň vyprskl.

Pilot u řídicí páky neprozradil ani nejmenším pohybem, že tohle vynechání motoru za tak nepříznivých povětrnostních podmínek může skončit hodně špatně. Nos letadla poklesl, když Biggles postrčil řídicí páku vpřed do klouzavého letu směrem k neviditelné zemi pod nimi. A potom tak rychle, jak se motor zastavil, se zase probudil k životu!

Biggles se podíval na svého spoléčníka, a rty se mu zformovaly do tichého slova magneto. Algy přikývl, neboť věděl náramně dobře, že při vadném magnetu je jejich další let úplně v rukou božích. Takové magneto může vydržet, až přiletí na pobřeží, ovšem také vydržet nemusí; vadné magneto může natropit podivné neplechy. A letci nebyli dlouho na pochybách. Dvakrát jim motor zase vynechal a po každé opět zabral. Pak nastala krátká přestávka, a motor zhasl po třetí a naposledy; vrtule se přestala točit! Pilot se ponořil tak strmě, jak jen mohl, a držel plynovou páčku stále vpředu, neboť měl chabou naději, že by se motor zase rozeběhl, ale nadarmo. V nejbližším okamžiku byli naši letci zase zavaleni rouškou husté mlhy!

Biggles přitáhl řídicí páku nazad, takže klouzali při takovém úhlu, že se skoro mohli propadnout, měl oči upřeny na výškoměr a očekával nevyhnutelný náraz; dva tisíce

jedno sto – tisíc osm set – tisíc dvě stě – šest set metrů, ručička výškoměru lezla neustále a neúprosně a pořád ještě je obklopovala hustá, šedivá, chladná mlha. Ticho příšerné.

„Řekni Smythovi, aby nevyskakoval!“ řekl pilot chladně a Lacey s odhodlanou tvářív vstrčil hlavu do kabiny a sdělil tento příkaz dále mechanikovi, který si už s rozšafností zkušeného letce přitáhl kolena k bradě a složil ruce na obličej v předtuše nadcházejícího nárazu. Ve výši sto padesáti metrů podle výškoměru se pod tou mlhou začal náhle rýsovat jakýsi nejasný tmavý předmět; za vteřinu nato bylo již možno spatřit zemi. „Prales!“ řekl Biggles stručně.

„Ano – nikoli – voda!“ zvolal Algy a povstal napolo ze svého sedadla. Pilot se s letadlem rychle otočil, až Algy skoro vyletěl a umínil si, že za žádnou cenu nesmí ztratit s očív to malé jezero, které pro ně značí spásu.

Několik dalších vteřin kroužil pilot v sevřené zatáčce tvaru písmene S, mírně sklouzl po křídle a potom se klidně snesl na hladký povrch vodní plochy, a letadlo skončilo svůj dojezd ve vzdálenosti deseti metrů od tmavého pruhu kořenovníků.

Chvilku nikdo z letců vůbec nepromluvil. Pak si Biggles odsunul letecké brýle na čelo a přešel si unaveně rukou obličej. „Zdá se, že dnes máme šťastný den,“ podotkl stručně. Algy přikývl.

„Máš pravdu,“ připustil Algy mdle. „Nerad bych tenhle strach zažil ještě jednou. Bylo by zajímavé vědět, kde to vlastně jsme,“ dodal, jako by si na to dodatečně vzpomněl.

„To bych řekl,“ odpověděl Biggles, „ale domnívám se, že je nám tady dole lépe, než by nám bylo nahoře. Můžeme zde alespoň zůstat tak dlouho, dokud se mlhy nezdvihnou; je tady nadbytek místa, abychom zase mohli odletět, až to půjde. Haló! Unáší nás vodní proud. Pokus se někde zachytit, abychom se zastavili, dokud se Smythem neopravím to magneto.“

Za několik minut nato ustal Algy v práci, aby se podíval na místo, kam byli zahánáni vodním proudem – byl to druhý pruh stavené vody a na obou březích rostly kořenovníky a hloučky mipasových palem, které mají rády vodu a které se skoro nad jejich hlavami setkávaly. Nedalo se vůbec hovořit o tom, že by mohli vystoupit na břeh, i kdyby se na něj mohli dostat, protože půda na obou stranách byla zaplavena kam až mohli dohlédnout, a poseta kmeny zahánvajících stromů. Brčálově zelený mech přilnul ke kořenům a spousta šedivých lišejníků visela dolů se stromů.

„Nespadni tam!“ varoval Biggles Laceye, který se pokoušel zachytit převislou větev, „tam jsou jistě krokodili a podobné nestvůry,“ dodal Biggles a ukázal na velkého vodního hada, který se plazil podél jednoho stromu, jenž byl zpola ponořen do vody a ke kterému se blížili.

„Ještě nás to pořád unáší,“ podotkl Algy.

„To nic nevadí,“ odpověděl Biggles, „nedostaneme se nijak daleko při takové rychlosti a můžeme se zase vrátit, jakmile bude magneto v pořádku.“

Než byla vada na magnetu opravena, bylo však pozdě odpoledne. Motor se zase rozběhl naplno. Mlhy se odvalily tak náhle, jak se objevily, a naši letci se bez nejmenší obavy rozjeli nazpět ramenem jezera, kterým byli po několik hodin unášeni dolů po proudu. „Stát!“

Byl to Algy, jenž promluvil, povstav na svém sedadle a rozhlédnuv se po břehu se zvědavým výrazem v obličeji.

„Mýlíme se,“ pokračoval Algy podivně rozpačitým hlasem, „touhle cestou se nedostaneme nazpět.“

„Jsi si tím jist?“ zeptal se ho Biggles, jehož se zmocnil jakýsi bezútěšný pocit strachu.

„Ano! Přejeli jsme předtím kolem toho uschlého pně stromu, na němž rostla ta orchidea. Měli jsme se dát tamhle tím úzkým ohybem. Vraťme se!“

Letadlo bylo tedy otočeno a letci ujížděli pomalu nazpět správným směrem. Dorazili k rozvodí, o němž Algy mluvil, ale za několik minut dospěli k jinému trojitému rozvodí, a aby jejich zmatek byl zvýšen, bylo tam ještě na každé straně několik vodních ramen.

„Tohle nemám rád,“ zabručel Biggles mrzutě. „Měli jsme se dívat, kam to plujeme. Ale myslím, že tohle je to rameno.“

Letci se rozjeli do jiného vodního ramene a ujížděli ze strachu rychleji, ale rameno se zužovalo tak, že se křídla jejich letadla skoro dotýkala ztemnělých stromů na obou stranách vody, a poznali tudíž, že se opět mylí. Letci beze slova obrátili letadlo a skoro hned nato se ocitli před nepřehlednou směsicí vodních ramen a přítoků. Zkrácený kmen stromu, který byl zpola ve vodě ponořen, jim pak nadobro zabránil v dalším postupu v tomto vodním ramenu, kterým se dali.

„Zabloudili jsme,“ podotkl Biggles chladně a vypjal motor, „my jsme nadobro zabloudili! A jak to vypadá, zůstaneme tady také přes noc,“ dodal ještě a ukázal na slunce, které už zapadalo za obzor v rudé záplavě světla a vrhalo nachovou záři na černé vody bažiny.

„Lépe bychom udělali, kdybychom tu rozbili stan,“ navrhl Algy, sáhl po převíslé větvi stromu a přitáhl letadlo ku břehu, který na tom místě skýtal dobrou oporu pro jejich nohy, jak se jim zdálo. „Mohli bychom vyhledat lagunu tak, že bychom odtud prošli džunglí,“ navrhl Lacey.

„A tak, že bychom nenašli zpáteční cestu k svému letadlu. Ani mě to nenapadne,“ prohlásil Biggles zlostně. „Rozděláme oheň a budeme jej udržovat po celou noc, abychom měli nějakou ochranu proti moskytům; vezměte na břeh konev benzinu a také kufry, abychom měli na čem sedět.“

Tma nastala s tropickou náhlostí a zastihla naše letce, jak dřepí pospolu u táborového ohně na malé lesní mýtině ve vzdálenosti patnácti či šestnácti metrů od letadla. Půda byla měkká a prohýbala se při chůzi pod jejích nohama, ale bylo to nejlepší místo, které mohli najít. Bylo prosté jakéhokoli podrostu a trávy, a sukovité kmeny okolních kořenovníků, které se zdánlivě kroutily v plápolající záři ohně, nabývaly podoby jakýchsi podivných živoucích tvorů a vrhaly dlouhé, klikaté stíny na lesní mýtinu.

Tajuplné zvuky, mezi nimiž mohli letci pouze rozeznat přítlumené chrochtání aligátora, ozývaly se z inkoustově černé tmy venku za poloměrem ohňové záře; cosi těžkého se vleklo bahnem u okraje vody.

„Tohle místo mi nahání husí kůže,“ zabručel Algy potichu. „Nasbírejme ještě trochu dřeva a rozdělíme větší oheň.“ Algy povstal a sáhl po suché převísle větvi stromu. Ta se s praskotem ulomila a s ní se utrousila celá řada malých živoucích věcíček na zem pod stromem kolem nich. Tito malí tvorečkové se štrachali pryč, při čemž tropili slabounký šustot mezi suchými listy stromu. Biggles a Smyth skočili na nohy.

„Ty blázne, podívej se, co to tropíš!“ vyjel si Biggles na Laceye podrážděným hlasem a sáhl po spadlé větvi, aby ji zatáhl do ohně, ale uskočil stranou a ulekaně vykřikl:

„Podívej se na tohle!“ vyhrkl Biggles rozčileně a ukázal na nabubřelou stonožku, dlouhou aspoň třicet centimetrů, která se vybatolila z kůry stromu. Biggles se zasmál jakýmsi neveselým smíchem. „Nechme to tady na pokoji,“ řekl potom a sedl si opět k ohni.

Letci kouřili nějakou dobu mlčky cigarety. Velký netopýr, mlčenlivý jako stín zakroužil jednou dokola kolem mýtiny a potom zmizel ve tmě noci, odkud přiletěl.

„Copak je to?“ vyhrkl Algy náhle.

Biggles sledoval jeho vystrčený prst až na místo, kde žhnuly kalně červené zřítelnice jakéhosi zvířete venku za okruhem ohňové záře.

„Myslím, že je to hroch!“ odpověděl Biggles stručně. K první dvojici očí se hned nato přidružila druhá a pak další. Tu a tam se začaly objevovat menší dvojice nehybných světélek, která byla upřena do ohně. Zanedlouho se ocitli letci ve středu mlčenlivých pozorovatelů.

Algy skočil na nohy, uchopil doutnající oharek z ohně a mrštil jím s pronikavým výkřikem ve velikém oblouku do kruhu zvířat. Všechna světýlka ihned zhasla, tak jako by někdo vypjal ústřední vypínač elektrických žárovek. Algy se zasmál pronikavým falsetovým smíchem a zabručel: „Proklaté svinstvo!“ Potom si zase sedl k ohni. Světýlka hned nato znovu zasvitla! Byly to malé oči, velké oči, žluté, zelené, červené, mlčenlivé oči, které se ani nepohnuly ani nezamrkaly. Biggles náhle povstal. „Jdu si pro pistoli,“ řekl stroze, „uvidíme, co tady spraví jeden či dva výstřely.“

„Půjdu s tebou,“ řekl Algy rychle.

Smyth také povstal a bez jediného slova se ubírali všichni tři k místu, kde byl zakotven jejich letoun. Così těžkého lezlo po zemi v noční tmě a celé hejno krabů na tenkých chůdovitých nožkách se před nimi štrachalo do vody, když dorazili na břeh.

Biggles zdvihl nohu, aby stoupl na můstek letadla, ale uskočil stranou s pronikavým výkřikem úleku.

„Copak je to?“ zabručel hlasem, který chtěl být za každou cenu klidný.

Algy nakoukl dopředu. V šedé záři ohně mohl spatřit velký černý předmět, který dřepěl právě za pilotní budkou. Ten předmět se pohyboval velice, převelice pomalu, klikatým, klouzavým pohybem.

Algy rychle uhnul a sevřel Bigglesovo rámě. „Je to had!“ řekl chraptivým, tichým hlasem. „A jakých rozměrů!“

Letci zůstali chvíli na místě a dívali se vyjeveně a váhavě na hada. „Pojďme zase nazpět k ohni!“ vyhrkl Biggles.

„Náš zatracený oheň bude brzy ten tam, jestli s ním něco neuděláme,“ podotkl Algy. „Podívejme se, zdali by tyhle listy hořely – ach!“ Algy div nevykřikl, když ho velká noční můra udeřila do obličeje, kroužíc ve svém bludném letu po lesní mýtině.

„Proklaté místo!“ zvolal Algy podrážděně a začal shrnovat nohama napadané listí na hromadu. Potom ustal, shýbl se k zemi a otázel se stísnným hlasem: „Biggles, copak je to u sta hromů?“

Pilot škrtl sirkou a přidržel ji blízko u země. „To jsou pijavice!“ řekl nezřetelně, „miliony pijavic. Bože! Budeme nuceni odejít někam odtud.“

„Ale jak a kam?“ zvolal Algy zuřivě.

„To nevím,“ přiznal se Biggles, „jsme jistě vzdáleni stovky kilometrů od nejbližšího – poslyšte!“

Naši letci nehybně ztuhli. Vypadali jako sochy vytesané z kamene; ztrnuli v postoji napjatého očekávání. Biggles vymrštil paži, tak jako by chtěl odrazit nějakou ránu. „Já jsem se zbláznil, já jsem se zbláznil,“ zabručel pod vousy.

V tichu tropické noci ozvaly se náhle zřetelné zvuky klavíru, úsečné jako zvuky zvonu; byly to chvějící se vlny zvuku, které se ozvaly a opadávaly v majestátní kadenci Elgarovy písně *Salut d'amour*²⁴.

Z Laceyových rtů vyrazil dlouhý, hysterický smích.

Hudba hlasu náhle uprostřed taktu umlkla. „Nech toho!“ zavrčel Biggles na Smytha a otočil se k mechanikovi, který cosi nesouvislého bručel. Rychle se shýbl, rozevřel svůj kufřík a vytáhl z něj svou košili. Ulomil suchou větev se stromu, přivázal košili na jeden konec, a potom ji polil benzínem z konve, která ležela na břehu. Pak vstrčil tuto

²⁴ Pozdrav lásky

improvizovanou pochodeň do ohně a hned ji zdvihl vysoko nahoru jako nějaké plápolající výstražné světlo.

„Pojďte sem!“ vzkřikl a zadíval se upřeně a nedůvěřivě na jakéhosi muže v bezvadném večerním obleku, který vkročil do světelného kruhu.

„U všech všudy, copak tady děláte, mládenci?“ otázal se jich klidný, pěstěný hlas.

Chvilku se letci na toho člověka jen vyjeveně dívali, nehýbajíce se s místa. „No – é – já dobře nevím,“ blábolil Biggles. „letěli jsme v aeroplánu a byli jsme nuceni nouzově přistát. Sletěli jsme sem na jezero nebo řeku a byli jsme unášeni vodním proudem. Pak jsme zabloudili.“

„Tamhle za těmi stromy je opravdu jezero – a tam je také můj bungalow. Plantáž je trošku dále. Byl jsem právě na plantáži, když jste přistáli; proto jsem vás neslyšel. Můj sluha mi cosi povídal o aeroplánu v mlze, ale já jsem mu to nevěřil. Mimochodem řečeno, kdepak máte své letadlo?“

„Právě tady,“ odpověděl Biggles unaveným hlasem, „ale máme v něm právě velmi šeredného cestujícího.“

„Koho tím míníte?“

„Hada obrovských rozměrů, který se nám usídlil pěkně za pilotní budkou.“

„Hada? Ukažte mi jej!“ řekl cizinec a uchopil pochodeň z ruky Bigglesovy.

Letci ho následovali až k letadlu. Cizinec držel pochodeň vzhůru a náhle se začal kuckat smíchem.

„Hleďme, vždyť je to naše Penelopa!“ řekl, a vykročiv vpřed začal se něžně mazlit s plochou hlavou hadovou. „Copak tu děláš, stařenko? To je můj had, můj mazlíček!“ vysvětlil letcům cizinec, „je krotký jako kotě. Obvykle se uvelebí v mém bungalovu; právě před chvílí jsem ho pustil na noční procházku. Pojď sem, půjdeme domů a dostaneš napít – pojď, Penelopo!“

KAPITOLA DESÁTÁ

TŘI TÝDNY

Slunce zapadalo v plápolavé šarlatové a zlaté září nad Indickým oceánem, když si Biggles klestil pomalu cestu různorodou tlačenicí lidstva na ulici Delhi v Karachi. Šel směrem k hotelu Orient, kde zanechal Laceye, který se usadil nedaleko *punky*²⁵ a po ruce měl sklenici ledem chlazeného ležáku, neboť odmítl Bigglesovo pozvání, aby si s ním prohlédl město. Biggles se však nedal odstrašit a prošel docela sám jednu ulici po druhé, a nyní se chystal vrátit do hotelu Orient k večeři.

Na rohu náměstí Temple Square se Biggles díval spíše na pouličního prodavače koberců nežli na směr své cesty; a proto se prudce srazil s jakýmsi hubeným, bíle oděným Evropanem, který přicházel opačným směrem.

Omluva, která se mu samočinně drala na rty, zůstala však nevyslovena, když se Biggles octl s vykulenýma očima před čísi unavenou tváří, na níž se zableskl úsměv okamžitého poznání.

„To je dobré. U posvátného vousu svatého Patrika, že je to Tim O’Neilson. Haló, Time!“

„Haló Biggles! Copak tě zaneslo sem do té části světa? Slyšel jsem, že jsi odešel z vojny!“

Biggles přikývl a řekl: „Ano, odešel jsem. Už nelétám s letadlem ozdobeným červenomodrobílým terčíkem. V této chvíli si to šinu domů do Anglie a ke své krásce v trochu zchátralém obojživelném letadle.“

„Pane Bože! Pak jsi to byl ty, jenž jsi se zamíchal do té příhody s pirátem Li Chim v Rangunu; tam se vypravuje

²⁵ Ventilátor

taková podivná povídačka po celém městě o jakémsi letadle, které mu pomohlo pryč, a já jsem slyšel vyslovovat jméno Bigglesworth, který prý byl pilotem toho letadla.“

„Já nevím, jak se to rozkřiklo, ale je to skutečná pravda,“ přiznal se Biggles. „Byl jsem to já a mladý Algy Lacey. Vzpomínáš si na Laceye od mého leteckého roje? Ten je teď se mnou. Copak tu děláš? Nevypadáš tuze dobře, mohu-li tak říci.“

Jakýsi stín se mihl v modrých, unavených očích Irových. Byly to tytéž oči, které kdysi prohledávaly oblohu ve Francii z pilotní budky letadla značky SE 5 u letky číslo 56. „Což abychom sebou mrskli zpět?“ navrhl Ir.

Biggles se usmál. „Šestapadesátníci byli vždycky pověstní svým pohostinstvím; veď mě tedy, Time! Copak tě trápí, Patriku?“ začal Biggles, když se usadili v klidném koutě baru Teddy. „Vypadáš utrápeně.“

Tim pokrčil rameny a připustil to. „Ano, je to pravda. Jsme tu všichni utrápení.“

„Kdopak je to všichni?“

O'Neilson ztišil hlas až do šepotu. „*Intelligence Service*²⁶.“

Biggles našpulil rty a svraštil obočí. „A tak je to!“ zabručel. „To si mohu myslet. Nebyl jsi přidělen k výzvědné službě hlavního štábu, když jsi byl sestřelen černožlutým Fokkerem nedaleko osady Estree?“

O'Neilson přikývl a pak řekl potichu: „Zajisté, to byla má cesta k vyzvědačství, a jsem dosud vyzvědačem.“

„To je jistě choulostivá prácička zvláště dnes v Indii, na mou věru, kdy se tu rozmáhá gandismus a všechno, co s tím souvisí.“

„Máš pravdu, je tomu tak od té doby, co anglický buldok přišel o zuby nebo zapomněl kousat,“ zabručel

²⁶ Anglická výzvědná služba

O'Neilson trpce. „Ale není to Gandi, jenž nás trápí, je to spíš bílý medvěd.“

„Rusko?“

O'Neilson blýskl kolem sebe rychlým nevlídným pohledem, jenž utkvěl na malém snědém mužíkovi s mohutnými kníry, který právě vešel do baru. Skoro nepozorovatelně pohnul Ir svým křeslem, až byl k svému příchozímu obrácen zády. „Řeč o vlku!“ vyrazil ze sebe Ir potichu.

„Co je to za chlapa?“ otázal se Biggles tiše.

„To je moucha v naší polévce, trn v našem mase; jinými slovy človíček, který představuje kladivo a srp v této části světa. Říkáme mu Ivan Nikitov, protože myslíme, že je to jeho skutečné jméno, ale on má ještě mnoho jiných jmen.“

„Ale myslil jsem, že vy lidé od řemesla se dobře vyznáte v odstraňování trnů a třisek?“ namítl Biggles.

O'Neilson se ušklíbl. „Kdysi jsme se vyznali. Teď to není tak snadné s těmito lidmi, kteří na zdejšími kolbišti pozorují každý náš pohyb. Tenhle muž je vyzvědač, který patří k výstavním kouskům na dalekém východě, abych tak řekl. Drží v ruce nitky mezi Bagdadem a Bombayí a když zatáhne, začne to bzučet. Přišli jsme právě na kloub velkému cirkusu kolem toho perského podniky, a tenhle Rus by byl s to zatlouci naše děla – kdyby mohl. Jeho obvyklý hlavní stan bývá v Teheránu v Persii, a jeho přítomnost zde značí, že je právě v práci. Jestliže si přeješ znát pravou příčinu vrásek na mém čele, nuže, je to tenhle člověk.“

„Opravdu?“ zabručel Biggles zamyšleně. „A pročpak ho nevystrnadíte na bezpečné místo, až bude po všem?“

„Jak to?“

„Mne se neptej – to je tvá práce. Já bych ho vzal s sebou na dalekou cestu, jak to dělávají v Americe.“

O'Neilson se unaveně usmál a řekl: „Je to tak nezáživné, jak si jen můžeš myslet. Dovedeš si snad

představit, že by ten Rus vstoupil do některého britského vojenského letadla, nebo že by přijal pozvání, aby se zúčastnil plavby na některé z našich válečných lodí? A přece by to stálo za to, abychom se ho nějak zbavili.“

„Já bych rád věděl, zač by to stálo?“ řekl Biggles mírně.

O’Neilson sebou škubl, zachytil Bigglesův pohled a potom se rychle podíval stranou. Pak se podíval zamyšleně na hodinky. „Což abychom si dali něco na zub v mém klubu?“ navrhl. „Algy tě snad nebude postrádat.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Biggles.

Následujícího rána byl Biggles neurvale probuzen náhlým příchodem druha Laceye, který vešel do jeho pokoje ještě ve spacím obleku. Držel v ruce hrnek s čajem a ve druhé ranní noviny.

„Copak má znamenat tenhle celý zatracený nesmysl?“ otázal se Algy a podal Bigglesovi podrážděně noviny.

„O čem to mluvíš?“ otázal se ho Biggles nevlídně.

„Kdopak je odpovědný za tenhle žvást?“

Biggles uchopil podávané mu noviny a upřel zrak na článek, jež mu ukázal druh a četl:

„Letci kolem světa v Karachí. Major Jakub Bigglesworth, bývalý vojenský pilot – letec, který prodělal za světové války skvělou kariéru jako důstojník, přistál včera v Karachi. Bude zítra pokračovat dále ve svém letu, který už obepíná více než polovinu zeměkoule, do Anglie, a to po nové letecké lince na města Istarain, Teherán a pak přes přístavy Černého moře, Bigglesworth letí na Vickersově obojživelném šestisedadlovém letadle se svým pomocným pilotem a mechanikem. Letci se ubytovali v hotelu Orient.“

„To je dobré,“ podotkl Biggles s úsměvem, když přečetl potištěnou stránku novin, „copak o tom víš, Algy?“

„Nebyl jsi snad včera večer trochu podroušen?“ otázal se Algy.

Biggles se podíval uraženě na Lacey. „Já že jsem byl podroušen?“ ohradil se. „Nemluv nesmysly, Algy! Někdo asi viděl naše letadlo na letišti a začal trochu šňupat, to je vše; jen tak si to lze vysvětlit.“

„Nuže, teď musíme, pro pána krále, odprýsknout dříve, než nám sběratelé památek strhají všechen potah s letadla. Vždyť bychom byli za chvíli utaháni indickými fotografy, kdybychom tady zůstali, a kdyby můj táta spatřil mou makovičku v novinách, klepla by ho mrtvička; on nenávidí novinářskou reklamu.“

„Já také. Výborně, jsem ochoten odletět, máš-li chuť. Abychom zachytili mořskou brízu do Gwadiru – myslím, že bychom mohli letět na lince letecké společnosti Imperial Airways?“

„Zajisté. Dobrá, a teď se už, prosím tě, pohni!“ zavrčel Algy, když odcházel z Bigglesova pokoje.

Biggles stěží dokončil oblékání, když přispěchal hotelový sluha s půl tuctem navštívenek na podnose a se zprávou, že ti pánové, kteří mu je dali, čekají dole v hotelu. Biggles odběhl po chodbě k Laceyovu pokojí, otevřel dveře a řekl mu; „Vypadni, Algy, jinak se odtud nikdy nedostaneme. První lidé té útočné čety jsou už dole v hotelu.“

„Kdo je tam?“

Biggles se zadíval ledabyly na kousky tvrdých papírků na své ruce a četl: „H.F. Carruthers, 12. pluk Bengálských střelců. Vypadá to, jako by to byl nějaký mládenec, který by se chtěl dostat zadarmo domů. J.L. Browner, Bombay Argus, F.L. Winters, West Indian Photographic Agency, Sirdar Ali Shabar – já bych rád věděl, co mi chce?“

„Řekni jim všem, že se nedá nic dělat,“ řekl Algy drsně a uchopil svůj cestovní vak.

„Já jsem to už řekl,“ odpověděl Biggles prostě, „či jsem aspoň řekl tomu sluhovi, aby jim to pověděl.“

Vtom jim zalehla do uší směsice zvuků, které se blížily po chodbě k nim; v nejbližším okamžiku byly dveře rozevřeny dokořán a jakýsi zápasnický vypadající mladý muž vstoupil do jejich pokoje přes námitky domorodého sluhy.

„Poslyšte, mládenci,“ začal mladý muž omluvně, „jsem Carruthers od 12. pluku Bengálských střelců. Poslal jsem vám svou navštívenku. Dostal jsem tříměsíční dovolenou, která dnes začíná, a mám plnou hlavu toho, abych se dostal co nejrychleji domů –“

„Pak byste udělal lépe, kdybyste odešel ke společnosti Imperial Airways, my odletíme až za čtrnáct dní.“

Důstojníková tvář se protáhla. „Och, hrome! Vždyť noviny psaly –“

„Ano, já vím, že tak psaly, ale noviny o tom čerta vědí. Je mi líto.“

„Mně také,“ přiznal se sklíčený důstojník. „Tedy nazdar, promiňte, že jsem k vám tak vpadl.“

„Nic nevadí,“ odpověděl Biggles a potom se obrátil k Laceyovi. „Pojď, hochu, vypadněme, jinak budeme těmi lidmi nadobro utrápeni.“

„Promiňte, pánové.“

Oba letci se rázem otočili, když k nim zalehla tato slova z otevřených dveří a octli se tváří v tvář malému muži snědé tváře s mohutnými kníry. Muž měl přes rameno přehozen kožich.

„Promiňte, pánové, že jsem k vám tak vnikl,“ pokračoval cizinec, „ale mohly by mě ospravedlnit krajně naléhavé okolnosti. Smím se představit? Jsem Sirdar Ali Shabar.“

„Je mi líto pane, ale jestliže od nás chcete, abychom vás vzali do letadla, mám obavu, že se tady nedá nic dělat,“

přerušil ho Biggles. „Odletíme za několik minut do Gwadiru a pak dále do Anglie.“

„Tak tomu také rozumím,“ přikývl jejich návštěvník klidně.

„Myslím však, že tam poletíte cestou přes Persii a přístavy Černého moře?“

„To je naším úmyslem.“

„Mohl bych se vás otázat, zda máte svolení perské vlády, abyste mohli přeletět její území?“

Biggles sebou škubl. „Nikoli, nemáme,“ přiznal se Biggles cizinci, „ale nepředpokládáme nějaké obtíže. Mnohé, ba přemnohé zahraniční aerokluby chovají se zdvořile k cizím pilotům.“

„To může být pravda, ale jsou také výjimky. A tak se náhodou stalo, že jsem dostal naléhavou zprávu, velmi naléhavou zprávu z Teheránu, která vyžaduje mé bezprostřední přítomnosti v tomto městě. Povšiml jsem si toho článku v dnešních ranních novinách a navštívil jsem vás, abych se dozvěděl, zda bychom se mohli nějak dohodnout, jsem ochoten zaplatit vám každou rozumnou částku za tento let a mimoto bych vám mohl opatřit doklady, které by vám zajistily příjemné přijetí v Persii – a také v Rusku – a to upřímnější než to bývá v jiných případech, Rád bych také uvedl, že nejsem nijakým nováčkem v letectví.“

Biggles váhal a potom řekl: „Nuže, nebereme obvykle cestujících a upřímně řečeno, nerad bych vytvářel nějaký *precedent*²⁷. Konec konců se přece přihodí rozličné nehody, ačkoli my s nějakou svízeli na cestě nepočítáme, ale přesto kdyby nás stihla nějaká pohroma, cítili bychom se mravně odpovědní za každou újmu na zdraví, kterou byste mohl utrpět.“

²⁷ Případ závazný pro vyřizování dalších podobných případu

Jakýsi stín přešel mohutný obličej jejich návštěvníka, a cizinec se díval chvilku zpytavě na oba piloty než zase promluvil. „Ovšemže, ovšemže. Ale vy jste přece oba zkušené piloti, a já jsem ochoten vzít na sebe tohle nebezpečí. Opravdu, dám vám prohlášení, které vás úplně očistí z každé viny v případě, že by se mi přihodilo něco osudného.“

Ale Biggles ještě pořád váhal, až nakonec řekl: „Výborně, jestliže můj společník svoluje a jestliže se dohodneme o peněžní stránce, vezmu vás s sebou. Ale musím vám znovu zcela zřetelně zdůraznit, že to děláte na vlastní nebezpečí a že já vám nemohu přesně zaručit, kdy dolétáme na místo.“

„To se rozumí samo sebou, ovšemže!“ souhlasil cizinec. „Kdypak odletíme?“

Biggles se podíval na hodinky a řekl: „Nyní je osm třicet. Dejme tomu, že si ujednáme, že odtud odletíme v devět hodin třicet minut – hodilo by se vám to?“

„Výtečně.“

„Máte nějaké zavazadlo?“

„Pouze příruční kufřík.“

„Nuže, pak je to v pořádku. Setkáme se v devět hodin dvacet minut na letišti a odletíme odtud v devět třicet. Naše první zastávka bude ve Gwadiru a potom v Lingehu.“

Slunce pražilo silou toho odpoledne, když si letadlo Vandal razilo cestu třpytící se mlhou, která visela nad Perským zálivem; byla to mlha, která dodávala jak obloze, tak moři barvy vyleštěné oceli. Obzor již existoval pouze v představě letců; postupně stmívání oblohy právě pod nosem jejich letadla ukazovalo matně, kde začíná moře a kde končí obloha.

Biggles si bedlivě prohlížel desku s přístroji s pilotního sedadla a občas se podíval před sebe, tak jako by očekával, že se v té šedivé mlze ukáže nějaká půdní značka. Biggles letěl podél mořského pobřeží v Persii až do města Jasku a

potom to vzal krátce přes úžinu Ormuzskou, a nyní letěl nad oním výběžkem Arábie, kteří se zove Oman; pak uháněl přímým letem do Linehu, který podle jeho mínění byl teď před nimi ve vzdálenosti asi osmdesáti kilometrů. Velká tmavá skvrna se začala nejasně rýsovat v mlze před letadlem malounko doprava; spočívala na vodní hladině jako nějaká obluda, která vyvstala z hlubin oceánu a sluní se na hladině. Biggles rýpl loktem do Laceye a potom mu ukázal ukazováčkem levé ruky na jakousi bezvýznamnou skvrnku na mapě, která měla jméno ostrov Tumb. V téže chvíli se nepřetržitý hukot motoru poněkud zeslabil, ale to postačilo, aby Smyth vstrčil hlavu do nízkých dvířek, která vedla z kabiny do budky.

Bigglesovy oči vyhledaly počítadlo otáček na palubní desce a spočinuly na kmitající ručičce tohoto přístroje. Otáčky motoru poklesly a ještě pořád klesaly! Zároveň se nos letadla tak naklonil, že ukazoval přímo k onomu ostrůvku. Hukot motoru náhle ustal, pak se znovu ozval, ale nakonec zase ztlchl v pouhý bzukot. Nos letadla se vykývl dolů a po několika dalších minutách vyrýval již kýl letadla dlouhou bílou brázdou v hladké vodní hladině tohoto přirozeného přístavu, který otevíral svou zátoku v písčitém pobřeží ostrůvku přívětivě vstříc přístavnímu letadlu.

Když se letadlo po dojezdu zastavilo, podíval se Algy na Bigglese vykulenýma očima a tázal se ho: „Copak se stalo?“

„Nevím,“ odpověděl Biggles stručně, a vtom již kýl letadla zaskřípěl na mírně svažitém mořském břehu. Biggles vylezl ze svého sedadla a vstoupil do mělké vody. Dvířka trupu se otevřela, a Smyth a jejich cestující také vystoupili.

„Já myslím, že to magneto zase vypovědělo službu,“ podotkl Smyth.

Biggles přikývl a řekl: „Také si myslím. Není to rozhodně nic vážného, ale myslil jsem si, že bude přece jen lepší pokusit se přistát a dát letadlo tady do pořádku, než

abychom se vydávali v nebezpečí při dalším letu k pevnině, která je vzdálena ještě osmdesát kilometrů nebo tak nějak.“ Poslední adresa byla adresována jeho cestujícím, který si zapálil doutník a prohlížel si nevrlym pohledem málo slibné pobřeží ostrůvku.

„To je zcela v pořádku,“ zněla rychlá odpověď, „bezpečnost je nade vše. Myslíte, že budeme moci brzy odletět, až dáte věc do pořádku?“

„Och zajisté, také myslím.“ odpověděl Biggles ledabyle. „Začneme na magnetu pracovat hned, jakmile se ochladí dostatečně motor, a potom se podíváme, jak velký je rozsah této vady.“

„Já myslím, že to není nic vážného,“ podotkl cizinec. „Ale kdyby se ta vada nedala opravit, museli bychom tu čekat hodně dlouho, než bychom byli zachráněni!“

„My s sebou máme vždycky dostatečnou zásobu potravin, takže nemyslím, že bychom se museli v tom ohledu něčeho strachovat.“

„Možná že ne, ale prosím, račte si vzpomenout, že mé poslání je velmi naléhavé, takže věřím, že nebudete ztrácet čas, abyste vykonali potřebnou opravu neprodleně.“

„Zajisté,“ odpověděl Biggles nejistě.

Ale slunce již zapadalo jako ohnivá velká koule na západním obzoru, než byl zdroj této poruchy nalezen a magneto dáno do pořádku.

„Za pět minut se setmí, a já mám obavu, že by se nám nevyplatilo vydávat se v nebezpečí nočního letu do Lingehu,“ řekl Biggles zklamaným hlasem. „Lingeh je pouze malá osada, a mohli bychom ji velmi snadno minout. Proto navrhuji, abychom se tu zařídili co nejpohodlněji na tuto noc a abychom vyrazili teprve zítra ráno. Vyndejte těch několik beden z letadla, Smythe; potřebujeme se trochu najíst pro každý případ. Myslím, že tamhle ta malá skupinka palem bude velmi dobrým místem k utáboření.“

Měsíc ztrácel tak pomalu svůj skvělý jas, že to bylo stěží pozorovatelné. Bledé, třepotající se prsty ranního stmívání ohmatávaly druhého dne pátravě východní oblohu a rozlévaly šedivý tajuplný přísvit na vodní hladinu a na pustý, písčitý ostrůvek se skupinou zakrnělých palem. Na obzoru se ukázal okraj slunečního kotouče; proud světla dopadl na mírně zkadeřené listy palem a také na postavu ležícího muže, který byl zahalen do svého kožichu a ležel na písku.

Když sluneční paprsky dopadly na jeho oči, muž se probudil, zívá a pak se posadil, aby se protáhl. Rozhlédl se kolem sebe. Slabounký hukot, který se chvílemi zesiloval a pak zase opadával v ranní bríze, a který přehlušoval hukot mořského vlnobití na pobřeží, přiměl toho muže, že jedním skokem povstal tak, jako by ho vymrštila nějaká neviditelná vzpružina. Rozhlédl se jedním pohledem po mořském pobřeží a potom se obrátil směrem zvuku, a jeho tvář se podivně zachmuřila, když jeho oči zpozorovaly malinkou, rychle se pohybující skvrnku daleko na moři, která mizela tím více, čím více se na ní díval. Dlouhou dobu se tak muž díval na moře, dlouho potom, co hukot letadlového motoru již zmlkl v naprostém tichu.

V mužových očích zaplápolal chladnokrevný vztek, když se obrátil směrem k těm bedničkám, které zůstaly na břehu tam, kde byly umístěny předešlého večera. Na největší bedně ležela jakási obálka zatěžkaná kamenem, a muž po ní sáhl pomalým pohybem ruky, který byl zoufale rozvášlivý. Mužovo chřípí se zachvělo, když přečetl adresu na obálce.

Velectěný pán p. Ivan Nikitov, ostrov Tumb, Persie

„Vážený pane Ivane!

Shledávám, že nemohu letěti dále vaším směrem po tom, co se stalo. Všecko, čeho si budete přát pro příští tři týdny, vyjma naši společnost, najdete v těchto třech bednách, které jsou na břehu. V případě, že by na vás tuze

dolehla tíha času, najdete tam knihu v bedně číslo jedna, která vám poskytne trochu útěchy. Váš pospíchající Jakub Bigglesworth.“

„To je mi divné, jak jsi se dozvěděl o zprávě, kterou dostal ten Rus, a která ho zvala do Teheránu,“ zabručel Algy, když se pozdě večer druhého dne letadlo Vandal zastavilo nedaleko Bundu v Basře. Tehdy Biggles podal Laceyovi některá požadovaná vysvětlení.

„Z toho jednoduchého důvodu, že jsem tu zprávu poslal sám,“ odpověděl Biggles ledabyle. „Byla totiž upravena mnou ve spolupráci s určitými lidmi, kteří zůstanou nejmenováni, a bylo to zařízeno tak, aby Rus tu zprávu dostal.“

„Ale u všech všudy, přece takový dopis byl jistě sestaven v tajném kódu²⁸ měl-li býti pravý?“

„To také byl – což myslíš, že naši lidé ten kód neznají?“

„Ale co se teď stane s Ivanem?“

„Já jsem celou tu věc projednal s Patrikem. Všecko, co jsme udělali, byl ten článek, který jsme vstrčili do novin, a pak jsme poslali Rusovi zprávu v jeho vlastním kódu a doufali jsme, že nyní na tu návnadu zabere. Nuže, on to také učinil! Stane se, že anglická šalupa pojede kolem toho ostrůvku asi ve třech týdnech, což je podivná shoda, neboť právě v té době bude také dokončena Patrikova záležitost.“

„Zdá se, že jste to velmi dobře promysleli,“ podotkl Algy, „ale mimochodem řečeno, jak se jmenovala kniha, kterou jsi mu tam nechal?“ otázal se Algy zvědavě.

Biggles se na chvíli odmlčel, neboť sundával právě leteckou přílbu s hlavy, a na jeho obličej se pomalu rozhostil slabý úsměv.

„Ta kniha měla název Tři týdny,“ řekl potom. „Doufám, že náš muž pochopí ten vtip.“

²⁸ Soupis tajné abecedy

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ŠEJK A ŘEK

Biggles srkal před obědem svůj aperitiv před restaurací na Avenue el Fontana v Alexandrii a byl hluboce zamyšlen.

„Mel bych vykonat jednu věc, než opustíme Alexandrii,“ řekl Biggles důvěrně Laceyovi, „a to zjistit, co bychom asi dostali za své perly. Zdá se mi, že Egypt je považován za dobrý trh na perly. Lépe bychom pochodili v Paříži, ale tam, nebo ještě dříve než se dostaneme do Francie, budeme patrně řádně prohledáni celníky. Také Italové v Benghazi budou nám asi do toho mluvit. Bylo by lepší, kdybychom je raději tady prodali hezky potichu pod rukou. Buď jak buď, ty perly nám dají hodně starostí, a proto čím dřív je proměníme na peníze, tím lépe.“

„Souhlasím,“ odpověděl Algy pohotově. „Tady přes ulici je klenotník – pročpak bychom tam nemohli zajít? Ale neukazuj mu všechny najednou, jinak se bude snažit srazit cenu. Ukaž mu napřed jen jednu!“

„To není špatný nápad,“ odpověděl Biggles a vyndal z náprsní kapsy malý váček z mycí kůže. Rozvázal tkaničku, vstrčil dovnitř ukazováček a palec a vyndal jednu ze dvou velkých růžových perel, které mu daroval Li Chi.

Biggles přikývl a řekl: „Ano –“ ale vtom se odmlčel a zlostně vykřikl: „Zatracená –“ neboť perla mu vyklouzla z prstů, narazila o jeho botu a odkutálela se po dláždění, až se zastavila u nohy blahobytného, bezvadně oděného muže, který seděl u stolu o něco níže než naši letci. Vlastník té nohy se hbitě shýbl, sebral perlu a když si ji uznale prohlédl, vrátil ji jejímu starostlivému majiteli se zdvořilou úklonou.

„Děkuji mnohokráte,“ řekl Biggles s pocitem úlevy.

„To je pěkná hračička,“ podotkl muž lichotivě; mluvil trošku cizím přízvukem a dodal ještě s významným úsměvem – „Zdá se, že ta perla věděla, kam má jít.“

Biggles chvíli váhal a pak se zvědavě otázel: „Jak to míníte?“ Cizinec zdvihl dlaně po známém židovském způsobu obvyklém na Blízkém východě. „Já kupuji takové klenoty,“ řekl muž potichu. „Kdyby ta perla, kterou jsem teď viděl, byla kdykoli na prodej, doufám, že se mi dostane té cti, abych ji získal.“

„Lituji, ale tahle perla není na prodej,“ odpověděl Biggles nedůvěřivě, „avšak jestli byste si laskavě sedl, – ukáži vám druhé perly –“

Biggles vyklopil perly, které získal na ostrově Kaisiora, do dlaně. „Jakpak se vám zamlouvají tyto?“

Cizinec pokrčil rameny a našpulil rty k pohrdlivému úsměvu. „To jsou pouze perly,“ řekl potichu, „ale já –“ Vtom se odmlčel, vykřikl jakési cizí slovo a zadíval se vyjeveně na druhou růžovou perlu, kterou Biggles položil vedle té, která už ležela na stole. A pak zhluboka vydechl, až to zasyklo. „Vy máte ještě jednu takovou perlu?“ zabručel chvatně, zdvihaje v údivu oči k Bigglesově tváři.

Pilot vpustil obě růžové perly do váčku, vstrčil jej zase do kapsy a pomalu řekl: „Ano, ty by se krásně vyjímaly v náušnicích nějaké princezny. Dejme tomu, že by byly na prodej, jakou by měly cenu?“ otázel se pilot ledabyle.

„Stály by mnohem větší částku než mám u sebe,“ přiznal se cizinec ochotně. „Nekoupil bych je pro sebe –“ cizinec ztišil hlas až do šepotu, „– jsem nakupovač vznešeného šejka Abd-el-Ahmuda, který vlastní nejvelkolepější sbírku perel v celé Arábii. Ten by je musel vidět, aby rozhodl o jejich ceně, a já vás ujišťuji, že ta cena by byla velmi hezká, mnohem lepší, než byste dostal od těch lupičů zde v Alexandrii nebo v Kahýře, kteří si říkají obchodníci perlami.“

„Kdepak je ten šejk?“ otázal se ho Biggles, který se o něho začal zajímat.

„Ve svém paláci v Hedžesu – na východním pobřeží Rudého moře,“ odpověděl cizinec.

„Hrom do toho! Tím je to vyřízeno, my se přece nemůžeme vléci takový kus cesty až na pobřeží Rudého moře,“ řekl Biggles rozhodně.

„Proč ne? Slibuji vám, že cenový rozdíl, který tak docílíte, vynahradí vám všechnu námahu, kterou podniknete. Mimoto je šejk pověstný svou pohostinností – vínem a krásnými ženami –“

„To nás nezajímá,“ přerušil ho Biggles chladně, „my mluvíme o perlách. Jak je daleko k tomu šejkovi?“

„Osm set kilometrů, snad o něco méně, ale mám rychlý člun.“

„Já mám aeroplán, přijde-li na to,“ podotkl Biggles a začal rychle přemýšlet.

Cizinec sebou škubl a náhle mu zableskly oči. „Vy máte aeroplán?“ opakoval pomalu.

Biggles přikývl a řekl: „Podívejte se, nechte nás chvílku přemýšlet. My vás neznáme a vy neznáte nás, ale mohu vás ujistit, že musím dostat skutečně dobrou cenu – takovou cenu, aby mě přiměla odcestovat s těmi perlami. My si to ještě rozmyslíme. Mimochodem řečeno, jak nám bude zapláceno?“ otázal se Biggles zvědavě.

„No, ve zlatě, jak jinak?“ odpověděl cizinec rychle. „Takoví lidé, jako je můj pán, nepoužívají papírových peněz. Šejk je tak bohat, že evropané si nemohou ani dobře představit, jak veliké je jeho jmění,“ dodal cizinec.

„Výborně. Promyslete si celou věc, my to také učiníme, a setkáme se tady večer, abychom vám oznámili, na čem jsme se rozhodli,“ řekl Biggles a povstal.

Cizinec vyndal navštívenku ze zlatého pouzdra, podal ji s malou úklonou Bigglesovi a řekl: „Děkuji vám: bude mi

velkým potěšením vás očekávat.“ Po těch slovech nazdvihl klobouk a chvatně odešel.

„Nuže, co si o tom muži myslíš?“ otázal se Biggles. když se cizinec vzdálil z doslechu.

„To je těžké říci,“ odpověděl Algy, „co myslíš, jaké je národnosti?“

„Boží vědí. Já myslím, že je to Eurasiat; snad to bude Řek nebo arménský žid.“ Pak se podíval na navštívenku ve své ruce a četl nahlas: „Constantin Stampulos, nuže, to zní dosti řecky, ale já mám hluboce zakořeněné podezření proti lidem takového typu, ačkoli ten muž jistě vypadal zámožně. Může mít pravdu, že ten šejk zaplatí dobrou cenu za naše perly. Všichni tihle chlapíci kolem Rudého moře jsou nadšenými sběrateli perel, jak mi bylo řečeno. Nejlepší perly z Perského zálivu putují právě tam. nebo do Indie, nemluvě vůbec o perlách, které jsou vyloveny v Rudém moři. Pojdme se naobědvat a pohovoříme si o tom.“

Bylo ráno druhého dne poté, kdy se letci setkali se Stampulosem, který ochotně souhlasil, že s nimi podnikne cestu letadlem; ve skutečnosti předběhl sám Bigglese tím, že mu ji navrhl ihned, když se sešli toho večera, jak bylo ujednáno. Stampulos je ujistil, že bude možno přistát buď na vodě v přístavu nedaleko šejkova paláce nebo na otevřené *sabce*²⁹, která se táhne na kilometry daleko kolem něho.

Letci se po krátké poradě rozhodli, že tuto výpravu podniknou, neboť důvěřovali své schopnosti uhájit své zájmy v této věci. Byly ujednány rychle všechny podrobnosti s tím výsledkem, že Řek si sedl se Smythem do kabiny, a nepochybně se teď kochal krásnou vyhlídkou na krajinu.

Biggles se opřel zády o sedadlo ve své pilotní budce a pozoroval v tichém nadšení s výšky tisíce pěti set metrů

²⁹ Kamenitá rovina

nádherné panorama pod sebou; pak zamířil na jih, do Tuary, ve které byl postaven šejkův palác. Pod letadlem se rozprostíralo deltovité ústí Nilu s nesčítnými vesnicemi, které s té výšky vypadaly jako nějaký krajkový vzorek a táhly se až k Středozemnímu moři, které teď bylo daleko za letci. Vpředu byly minarety, mešity a citadely Kahýry a dále hory Mokattamu, které se zřetelně rýsovaly v křišťálově průzračném vzduchu.

Po krátké přestávce v Heliopolis, kde naplnili nádržky, a kde si Algy vyměnil místo se Stampulosem, aby Řek mohl vést pilota na místo určení, octli se zase brzy vysoko ve vzduchu a zamířili východnějším kursem, kterým by se dostali na západní pobřeží Arábie. Brzy se pod nimi objevilo Rudé moře, a letadlo uhánělo rychle kupředu; Biggles se zadíval se smíšenými pocity na vyprahlou, nehostinnou poušť pod svým levým křídlem a byl by rád věděl, zda je moudré, že doprovázejí toho cizince na místo tak vzdálené od veškeré civilisace.

Trochu se mu ulevilo, když viděl čilý ruch dole na moři, kde malé černé torpedoborce vyrývaly občas dlouhé, bílé brázdy v modré vodě, neboť tam nepřetržitě hlídkovaly v onom tak životně důležitém a žádoucím úseku moře, který se končí nahoře Suezským průplavem.

Letci letěli déle než tři hodiny podél opuštěného mořského pobřeží nad hlubokými wadi a skalnatými pahorky. Za nimi se vlnila obávaná a nepřístupná poušť Rub al Chalí, až splývala s purpurovou mlžinou ve veliké dálce. Jednou či dvakrát zahlédli letci velbloudy na pradávných karavanních cestách, které se vinuly pomalu na sever k trhům v Egyptě po stezkách, kudy už Mojžiš vyváděl děti Israela ze země faraónů.

Stampulos náhle dloubl pilota loktem a ukázal mu nataženým prstem směrem k lesíku vysokých datlových palem, v jejichž středu stála budova podobná pevnosti, která byla korunována dvěma zavalitými věžemi. Byla vzdálena

asi půldruhého kilometru od konce hlubokého zářezu do mořského pobřeží, a proto Biggles přiškrtil plyn a prohlédl si zkoumavým okem celé okolí. Povšiml si také jakési hnědě natřené jednostěžňové lodice, která kotvila nedaleko skalisk, ale teprve tehdy, až slétl asi na sto metrů nad moře; tak dokonale se její barva přizpůsobila pozadí. Biggles zakroužil jednou nad palmovým lesíkem, potom spustil kola podvozku a škobrtavě přistál na rovné šterkové půdě v nevelké vzdálenosti od budovy.

„Nyní vás opustím, abyste si mohli zařídit, co je třeba na letadle, kdežto já půjdu k emirovi, abych ho zpravil o vašem příchodu,“ řekl Stampulos a odběhl směrem k paláci, který teď viděli uprostřed skupiny nízkých arabských stavení.

Letci zajeli s letadlem do stínu palmy a zanechali u něho na stráži Smytha. Pak se ubírali za Řekem. Dorazili ke špičatému maurskému podloubí, kolem něhož lelkovalo několik arabských *Wahabitů*³⁰, kteří byli ozbrojeni puškami a hrozivě zakřivenými noži. Arabové si je pochmurně prohlíželi, když letci kráčeli kolem nich do malého nádvoří, na jehož protilehlé straně byl hlavní vchod do paláce. Palác byl dosti špinavý, alespoň po vnější stránce, a byl pramálo podoben tomu, co letci očekávali.

Šejk, který přerušil svůj zdánlivě velmi horlivý rozhovor se Stampulosem, když je spatřil, jak přicházejí, vyčkával jejich příchodu, aby je uvítal. Jeho chování, jakož i zjev byly dokonce ještě méně půvabné než jeho palác. Šejk byl oblečen ve špinavý bílý šat, přes který měl přehozen pruhovaný *haik*³¹, utkaný ve vzorku střídavých černých a červených pruhů a obroubený po krajích podivnými kabalistickými postavami.

³⁰ Sekta mohamedánská

³¹ Spodní šat arabský

Biggles se octl před dvěma temnýma očima, které se naň dívaly z hnědého obličeje. Ihned vycítil jakési nepřátelské ovzduší, které vynucený úsměv nijak nezmírnil, ale v odpověď na šejkův pozdrav Alláh hadik se Biggles hluboce uklonil a pak se tázavě obrátil k Řekovi.

„Šejk se chystá nedočkavě na delší cestu,“ řekl Stampulos omluvně, „a tak prosí, abyste mu ty perly ihned ukázali.“

Biggles položil perly na nízký stůl mezi nimi; šejk je hrabivě zkoumal a zabručel cosi k Řekovi v jazyku, kterému pilot nerozuměl.

„Šejk říká, že vám zaplatí jeden tisíc anglických liber za ty perly,“ řekl Stampulos.

„Tisíc liber!“ zvolal Biggles nedůvěřivě. „Vždyť ty perly mají třikrát vyšší cenu na volném trhu!“

Řek to zase tlumočil šejkovi.

„Šejk říká, že nemají dobrou barvu a nechce dát více,“ překládal Řek.

„Vraťte mi ty perly!“ řekl Biggles přísně, „ztrácíme tu nadarmo čas.“

Stampulos přeložil tuto Bigglesovu žádost. Šejk uchopil váček, který Biggles položil na stůl, vložil obě perly zase do něho a podal je beze slova pilotova.

„Okamžik, než odejdete,“ řekl Stampulos rychle, když Biggles vložil váček do kapsy, ohmatav jej předtím potají, aby se přesvědčil, že perly v něm jsou. „Je mi líto, že s toho obchodu sešlo, ale –“

Řek pokrčil rameny – „emir není dnes dobře naložen. Má starosti, aby se už vydal na cestu, a táže se vás, zda byste ho nevzal do svého letadla.“

„Nikoli, nevezmu,“ odpověděl Biggles stručně.

Šejk, jak se zdálo, úzkostlivě očekával pilotovo rozhodnutí, porozumněl, jak Biggles usoudil, že odpověděl záporně a řekl cosi chvatně Řekovi.

„Šejk říká, že zaplatí dvě stě padesát liber, vezmete-li ho s sebou do Aziru,“ řekl Stampulos.

„Kdepak to je?“

„Je to malý přístav na protilehlém pobřeží.“

Biggles byl na okamžik zváben částkou a měl pokušení, že k tomu přivolí, neboť tato nabídka byla tak štědrá jako ta první byla skoupá, ale jeho podrážděnost nabyla přece převahy, „Nikoli.“ zavrčel skoro nevlídně, „pojd'te, můžeme se dostat zpět ještě dříve než se setmí.“

„Nikoli, zůstanu už zde,“ odvětil Stampulos chladně.

„Mně se zdá, že jste se sem chtěl lacino dostat,“ vyjel si naň Biggles v náhlém podezření, které se v něm probudilo. Pak se obrátil na podpatku a řekl stručně: „Pojď, Algy!“ a odešel pyšným krokem z paláce, jsa si jist, že tak či onak byl tím Řekem napálen. Vlezl do pilotní budky a beze slova odletěl.

Letci byli už ve vzduchu asi dvacet minut, když Biggles přenechal řízení Laceyovi a vyndal cosi z kapsy. V nejbližším okamžiku vytrhl však řídící páku z rukou svého společníka a začal klouzat strmě po křídle nazpět, a to směrem k jednomu z mnoha malých ostrůvků, které se kupí kolem pobřeží. Sletěl na vodu na závětrné straně jednoho z nich.

„Pane Bože, copak se ti stalo?“ vzkřikl Algy ulekaně a upřel vyjeveně oči na Bigglesovu tvář, která zbledla jako křída, a ze které žhly oči jako dva řeřavé uhlíky.

„Co se mi stalo?“ zavrčel Biggles. „Ten podvodník, ten odporný lotr nás napálil!“

„Že nás napálil? A jak?“ zvolal Algy zděšeně.

Místo odpovědi natáhl Biggles ruku, a na dlani ležely dvě perly. Měly skoro týž rozměr jako dvě růžové perly, které Biggles dostal od Číňana, ale byly matné a bez lesku. Byly to tak zvané mrtvé perly, která se často najdou ve škeblích.

Oči Laceyovi se zúžily. „Bože! To byl prohnáný kousek!“ vyrazil ze sebe. „Copak si teď počneme?“

„Co si počneme? jdu nazpět k šejkovi,“ řekl Biggles drsně, „já mu to jen tak nedaruji.“

„Ale vždyť sami nemůžeme napadnout tuhle sebranku hrdlořezů. Haló – copak to všechno znamená –“ Algy se náhle odmlčel a zadíval se upřeně Bigglesovi přes rameno.

Šedožlutý torpedoborec uháněl plnou parou k letadlu a před jeho přídělí ostrou jako nůž odsakovaly dvě vodní pršky v podobě pštrosích per. Když byl ještě sto metrů vzdálen, stočil se prudce dokola a potom zvrátil spoustu pěny, když začal couvat. Skoro dříve než se zastavil, byl spuštěn s paluby torpedoborce lodním jeřábem malý člun a začal klouzat na vodní hladině směrem k nim pod rychlými údery půl tuctu vesel; na zádi člunu seděl důstojník.

„Kdopak jste?“ řekl stroze důstojník, když člun přijel až k letadlu.

Biggles se zamračil a řekl: „Hádejte! Kdopak jste vy?“

„Lod' J.V.Scud. Kapitán Watkins si s vámi přeje mluvit. Přineste své papíry – a vstupte prosím do člunu!“ zněla rozhodná odpověď.

„Třesky, plesky, komupak tady poroučíte?“

„Vám,“ osopil se na něho lodní poručík. „A poskočte, nechcete-li býti vyloven z vody.“

Biggles s námahou polkl slinu. Trásl se vztekem, ale vstrčil palubní letadlovou knížku, skočil do člunu, a za chvíli nato už lezl po lodním žebříku, který byl spuštěn s torpedoborce, aby se dostal nahoru. Biggles se začervenal, když přiběhli dva námořníci, postavili se mu po bok a vedli ho bez okolků do kabiny, kde ho očekával kapitán.

„Vaše jméno?“ otázal se kapitán chladně a natáhl ruku pro letadlovou knížku.

„Bigglesworth,“ odpověděl Biggles ledově. „Major J. H. Bigglesworth.“

„Kapitán sebou škubl. Nejste náhodou nějak příbuzný s tím chlapíkem, který sloužil v letce 266 za světové války –“

Biggles přikývl. „Ano, to jsem. Byl jsem v letce 266,“ řekl udiveně.

„Pane Bože. Můj mladší bratr sloužil také ve vaší letce. Vyprávěl mi hodně o vás, než odešel –“

Biggles se podíval vyjeveně na kapitána, a pak zjhl, „Watkins – ovšemže. To byl hodný hoch,“ pokračoval Biggles. „Říkali jsme mu profesor. Lacey – který je teď se mnou – profesor a já, my jsme provedli mnoho pěkných bojů pospolu. Byli jsme s ním také nahoře, když odešel – na věčnost.“

Kapitán povstal a natáhl ruku. „Těší mě, že se s vámi setkávám,“ řekl s úsměvem, „ale copak tady děláte? Což jste nevěděl, že je to zakázané pásmo?“

Biggles vykulil oči. „Ať mě husa kopne, vím-li to,“ přiznal se kapitánovi a ihned stručně vypravoval, co se mu stalo od té chvíle, kdy se setkal v Alexandrii se Stampulosem.

Kapitán vyměnil rychlý pohled s poručíkem, který právě vešel do jeho kabiny. „To mi připadá jako velmi závažný případ,“ podotkl kapitán. „Povězte mi, jakpak vypadá ten Stampulos?“

Biggles ho popsal a kapitánovy oči vyhledaly svého podvelitele.

„A tenhle šejk – jakpak jste říkal, že se jmenuje, Abdel-Ahmad

– jak vypadal?“

Pilot zase podal jeho přibližný popis a kapitán našpulil rty. „To je divné,“ řekl potichu, „to je divné!“ Pak otevřel nedobytnou pokladnu, vybral z ní jakýsi spis a z něho

vyjmul fotografii. Přikryl na fotografii hořejší část hlavy jakož i tělo svým ukazováčkem a palcem, a kývl na pilota. „Nevypadal ten muž takhle?“ otázal se kapitán.

„To je ten muž,“ vyhrkl Biggles, ale odmlčel se, neboť se v něm zatajil dech překvapením, když kapitán nadzdvihl ruku a ukázal mu zbytek té fotografie. Byl to muž středního věku, oděný v bezvadný evropský šat.

„Kdopak je to?“ otázal se pilot.

„Ten muž má mnoho jmen,“ odpověděl Watkins, „ale jeho skutečné jméno je Lafoix, René Lafoix; naši lidé dostali tenhle snímek v Paříži. Lafoix přijel odtamtud asi před dvaceti lety jako agent tajné francouzské služby. Ještě dnes ovšem pracuje pro Francouze, ale zařídil si také výnosný obchůdek s perlami, s hašišem a s otroky. Stampulos je jeho zástupcem v Alexandrii, mimochodem řečeno. Měli jsme toho muže v rukou asi desetkrát, ale vždycky nám uklouzl pod rukama; úhoř je svitek smirkového papíru u srovnání s tímto mužem. Potíž je v tom, že Lafoix si tak dlouho hrál na Araba, až se jím konečně stal!“

„Když ho chytíme, mívá na palubě docela početný náklad surových koží, když dopadneme jeho plachetnice s nákladem hašiše nebo otroků, nikdy na nich není. To nás však tak příliš nemrzí, jako spíše jeho pekelná odvaha, s kterou Lafoix napsal knihu o své činnosti, kde vypravuje, jak nás napaluje. Francouzi se mohli po četbě popukat smíchy. Naši lidé neřekli Francouzům nic, ale zato to pověděli důkladně nám to mi můžete věřit. Musíme ho polapit, a až se tak stane, uvidíme, kdo se bude smát naposledy. Zrovna teď na něho číháme,“ pokračoval kapitán rychle. „Víme, že je někde nedaleko pobřeží a že čeká na příležitost, aby uklouzl do Řecka pro náklad hašiše, který přichází vesměs odtamtud. Aby dovezl hašiš do Egypta, kde je po něm teď velká poptávka jako u nás po tabáku, nalodí jej ten Francouz do Sýrie; pak jej doveze po souši

velbloudími karavanami až sem na pobřeží a pustí se s ním rovnou na svých plachetnicích přes tenhle vodní příkop. Zpět se plachetnice vracejí s nákladem otroků. Hašiš zmizel; rozdělen na malé balíčky, putuje do Kahíry tisíci rozličnými cestami. Vidíte, potíží je v tom, že i když ho chytíme, že se nám prostě vysměje, protože už má svůj lodní náklad pěkně v suchu. Zhlédneme-li ho však tentokrát, nespustíme s něho vůbec oči, a to ten Francouz dobře ví.“

„Ted' tam má svoji plachetnici,“ přerušil ho Biggles, „ale přece si přál, abych s ním zaletěl do Aziru.“

„Hrom do chlapa! Začínám chápat účel toho všeho. Stampulos dostal vítr, že na něho dáváme pozor, a přiletěl sem, aby ho varoval. Vsadil bych se o jakoukoli částku, že ten Řek věděl všechno o vašem letadle už dříve, než se s vámi dal do řeči; perlový obchod, to byla pouze záminka, aby se s vámi dostal do styku. Řek dobře věděl, že by se nedostal sem dolů jinak než letadlem. Sít', kterou jsme rozestřeli kolem tohoto místa, je příliš hustá a pevná. Proto také pojal šejk úmysl, aby odletěl – což je dosti chytré. Ti muži mají všude své zvědy. Každý Arab na obou stranách vody je s nimi ve spojení. Copak chcete udělat s těmi perlami?“

„Právě jsem o tom přemítal,“ odpověděl Biggles pomalu. „Máte na palubě kulomet?“

„Ale vždyť nemůžeme ty lidi postřílet. To by mohlo vyvolat novou mezinárodní zápletku –“

„Nemyslel jsem na nic tak ukrutného,“ přerušil ho Biggles, „ale chcete-li mi pomoci, abych zase dostal své perly, pak vám zase já na oplátku pomohu zmocnit se toho člověka. Poslyšte –“

Biggles přistál se svým letadlem nedaleko palmového lesíku, odevzdal řízení Laceyovi a skočil křepce na zem. Motor znovu zaburácel a letadlo se vzneslo vzhůru k modré obloze.

Biggles se ubíral rychle směrem ke stromům, nevšímaje si zevlujícího hloučku Arabů, kteří se loudali směrem ke vchodu paláce.

„Jste tady, Stampulosi?“ zvolal Biggles nahlas. Tucet Arabů se rozběhlo směrem k Bigglesovi, ale ihned se zastavili, když se podívali do ústí pilotovi pistole. Vstoupil Stampulos, který byl oděn v arabský šat.

„Copak si přejete?“ otázal se Bigglese a jeho oči záłudně zablýskly.

„Za prvé chci své perly,“ odpověděl Biggles, přendávaje pistoli do druhé ruky a zapaluje si cigaretu.

„Je to všechno?“ vyjel si na něho Řek.

„Pro tuto chvíli všechno,“ odpověděl Biggles chladně. „Kdepak je šejk? Mám pro něho návrh – ach, tady je! Nuže poslyšte, Stampulosi,“ pokračoval Biggles, „přeložte mu to, co teď budu povídat. Nemám rád společnost, ve které jsem se právě octl, a čím dříve se z ní dostanu, tím bude pro mě lépe. Vy máte mé perly, dobrá! Byl jste náramně mazaný, i to připouštím! Ale poslyšte, vraťte mi – ne, počkejte ještě chvílku, ještě jsem neskončil – vraťte mi perly a sto liber ve zlatě, a já neprodleně zaletím s vámi i s vaším šejkem do toho Aziru,“

Řek se usmál krátkým protivným smíchem. „Myslíte, že jste v takovém postavení, abyste si mohl diktovat?“ utrl se na Bigglese.

„To si myslím, neboť bych byl učiněný blázen, abych se vrátil sem do toho zlodějského doupěte.“

„Co mi zabrání, abych vás teď zabil?“ otázal se Řek s jízlivým úsměvem.

„Pojďte sem a já vám to ukáži,“ řekl Biggles neohroženě a poodešel k oknu. Oba mužové šli za ním. „Ukáži vám teď, co se stane, nebudu-li za půl hodiny ve svém letadle,“ dodal Biggles a zamával kapesníkem z okna.

Letadlo Vandal hned zakroužilo nad palácem, pak sebou smýklo dolů ve strmém letu střemhlav k nedalekému palmovému lesíku. V zápětí vyšlehl vzhůru oranžový plamen a ohlušující výbuch otrásl palácem až v základech. Letadlo pak provedlo odvážnou zatáčku, a bylo možno spatřit Smytha, jak se krčí nad Vickersovým kulometem v zadní budce letadla.

Ra-ta-ta-ta-Ra-ta-ta-ta. Písek vyletěl nahoru v dlouhé čáře, když mechanik vystřílel půlku kulometného pásu právě v okamžiku, když letadlo zaburácelo nad palácem.

Biggles spatřil kterak Arabové prchají do úkrytu. „Moji přátelé mají trošku zkušenosti v této věci,“ podotkl Biggles ledabyle, „a kdyby se mi něco přihodilo, mohu vám slíbit, že ani tahle budova ani jediný muž na celé oase nezůstane bez úhony, jakmile moji přátelé skončí své dílo. I ta plachtnice na širém moři bude velmi vhodným terčem pro střelbu. A dále,“ pochlubil se Biggles, tak jako by si na to teprve vzpomněl, „já jsem jim řekl, kdyby potřebovali pomoc, aby si zavolali bezdrátovou telegrafií britská vojenská letadla buď z Adenu nebo z Chartumu. Každý dělový člun až do vzdálenosti osmi set kilometrů zachytí jejich volání a okamžitě přijede, aby se podíval, co se tu děje.“

„Kdepak jste vzal ten kulomet?“ vyhrkl Řek a škaredě se zamračil, „není to –“

„Třesky plesky!“ utrl se Biggles. Myslíte, že ukazujeme cestujícím svou výbavu? Nuže, copak teď hodláte podniknout?“

„Zmínka o britských vojenských letadlech a o dělovém člunu polekala Řeka, jak se zdálo, neboť jeho tvář nabyla olivově zelené barvy. Stampulos hovořil rychle několik minut se šejkem.

„Tedy dobře,“ řekl Řek nakonec, „přijímáme vaše podmínky. Kdypak budete ochoten odletět?“

„Hned teď,“ odpověděl Biggles, „setmí se totiž dříve, než se tam dostaneme, nebudete-li si počínat zčerstva. Položte perly na tento stůl a vysázejte peníze a já vám dávám své slovo, že s vámi odletím hned do Aziru bez dalších podmínek a bez hašteření. Upravte se tak, abyste vypadali nezávadně, můžete-li – nechtěl bych mít nějaké opletačky s úřady, kdybychom se jim náhodou dostali do rukou.“

„Ani já ne,“ řekl Řek jaksí bezděčně.

„Také jsem si myslel, že ne,“ pravil Biggles. „Nuže, pojďte, ať se odtud hne!“

Dvě hodiny nato rozhlížel se pilot pátravě v záři zapadajícího slunce po pobřeží Egypta. Perly spočívaly v jeho náprsní kapse a vedle něho na sedadle ležel váček se sto sovereigny. Pak se obrátil s letadlem malounko na sever, když se objevilo pobřeží v dohledu, a nedlouho potom zočil už bílé báně, minarety a mešity v Aziru. Mimoto spatřil ještě něco, co ho přimělo, že se slabounce usmál koutky úst. Byl ro malý torpedoborec, který kotvil u zchátralé mořské hráze.

Biggles přiškrtil plyn, přistál na vodě, zajel směrem ke hrázi a vypjal zapalování motoru. Z kabiny se ozval šumot čilého rozhovoru. „Copak je?“ otázal se Biggles, když se shýbl do nízkých dvířek kabiny.

„Pročpak je tu ten britský torpedoborec?“ otázal se Řek jedovatě.

„To bude nejlépe vědět jeho kapitán,“ odpověděl Biggles ledabyle. „Máte snad něco proti tomu?“

„Nikoli, ale ten kapitán se může na všelicos vyptávat,“ namítl Stampulos znepokojeně.

„Nuže, tomu já nemohu nijak zabránit,“ odpověděl Biggles vážně. „Museli jsme přistát u břehu, protože mi právě došel benzin. Bude-li kapitán někomu klást nějaké otázky, bude to nám, ne vám, a naše papíry jsou zcela v pořádku,“ dodal Biggles. „Ale abychom si počínali opatrně,

bylo by lépe, kdybychom řekli, že jste naši sluhové. To se bude zdát dosti pravdivým; copak o tom soudíte?“

„To je dobrý nápad,“ zvolal Řek rychle.

„No dobrá, tak tedy my vyjdeme první a vy půjdete za námi s našimi kufříky; tady jsou klíče.“

Slavnostně vypadající Egypt'an čekal na ně u své úřadovny postavené z hlíny na konci přístavní zdi.

„Máte něco proclít, effendi?“ otázal se Egypt'an s vábným úsměvem.

„Nic,“ odpověděl Biggles a šel dál.

Šejk a Řek se již chystali přejít se svými kufříky, když z úřadovny vykročil jakýsi důstojník oděný v bílé uniformě se dvěma námořníky.

„Máte něco v těch kufrech?“ tázal se důstojník ledabyle. „Nic,“ odpověděl Řek, vstrčil klíč do zámku a odhodil s posměšnou úklonou víko kufru. „Podívejte se!“ řekl potom a mávl divadelně rukou. Jeho úsměv měl v sobě cosi výsměšného, což se nedalo zatajit. Tento úsměv však odumřel Řekovi na rtech, když sledoval pohled důstojníkův do svého kufříku. Řek sebou škubl a jeho čelisti hloupě poklesly.

Neboť kufřík byl napěchován jakousi tmavou hmotou, z které se linula slabá, ale zvláštní vůně.

„Říkal jste, že tam nic nemáte?“ zvolal Watkins nedůvěřivě. „Dvacet pět kilogramů hašiše, to už pro mně něco znamená – chopte se toho!“

Šejk, který se letmo podíval na obsah kufru, skočil s nožem po Bigglesovi jako tygr, ale jeden námořník mu nastavil nohu a šejk se natáhl, jak široký tak dlouhý na zem. Z úřadovny se vyřítilo půl tuctu námořníků a vrhli se na šejka.

Stampulos mohl jen stát na místě a dívat se vyjeveně na obsah dalšího kufru, z kterého se vyklubal druhý náklad

hašiše. Zdálo se, že je zmaten, ale následoval námořníky bez odporu.

„Dostal jste své perly, Bigglesworthe?“ otázal se ho Watkins.

„Ano, a vy jste dostal své lidi,“ zubil se Biggles.

„Vyprázdněte si svůj hašiš z našich kufrů; poletíme zas kousek. Na shledanou!“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ŽLUTÝ NÁKLAD

Biggles se pomalu procházel s Algym po přistávací ploše vyprahlého letiště v Heliopolisu, a na prstu levé ruky se mu zlehka houpaly letecké brýle. Ubíral se k místu, kde stálo ve stínu hangáru jeho letadlo, u jehož vrtule stál Smyth a připravoval letadlo k odletu do Benghazi, nejbližšího to letiště na jejich cestě domů do Anglie.

Než dorazili letci k letadlu, byla jejich pozornost upoutána jakýmsi mechanikem, který k nim běžel.

„Ten muž nás hledá, jinak ať se nejmenuji Bigglesworth,“ podotkl Biggles zvědavě. „Rád bych věděl, co asi chce?“

„Jste major Bigglesworth, pane?“ otázal se mechanik, když k nim dorazil.

„Uhodl jste.“

„Prosím za prominutí, pane majore, ale nechtěl byste si promluvit s plukovníkem Grivinem? Čeká vás ve své úředovně.“

„V které úředovně?“

„V úředovně společnosti pro leteckou dopravu v severní Africe, pane majore.“

Biggles svažil obočí. „Zaved'te nás tam, jdeme za vámi,“ řekl pilot.

Hubený, vysoký muž s prošedivělými vlasy a se sklíčenou tváří povstal a šel letcům v ústřety, když vstoupili do úředovny známé letecké společnosti v Egyptě.

„Pojďte dále, Bigglesworthe, pojd'te dále,“ řekl plukovník stísněně a vedl letce do své soukromé kanceláře. „To jsem rád, že vás poznávám,“ pokračoval plukovník rychle, když si sedli. „Slyšel jsem již o vás trochu ve Francii

za světové války; byl jsem u hlavního leteckého velitelství, když vy jste sloužil u letky 266.“

Biggles kývl hlavou. „Ano. Vzpomínám si na vaše jméno, pane plukovníku. Čímpak bych mohl posloužit?“

Plukovník Grivin začal nervosně bubnovat prsty po stole a teprve za chvíli odpověděl: „Nevím,“ zabručel starostlivě. „Je to těžké – ztraceně těžké. Jsem totiž v bryndě, na mou věru, a už mi dochází rozum.“ Plukovník povstal, odešel náhle ke kredenci a vrátil se s lahví whisky a sodovkou. „Poslužte si!“ pobídl je plukovník.

„Já ne, pro mě je ještě tuze časně,“ odpověděl rychle Biggles, „ale vy si poslužte a nedbejte na nás.“

Plukovník si nalil skleničku silné whisky, vypil ji jedním douškem a *potom* se zase posadil do svého křesla. „To jsem potřeboval,“ řekl napolo omluvně. „Jsem v pekelné bryndě.“

„To jste už řekl předtím, pane plukovníku,“ připomněl mu Biggles trochu netrpělivě.

„Ovšemže, ovšemže,“ zabručel plukovník a stále bubnoval prsty na stůl. „Promiňte, já sotva vím, co dnes ráno dělám.“ Plukovník se náhle naklonil dopředu. „Bigglesworthe, vy jste se ve Francii velmi vyznamenal; vy jste si osvojil –é– zručnost, jak se vykroutit z různých věcí. Přál bych si, abyste tuhle věc promyslel. Až skončím své vypravování, můžete mi buď přispět nebo můžete odejít a já vám neřeknu ani slovo. Znal jste Trevora Dawlisha?“

„Slyšel jsem o něm, ale nevzpomínám si, že bych se s ním byl kdy setkal. Sloužil v letce 56, že ano?“

„Ano. Až do nedávné doby byl Dawlish můj nejlepší pilot. Odletěl odtud před měsícem se zvláštním nákladem do Benghazi s cílem Paříž. Už se však nevrátil. Vojenská letadla našla jeho vrak v horách před čtrnácti dny nedaleko El Faroši, asi 6 kilometrů na druhé straně od Karumy, což je první nouzové letiště na této cestě. Dawlish to byl – no byl

to pekelný náraz a letadlo shořelo.“ Plukovník se na chvíli odmlčel, než začal hovořit dále.

„Před třemi dny odletěl můj druhý pilot Bert Makins směrem na východ se stejným určením a stejným nákladem. Zdá se, jako by se byl pokoušel dostat se do Karumy, ale minul se jí. Skončil tak, že ztroskotal ve skalách na severní straně tamního letiště a shořel dříve, než se mohl dostat z letadla.“

„To byla asi šeredná podívaná.“

Plukovníkovi čelisti zlostně poklesly. „A je to ještě horší, Bigglesworthe,“ řekl Grivin stísňeným hlasem. „Ubohý Trevor a Bert byli zavražděni!“

Oba piloti se podívali na plukovníka zděšeně.

„Zavražděni? Co to povídáte?“ vykoktal Biggles.

Plukovník Grivin přecházel po pokoji dlouhými, rychlými a tichými kroky a pak rozevřel dveře. V chodbě se opíral o stěnu jakýsi domorodec s rudým fezem, v němž Biggles hned poznal benzinářského effendiho, který mu právě před chvílí pomáhal naplňovat nádržky letadla benzinem.

„Copak si přeješ?“ vybafl na něho plukovník. „Copak tu stále civíš?“

„Bakšiš,“ zabručel muž bázlivě.

„Klid' se odtud!“ zavrčel plukovník. Pak se zadíval na toho muže, až zmizel z dohledu, než se vrátil ke svým návštěvníkům, utíraje si obličej velkým kapesníkem.

„Copak jsem to říkal?“ zabručel plukovník roztržitě. „Vy jste říkal cosi o tom, že Dawlish a Makins byli zavražděni,“ upamatoval ho Biggles.

„Ano, byli zavražděni. Byli zavražděni pro ten náklad, který měli na palubě letadla.“

Biggles svažtil obočí. „Zlato,“ řekl plukovník podivně klidným hlasem. „Dopravujeme zlato do Paříže. Mám smlouvu, která může naši společnost postavit na nohy. Rychlé střídání cen zlatých prutů je příčinou toho, že každý

sebemenší zlomek času, který představuje doprava zlata, je tu velmi důležitý. Tyhle zásilky jsou pro Brity, ale my je dopravujeme pouze do Paříže. První nebo dvě zásilky byly dopraveny bez potíží. S třetí však Dawlish ztroskotal. Musel jsem pozvat vojenská letadla, aby ho našla, ale jejich piloti nevěděli tak jako nikdo jiný kromě mne, jaký náklad Dawlish vezl. Když jsme se dostali k vraku, bylo zlato to tam. Pojal jsem hned podezření, že tu jde o něco nekalého a řekl jsem to Bertovi, který byl na řadě, aby odletěl s druhou zásilkou. Ale Bert se pouze usmál, přesto že věděl dost dobře, že to je pravda, že někdo číhal na první zásilku zlata. Nuže, také Berta chytili a sebrali zlato, které měl v letadle. Ale jak? Proč se Bert pokoušel přistát v Karumě, to bych si přál tak rád vědět! Jak ho ti lotři přinutili, aby tam přistál?

„Někdo se asi vloudil za tím účelem do letadla,“ podotkl Algy.

„To jsem si zpočátku taky myslel, ale jak by v tomto případě mohl ten člověk vědět, že to letadlo neztroskotá již při startu? Jak mohl ten chlap nařídít přesný čas na ztroskotání letounu na jediném nouzovém letišti, mezi zdejším letištěm a Matruhem, kde se mluví anglicky a kde je poslední benzinová stanice s anglicky mluvícím personálem, na cestě odtud do Tripolisu? Nuže, hodlám dopadnout tu svini, která zabila mé dva hochy, i kdybych na to měl obětovat zbytek svého života. Vzývám jedině Boha, abych mohl sám létat, ale nemohu! A teď jsem dostal další zásilku zlata, která má být dopravena dnes do Paříže.“

„Ale vždyť máte několik letadel a pilotů?“

„Ano, ale kdo u všech všudy poletí na jistou smrt? Zbyli mi dva piloti. Jeden je Thomson, ale ten ulehl, protože má zimnici, jinak by snad letěl. Druhý pilot je Lorne, a ten se staví na zadní nohy. Říkal mi, že je ženatý a že je ochoten letět kamkoli a s čímkoli – vyjma se zlatem. Odmítl letět s tím letadlem, bude-li do něho naložena i jedna unce zlata.

To mi všechno řekl a míní to doopravdy. A já ho proto nemohu kárat.“

„A co čekáte ode mne, že udělám?“ otázal se Biggles plukovníka.

„Já vás žádám, abyste vzal do svého letadla tuhle třetí zásilku zlata,“ řekl plukovník Grivin prostě. „Kdyby to nebylo možné, společnost ztroskotá, až se po ní zapráší; tak je to. Nehledě k tomu, existuje-li nějaký muž, kterého znám, a který by mohl přijít na kloub tomu, co se tu děje, jste vy.“

„Chcete tím říci, že si přejete, abychom to zlato vzali do svého letadla?“

„Do svého nebo do mého, to je mi lhostejné. Tady v hangárech máme tři letadla, z kterých si můžete vybrat. Jsou to vesměs uzavřená kabinová letadla. Nemohu vám nabídnout nic velkého v odměnu za tuto práci, protože nejsem tak bohat, ale odměním se vám za vaši námahu a ztrátu času. Jsem ochoten vám dát vše, co mám, jen abych udržel dobrou pověst své firmy, která je národním podnikem, a abych vypátral, kdo zabil ty dva hochy.“

„Tomu rozumím,“ řekl Biggles. „Máte něco proti tomu, pohovoříme-li si napřed se svými druhy? Dejte mi, řekněme, půl hodiny času a já vám pak sdělím své rozhodnutí. Mimochodem řečeno, bylo pro ten let vybráno nějaké zvláštní letadlo?“

„Ano, tamhle to letadlo; právě je vytlačují z hangáru,“ odpověděl plukovník a ukázal jim na kabinový jednoplošník s hvězdicovým motorem, který byl pomalu vytahován z jednoho hangáru letecké společnosti.

„Děkuji,“ odpověděl Biggles. Venku si pak sedl do stínu budovy a podepřel si bradu o dlaně.

„No, copak tu děláš –“ začal Algy.

„Nemluv na mně asi minutu; nech mě přemýšlet!“ řekl mu Biggles.

Uplynulo asi čtvrt hodiny v naprostém mlčení; potom Biggles povstal a odebral se pomalu k letadlu, které teď stálo na startovací dráze připraveno k odletu. Biggles se díval na letadlo dlouhou dobu a prohlížel si je důkladně z rozličných míst. Pak vlezl do pilotní budky, prohlédl řídicí páku, přístroje a zařízení pro krátkovlnné vysílání. Potom zavřel dveře, nazdvihl malou rohožku a prohlížel si důkladně palubu letadla. Pak zase vylezl z letadla a byl pořád hluboce zamýšlen a také trochu bled.

„Já poletím s tímto letadlem,“ prohlásil Biggles stroze.

„Ty chceš říci poletíme, že ano?“ opravil ho Algy.

„Řekl jsem poletím,“ odpověděl Biggles pevně. „Ty zůstaneš tady s Vandalem, s plukovníkem a se Smythem. A nehádej se!“ dodal Biggles stroze a obrátil se zase k úřadovně letecké společnosti.

„Poletím s vaším letadlem,“ řekl Biggles plukovníkovi. „Kdepak je zlato?“

„V mé nedobytné pokladně.“

„Dobrá, nechte je tam! Připravte mi několik balíčků, aby vypadaly úplně stejně a vložte mi je do letadla, až budu připraven. Nejlepší bude, abyste tam dali něco odpadkového olova, aby to mělo řádnou váhu. Buďte připraven, abyste opravdové zlato naložil do letadla Vandal, jakmile vám k tomu dám znamení. Jak daleko je letiště v Karumu?“

„Asi hodinu letu; tedy právě stošedesát kilometrů.“

„Kdopak je ředitelem zdejšího britského vojenského letectva?“

„Bruton – skupinový kapitán.“

„Znáte ho?“

„Dosti dobře.“

„Dobrá, pojd'me k němu; přeji si, abyste mě Brutonovi představil. Budu potřebovat trochu pomoci, jestliže se z toho vyklube to, co mám na mysli. A ty, Algy, sebou mrskni co nejrychleji do Kahýry v plukovníkově automobilu a tam pro mě něco koupíš.“

„Copak si přeješ?“

„Párek bílých myší v malé kleci.“

Algy se podíval nedůvěřivě na Bigglese a potom mu zvolna v očích vysvitlo světlo poznání. „Pane Bože!“ vyhrkl potichu, „tak je to tedy!“

„Tak si to představuji,“ odpověděl Biggles stroze. „Ještě je tu několik věcí, kterým zcela nerozumím – ale brzy jim už budu rozumět,“ dodal Biggles zlostně. „Pojďte, pane plukovníku, odejdeme k velitelství vojenského letiště.“

Modř Středozemního moře je přísluvečná, ale vidíme-li ji z výšky tisíce pěti set metrů, při čemž hloubky vody kolísají od mělčiny při pobřeží až do nejhlubších vod dále od pevniny, je hýřivost barev nepopsatelná. Je tam zastoupen každý odstín zeleni, modři a nachu podle hloubky a povahy mořského dna.

Ale Biggles byl příliš zabrán do jiných věcí, než aby se kochal touto krásou přírody; jeho zrak se svezl s malé klícky zavěšené na jeho palubní desce s přístroji, aby prozkoumal okolní oblohu. Každý jeho nerv byl napjat, neboť Biggles čekal – čekal, že se cosi přihodí. Nevěděl sice jistě, co by to mohlo být, ale myslel si, že to ví. Byly-li jeho vývody správné, musila by se kabina, ve které seděl, pomalu zaplnit velmi jedovatým plynem, jenž patří k nejzlobnějším plynům na světě; kysličníkem uhelnatým. Je to zákeřný jed, neviditelný, bezbarvý, ale velmi jedovatý; způsobuje neodolatelnou ospalost, z které by se mohla rychle vyvinout silná spavost, jež by mohla skončit pouze smrtí.

Biggles se podíval na hodinky na palubní desce a spatřil, že je ve vzduchu skoro čtyřicet minut; bylo-li jeho podezření správné, bylo už na čase, aby plyn projevil svou přítomnost patřičným účinkem. Biggles nemusel dlouho čekat. Za pět minut nato jedna z myší sklouzla pomalu se svého bidélka na podlahu klícky a zůstala ležet bez hnutí.

Druhá se ještě minutu zoufale držela křehké tyčky a potom se zhroutila vedle své družky.

Teprve když Biggles sáhl do plátěné kapsy vedle sebe, pocítil, jak silně už i na něho jed účinkuje; jeho pohyby byly netečné a jeho síla skoro ochabla. Biggles zoufale zadržel dech, dokud nevytáhl z kapsy jakýsi objemný předmět, který si přetáhl rychle přes obličej. Byla to zcela obyčejná vojenská plynová maska. Bylo potřebí obou rukou, aby si ji mohl přitáhnout, a letadlo se slabě zakymácelo, když Biggles pustil na chvíli řídicí páku. Tak je to vlastně lepší, uvažoval Biggles. Neobvyklé kymácení letadla dodá náležitého zabarvení úloze, kterou se chystal sehrát. Zalomcovala s ním vlna vzteku, neboť nyní věděl zcela určitě, jaká smrt stihla dva piloty letecké společnosti. Ubohý Makins ucítil příliš pozdě přítomnost neviditelné smrti a pokusil se přistát. Dostal se však s letadlem nad zem, narazil tam na skaliska a zahynul, neboť nebyl s to vylézt z hořícího letadla. A ještě něco – Biggles sebou škubl, když mu hlavou bleskla nová myšlenka. Snad Makins bezpečně přistál! Lidé, kteří byli tak bezcitní, aby otrávil pilota ve vzduchu, jistě neváhali zničit případné stopy na zemi. Ano, tak tomu bylo. Byli to titíž mužové, kteří vehnali letadlo mezi skaliska a potom je zapálili a ponechali bezmocného pilota v budce. Biggles se zatřásl chladným vztekem, který ho popadl, ale přemohl se a podíval se dolů a dopředu. Karuma ležela dole malounko k levé straně; jeho zrak se dychtivě smýkl po okolní krajině a pak utkvěl na dvou jezdcích v mělké proláklině nedaleko letiště, kteří seděli na hubených koních. Byly to jediné lidské bytosti v dohledu, a na Bigglesově obličej se rozhostil výraz údivu, když si uvědomil, že to jsou buď Arabové nebo nějakí jiní domorodci. Biggles začal pomalu pohybovat řídicí pákou se strany na stranu, takže se letadlo zlehka rozhoupalo; pilotovy nohy se pohybovaly střídavě na pedálech nožní řídicí páky, takže jeho let začal být nestálý, a divák na zemi se mohl domnívat, že pilot

nechává letadlu naprostou vůli. Biggles přeletěl letiště a potom se začal vracet širokým obloukem, právě tak, jak si představoval, že si počínali ti dva mrtví piloti letecké společnosti. Potom vypjal zapalování a jal se klouzat k zemi. Jeho chřípí se znovu zachvělo, když spatřil, jak se ti dva jezdci začali pomalu rozjíždět směrem k opuštěnému letišti.

Bigglesův let byl stále strmější, a když se přiblížil k zemi, sklouzl dolů nahodilým skluzem po křídle. Potom vyrovnal letadlo a přistál tak špatně, jak jenom směl, aniž však poškodil letadlo. Bump-bump-bump, poskakovalo letadlo po kamenech a potom se zastavilo, když proběhlo nemotorný okruh. Biggles si rychle strhl plynovou masku a odhodil ji, aby ji nebylo vidět a potom se natáhl na podlaze pilotní budky v poloze člověka, který je v bezvědomí. Skoro hned uslyšel dusot koňských kopyt a pak tichý, jásavý smích. Rasami přivřených víček zpozoroval Biggles, jak se dveře kabiny rozletěly a jak se v nich objevila vousatá tvář, která byla korunována turbanem. „Aha, Arabové,“ pomyslně si Biggles, ale v nejbližším okamžiku poznal, že se mýlil.

„To je správný,“ řekl čísi hlas americkým nářečím, „už je na podlaze.“

„Nestarej se o něho a vyndej ten krám z budky!“ opakoval druhý muž. „Nemá význam, abychom tady dlouho dřepěli. Mohli by ještě čuchat čertovinu a poslat za ním druhé letadlo.“

Domněle drahocenný náklad byl tedy rychle vyneszen z letadla a za neustálého klení naložen na poplašené koně, kteří patrně neměli rádi blízkost vrtule, jež se ještě otáčela.

„Tak ten náklad už máme,“ řekl zase první muž ze dveří kabiny. „Co teď?“

„Totéž jako posledně,“ zněla rychlé odpověď, „to bude správný zakončení. Kdyby to nechtělo chytit, tak to zapálíme; nikdo to nikdy nepozná podle toho, co z letadla zbude.“

„To je dobrý.“

Biggles zadržel dech, když se ten první muž odebral do pilotní budky, kde uchopil nad ním umístěnou plynovou páčku, kterou otevřel naplno škrťací klapku, a potom, nežli se letadlo jak se patří rozběhlo, odběhl dozadu a vyskočil dveřní kabiny na zem.

Biggles se v mžiku octl na svém sedadle, uchopil řídicí páku a položil nohy na pedály nožní páky. Měl právě čas! Smýkl ruční řídicí pákou a sešlápl pedál doprava, takže se letadlo rázem stočilo a uhnulo se o vlas skalním balvanům. Potom přiškrtil trošku plyn, nařídil letadlo v opačném směru a vzletl nad hlavami koní, kteří zděšeně uskočili. Biggles zachytil letmým pohledem výraz úplného zděšení na tvářích dvou jezdců, když kolem nich přeletěl. Pak se ohlédl dozadu a spatřil, jak z jejich pistolí vyšlehly plamínky, ale nevěnoval tomu tuze pozornosti. Začal rychle stoupat a vrazil rukou v rukavici do postranního okna řidičské budky, aby vpustil co možná hodně čerstvého vzduchu, připjal si opět plynovou masku a potom nahmatl tlačítko bezdrátového vysílače. Hned nato začal vysílat do prostoru Morseovými značkami svou zprávu.

Trvalo to dvě hodiny, co Biggles pronásledoval jezdce, než spatřil podivný šik letadel, který uháněl směrem k němu. Skládal se z letadla Vandala, dvou vojenských letounů a z Vickersova dopravního letounu značky Viktorie. Muži na koních spatřili rovněž ona letadla a přitáhli koním uzdy, neboť měli velmi málo naděje, že by se dalo v této otevřené krajině uniknout. Biggles spatřil, jak jejich ruce vyletěly nahoru, když se jedno vojenské letadlo smýkl o k zemi, a když jeho kulomety zaštěkali na výstrahu, kterou nebylo radno přehlížet. Potom přistálo dopravní letadlo, z něhož hned vyskočilo dvanáct mužů s puškami v rukou. Biggles se díval dolů, jak se seřadili a obklíčili uprchlíky, potom kývl na pilota Vandalu, aby ho následoval a otočil se nazpět směrem k letišti v Heliapolisu.

„Nebylo to tuze nesnadné,“ řekl Biggles plukovníkovi, který přispěchal k němu, jakmile se kola podvozku dotkla půdy. „Jakmile jsem zpozoroval vadnou spojku výfukového potrubí, vytušil jsem hned, proč se ubohý Dawlish a Makins pokusili o nouzové přistání. Jen se na to podívejte!“ A Biggles ukázal na krátký kousek trubky za výfukovým potrubím. „Tohle vede zpět do pilotní budky. Má to pomalý, ale smrtící účinek. Bylo to d’ábelsky dovedně uděláno, protože bylo skoro jisté, že pilot bude nucen zaletět na nejbližší nouzové letiště a přistáti tam, kde ovšem už číhali dva lotři. Bylo třeba, aby to přistání vypadalo jako nehoda. Mohl jste vsadit tisíc ku jedné, že si nikdo nevšimne tohoto malého kousku trubky v změti trosek letadla. Nyní však bude rozhodně lépe, abychom jej odstranili a zaletěli s letadlem nazpět do Kahýry. Má Algy to zlato v svém letadle?“

„Ano.“

„Dobrá. Pak se tedy odtud hneme. Kdyby byly nějaké pochyby o činu těch dvou lotrů, podejte nám zprávu, a my sem zaletíme nazpět, abychom o tom vydali svědectví.“

KAPITOLA TRINÁCTÁ

POSLEDNÍ PŘÍHODA

Pod olověně zbarvenou oblohou klestil si stálým létáním zaneřádný oboživelný letoun cestu ve vichru, který vanul rychlostí padesáti kilometrů za hodinu přes Lamanšský průliv směrem k pobřeží Anglie. Občas mu nízká uhánějící mračna smazala obzor s oblohy a obklopila aeroplán lepkavou mlhou, která se srážela v malinkých kapkách na jeho křídlech, které však byly hned nato smeteny vzduchem zvířeným proudem vrtule.

Biggles seděl u řídicí páky a vrhl letmý pohled na Laceye, který seděl vedle něho a nutil se do jakéhosi úšklebku. „Vítej nám, domove!“ zařval Biggles, až přehlušil hukot motoru a potom se obrátil k řízení, aby věnoval pozornost udržování letadla ve správném kursu. Vtom zaujala jeho pozornost jakási šedivá pohybující se skvrnka v mlze, v nevelké vzdálenosti před letadlem, a pilot s ní už nespustil očí; poznal hned, že je to letoun značky Handley-Page, třídy 42, který byl lépe znám pod jménem Herakles a který zřejmě letěl z Paříže do Londýna. Biggles také poznal, že pilot tohoto vzdušného dopravního aeroplánu má asi přímé bezdrátové spojení s letištěm v *Croydonu*³², a změnil malounko svůj kurs, aby dopravní letadlo sledoval. Takovým bezdrátovým řízením směru letu dostane se totiž velké letadlo nad nepříznivé počasí, které je před ním. Velký letoun poletí jistě tak, aby se dostal z ruchu dopravních letadel, která létají z *Croydonu*.

Obě letadla letěla nyní tak nízko, asi ve výši tří set metrů, právě pod indigově modrou oblohou, a protože Vandal byl o malounko rychlejší než Herakles, octl se už za

³² u Londýna

dopravním letadlem ve vzdálenosti sto metrů, když se začalo v šeru soumraku nejasně rýsovat anglické pobřeží. Biggles poznal vpředu před letadlem dlouhou, opuštěnou převlaku Dungeness a byl rád, když si uvědomil, že letí správně v patřičném kursu.

Potom se však přihodila divná věc, která se Bigglesovi ještě nikdy nepříhoda za celé jeho dlouholeté činnosti. Od dopravního letadla se totiž náhle oddělil jakýsi malý, plochý předmět a padal jako kámen prostorem. Bigglesovi se zatajil dech, když ten předmět sledoval, potom se podíval upřeně na velké letadlo a skoro čekal, že se teď ve vzduchu rozlomí. Ale druhým pohledem hned zjistil, že letadlo letí stále s rovným kýlem, takže patrně nebylo nijak dotčeno ztrátou této části své konstrukce. Pak se Biggles podíval zase dolů, a to právě včas, aby spatřil, jak ten padající předmět narazil do písku převlaky na samém kraji moře.

Biggles chvíli váhal. Nebyl si jist, co má podniknout. Byla to část dopravního letadla, která uletěla, a bylo zřejmě jeho povinností, aby pro ni zaletěl, aby si techničtí úředníci společnosti Imperial Airways mohli alespoň přesně uvědomit, co se stalo, ať už letadlo doletí na letiště bez úhony nebo ne. Biggles však nebyl nijak potěšen, že musí přerušit svůj let a opustit svého vodiče; ale nakonec zvítězila povinnost. Biggles přiškrtil plyn a sklouzl dolů směrem k opuštěnému úseku pobřeží, a spustil přitom kola svého podvozku. Letadlo narazilo na zem a jednou či dvakrát poskočilo, kola zaskřípěla na trošce oblázků a potom se zastavila ve vzdálenosti sto metrů od místa, kde onen předmět narazil na zem.

„Copak se stalo?“ vyzvídal Algy starostlivě.

„Nic,“ odpověděl Biggles stručně, „podrž mi řízení, já se vrátím za vteřinu.“

Když to dořekl, vyskočil Biggles z pilotní budky, přeběhl písek až k onomu předmětu, který bez potíží našel, a když jej sebral ze země, převracel jej zvědavě sem a tam.

Byl to plochý balíček velký asi dvacet pět krát patnáct centimetrů, o síle asi dva a půl centimetru nebo tak nějak a byl zabalen do černého papíru, na němž byla uprostřed nalepena široká bílá páska. Biggles si ihned uvědomil, že právě tenhle podivný terčovitý vzhled balíku jej činil tak nápadným v bezlesklém písku. Nebyla na něm vůbec adresa, ačkoli balík byl pevně svázán motouzem, tak jako by měl být odeslán poštou. Náhle se ozval nad hlavou letců zvuk motoru jakéhosi letadla, který přiměl Bigglese, že se podíval rychle nahoru; bylo to malé letadlo značky Puss Moth, které kroužilo nad nimi, jako by chtělo přistát. Biggles zamával rukama nad hlavou, neboť měl zato, že pilot druhého letadla spatřil Vandala na zemi, a že se patrně docela oprávněně domnívá, že se mu něco stalo. Ale buďto jej pilot Puss Moth nespatriil, nebo neporozuměl jeho znamení, protože hned vypjal motor a začal klouzat k zemi. Biggles, který nechtěl, aby se letadlo nadarmo obtěžovalo zbytečným přistáním, skočil ke svému letadlu, vylezl na sedadlo, stočil se dokola do větru a odletěl.

Když byl nahoře, ukázal palcem ve směru letadla Puss Moth, které zaujalo postavení velmi blízko nich.

„Ten pilot si myslí, že jsme nouzově přistáli,“ vzkřikl Biggles Laceyovi do ucha.

Algy přikývl, že porozuměl a zamával pozdravný a děkovný signál na pilota druhého letadla. Přesto však zůstalo letadlo několik minut za nimi, když se zase dali směrem k Londýnu a potom, když se blížili Oxtedu, náhle sklonilo nos dolů, takže zůstali brzy daleko vzadu.

„Já to dám dovnitř,“ zařval Biggles a ukázal Laceyovi na balík, který měl ležet na kolenou. „Převezmi na chvíli řízení!“ Pak zmizel v kabině a vrátil se za několik minut, právě když se octl v dohledu Purley Way, za nímž už stojí stavení Croydonského letiště. Pozorovatel na kontrolní věži zablýskl svůj signál, kterým dal letcům svolení k přistání, a

hned nato se letadlo dotklo koly zase po tak dlouhé době domácího letiště.

„Nuže, už jsme tady,“ podotkl Biggles a odsunul si letecké brýle. „Zdá se mi to už tak dlouho, co jsme opustili Jižní Ameriku. Už je na čase, aby si náš starý Vandal odpočinul; jistě vykonal kousek práce. Nuže, vyndejte kufry! Budeme nuceni proclít obsah, jak myslím. Smythe, zůstaň u letadla, než se vrátíme; pak si najdeme nějaké přístřeší pro své letadlo.“

„Abych nezapomněl, copak jsi to, u všech všudy, sebral na té převlance?“ otázal se Algy, který si náhle vzpomněl na jejich přestávku v letu.

„Tohle,“ odpověděl Biggles a podal mu balíček. „Bud' to to vypadlo z letadla, nebo to bylo vyhozeno nějakým pitomou. Já to odevzdám řediteli letiště; ten o tom musí vědět. Pojd'.“

Biggles držel v jedné ruce svůj kufr a v druhé balík a vykročil směrem k celní ohradě.

„Odkud jste přiletěli?“ otázal se jich celník.

„Z Paříže.“

„Máte něco proclít?“

„Nic.“

Biggles poslechl výzvy celníkovy a už měl otevřen kufr, když si uvědomil, že se k němu přiblížili zezadu dva muži. Biggles se prudce otočil a shledal, že se mu dívá do obličeje jakýsi přtloustlý, asi padesátiletý muž.

„Nu, copak je?“ otázal se ho Biggles.

Ten muž chvilku neodpovídal. Rychlým pohybem vytrhl Bigglesovi balík zpod ramene a zdvihl jej do výše. „Copak je to?“ otázal se stroze.

Nuže, bývají okamžiky, kdy každý člověk bez ohledu na svou hodnotu jaksi instinktivně vytuší, že má co dělat s úřady, a takový okamžik nastal nyní pro Bigglese. Přesto však se zarazil při této příkré otázce. „Co to má, u d'ábla, s vámi společného?“ vyjel si Biggles na toho muže.

„Jsem inspektor Myhew od Scotland Yardu,“ zněla stručná odpověď, a rychlým pohybem strhl detektiv proužek z obalu balíku, takže se pod ním objevila červená plátěná skříňka, a na ní silně vypouklý šlechtický erb. „Já vás zatýkám, protože jste zapleten do krádeže perel lady Nunheatonové,“ dodal detektiv. „Já –“

„Je mou povinností varovat vás,“ přerušil ho detektiv klidně, „že vše, co řeknete, může být použito proti vám. Lépe bude, půjdete-li rychle se mnou.“

A levé rámě Bigglesovo sevřela čísi ruka jako do svěráku.

Algy se díval vyjeveně a bezmocně na tento výjev.

„Ale vždyť já jsem ten balík našel na pobřeží –“

„Ano, zcela správně,“ souhlasil detektiv. „Půjdete po dobrém nebo –“ a klepl si významně na kapsu.

„To je skandál!“ namítl Biggles pohoršeně. „Já jsem právě chtěl tento balík odevzdat řediteli letiště.“

„Ovšemže, tomu rádi věříme!“ usmál se detektiv. „Teď pojd'te se mnou, hajdy!“

Oba letci byli jako zmámeni. Byli vyvedeni zcela klidně hloučkem několika netečných diváků k hlavnímu východu a posazeni do velkého krytého automobilu, který stál u východu z letiště.

„Já –“ zakoktal Algy.

„Já bych nemluvil. Počkejte, až se dostanete na policii, tam můžete povědět všechno, co máte na srdci,“ navrhl jim detektiv stroze.

Byla už skoro tma, když se automobil proplétal rušnými ulicemi v Streathamu a Brixtonu. Pak začalo silně pršet a Laceyovi se zdálo, že ještě nikdy neviděl tak skličující obrázek.

Nad Westminsterským mostem uháněli dále k Whitehallu a potom poprvé ve svém životě se oba letci

dívali na ponurný portál pověstného policejního ředitelství v Londýně; u dveří stál na stráži strážník.

„Běžte dovnitř!“ řekl detektiv stroze, a oba letci, kteří byli dosud jako zmámeni, vešli pěkně husím pochodem kolem vrátného do předsíně. Trvalo jim několik minut, než si uvědomili, že jsou úplně sami!

„Kdepak je ten chlap, ten detektiv?“ otázal se Biggles vrátného za několik minut.

„Říkal, že odjede pouze s automobilem, aby jej někde postavil,“ zněla odpověď.

Bude se to zdát divné, ale Bigglesovi trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že tohle detektivovo jednání není nijak v souladu s tím, co slyšel o tom, jak se zachází u policie s podezřelými osobami. Obrátil se proto ke strážníkovi, který měl službu a řekl:

„Copak jste povídal, že řekl inspektor Myhew?“

„Který inspektor?“

„Myhew.“

Strážník se podíval překvapeně na Bigglese. „Já jsem to jméno nikdy neslyšel,“ řekl a zavrtěl hlavou. „Čekáte zde na něho?“

Biggles div nepukl zlostí. „Kriste Pane, člověče, vždyť my jsme byli právě zatčeni, že jsme ukradli perly lady Nunheatonové,“ vyrazil ze sebe Biggles a náhle si uvědomil, že tu není něco v pořádku. „Bylo by lépe, kdybyste nás hned zavedl k inspektorovi, který má službu; nesmíme ztrácet čas.“

Za dvě minuty vyprávěl již Biggles svou příhodu uniformovanému inspektorovi v prostě zařízené kanceláři. Když skončil, stiskl inspektor tlačítko zvonku, udělil několik rozkazů rychlým tichým hlasem mužům, kteří se na zavolání objevili, a potom se zase obrátil k oběma letcům.

„No, byli jste, jak se zdá, napáleni, a to jak se patří! To byli mazaný lotrasi, kteří vás sem přivezli. Francouzská policie zatáhla do své sítě celou Paříž minulého týdne, hned

potom, co byly ty perly ukradeny; takovou síť, že by jí neproklouzl ani mravenec – jak říkali v Paříži. A my jsme dávali pozor celý týden. Ale přesto se těm zlodějům podařilo dostat své zbožíčko do letadla. Než by se vydávali nebezpečí, aby byli dopadeni v Croydonu, shodili svůj balík s perlami na místě napřed ujednaném a poslali tam jiné letadlo, které se zdržovalo nedaleko toho místa, Náhodou, která se vyskytne jednou v milionu případech, jste do toho vlítli a sebrali jim tu bedničku, což byla věc, kterou nemohli nijak předvídat. Ti chlapíci v letadle Puss Moth se dali jedinou cestou, která jim zbývala, a věc se jim podařila. Museli nějak vyspekulovat, že chcete přistát v Croydonu, ve skutečnosti to již jistě věděli, protože vás pozorovali až do Oxtedu. Pak pokračovali ve svém díle, předletěli vás, napovídali něco celníkovi, který nemůže být kárán, protože dobře věděl, že paseme po těch zlodějích – a potom si na vás pěkně počkali. Přes to všechno to byl chladnokrevný kousek vás zatknout, ale ti lidé museli něco podniknout. Když dostali své zbožíčko nazpět, museli se vás nějak zbavit; což nebylo nijak snadné. Kdyby byli udělali chybu, byli byste hned zpozorovali, že něco není v pořádku a začali byste jim klást hloupé otázky. Ostatně museli se také dostat do Londýna, a tak byli tak smělí, že vás vyklopili tady, což bylo nejlepší místo, jak se vás zbavit. Nuže, máte náramné štěstí; myslím, že víte, že pojišťovna nabídla 2000 liber tomu, kdo navrátí ten perlový náhrdelník,“ dodal inspektor.

Biggles sebou škubl. „Kolik?“ vyrazil ze sebe, „řekněte to ještě jednou!“

„Dva tisíce liber šterlinků.“

„A ještě to platí?“

„Zajisté.“

Biggles vstrčil ruku do kapsy svých kalhot a vytáhl odtud dlouhou, dvojitou šňůru perel, které se třpytila do běla v umělém elektrickém světle. „Ty jsou krásné!“ řekl potom. „Kdepak můžeme dostat tu odměnu?“

Inspektor zíral chvíli nedůvěřivě a vyjeveně na ten poklad, potom se obrátil s výrazem podezření v očích k pilotovi. „Co je to za nápad?“ řekl mu chladně. „Copak se mi teď pokusíte namluvit?“

„Řekl jsem vám jen ryzí a čirou pravdu a hned to dokáži, přejete-li si,“ odpověděl Biggles prostě. „Když byly tyhle klenoty ukradeny, byl jsem v Kahýře, a svou palubní leteckou knížkou a karnety mohu prokázat každou minutu své cesty, kde jsem byl, než jsem odletěl z letiště Le Bourgetu v Paříži. Můžete najít mnou vyjeté koleje v písku na převlase v Dungeness. Jediná věc, na kterou jsem zapoměl ve svém vyprávění je to, že když jsme letěli do Croydonu, že jsem vešel do kabiny letadla, abych se podíval, co jsem našel. Můj mechanik mi to může potvrdit; byl tam se mnou. Tušil jsem, že tu cosi není v pořádku, zejména když to letadlo Puss Moth nás stále pronásledovalo, a tak jsem ten balík zase zabalil a perly jsem vstrčil do kapsy. Ti lotři mě doběhli, to se přiznávám, ale náramně se mýlili. Když spatřili koženou krabici, ani je nenapadlo v té chvíli, že bych ji mohl za letu otevřít. Neboť věděli, že jsem ji neotevřel na zemi, ani na té převlase, ani v Croydonu, protože mě neustále po celou tu dobu pozorovali. Měli za zcela zaručené, že perly jsou ještě stále v krabici. Ale nebyly tam, a tak se ti lotři buďto umlátili k smrti, nebo na mne někde venku čekají, až odtud vyjdu.“

Inspektor sebou škubl. „Hrom do toho! Mohl byste mít pravdu!“ řekl a odešel ke dveřím.

„Udělalí bychom nejlíp, kdybychom se postarali o to, kam uložit na noc naše letadlo,“ podotkl Biggles k Algymu. „Smyth již bude mít o nás starosti. A potom si musíme také my odpočinout; vždyť si toho, jak myslím, zasluhujeme.“

W.E. Johns: BIGGLES LETÍ KOLEM SVĚTA

Z anglického originálu Biggles flies EAST

Vydalo nakladatelství RIO PRESS, 109 00 – Praha 10 –
Horní Měcholupy, Dýšinská ul. 279, jako svojí 69. publikaci
Náklad 10.000 kusů

Doporučená prodejní cena 53,– Kč

Zodpovědný redaktor Jaroslav Kalát